

raymond chandler

FEREASTRA DE SUS

Editor : BENIAMIN PITIȘ

Consilier literar : SANDA CRĂSNEANU

Coperta : GEORGE CRISTEA

ISBN 973-95819-4-3

RAYMOND CHANDLER

FEREASTRA DE SUS

În românește de Gherasim Țic

**Ediția Bebe
București, 1993**

The High Window
by
Raymond Chandler
Penguin Books

© 1943, by the Estate of Raymond Chandler

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sunt rezervate Editurii BEBE

Capitolul unu

Casa se găsea pe bulevardul Dresda, în cartierul Oak Knell din Pasadena. O casă mare, solidă și frumoasă, cu pereți de cărămidă roșcată, acoperiș din țiglă de teracotă și cornișă de piatră albă. La parter, ferestrele de la fațadă aveau grilaje de fier. Cele de la etaj erau ca la casele de țară, cu înflorituri de piatră împrejur, imitând în mod exagerat, stilul rococo.

Din fața casei și de lângă boschetele înflorite din apropiere, se întindea într-o pantă lină, spre stradă, o pajiște verde, frumoasă, de vreo jumătate de pogon, revărsându-se în jurul unui enorm cedru de Himalaia, ca o maree verde, răcoroasă, în jurul unei stânci. Trotuarul și aleea erau foarte largi, iar pe alee se găseau trei salcâmi de toată frumusețea. Era o mireasmă puternică de vară, în dimineața aceea; vegetația stătea neclintită în aerul încremenit a ceea ce se poate numi o zi plăcută.

După câte știam, în casă locuia o doamnă Elizabeth Bright Murdock împreună cu familia. Doamna voia să angajeze un detectiv particular cinstit, care să n-arunce scrum de havană pe podea și să nu poarte decât un pistol. Mai știam despre ea

că era văduva unui nătărău bătrân, cu favoriți, pe nume Jasper Murdock, care făcuse o groază de bani „ajutând” comunitatea. În fiecare an, la aniversarea sa, îi apărea în ziarul din Pasadena fotografia, cu anul nașterii și al morții, sub care scria „Datoria a fost sensul vieții lui”.

Mi-am lăsat mașina în stradă și, pășind pe câteva zeci de dale de piatră fixate în gazonul verde, am ajuns la un portic cu acoperiș țuguiat și am sunat. În fața casei, pe o distanță scurtă de la ușă până la marginea drumului de acces, se întindea un zid scund de cărămidă roșie. La capătul aleii, pe un bloc de beton era un mic negru pictat, în pantaloni de călărie albi, cu jachetă verde și șapcă roșie. În mână ținea un bici, iar la picioarele lui, în blocul de beton, se găsea o verigă de fier. Părea cam trist, de parcă aștepta de mult timp acolo și începuse să-și cam piardă răbdarea. M-am apropiat de el și l-am bătut ușor cu mâna pe cap, în timp ce așteptam să apară cineva la ușă.

După o bucată de vreme, o mutră acră, între două vârste, în ținută de servitoare, a deschis ușa de la intrare cam vreo douăzeci de centimetri și m-a privit cu suspiciune.

— Philip Marlowe, am zis. O cauț pe doamna Murdock. Sunt așteptat.

Mutra acră între două vârste a scrâșnit din dinți, a închis repede ochii, i-a deschis tot atât de repede și, cu o voce agresivă, a zis:

— Pe care?

— Poftim?

— Pe care doamnă Murdock? ă întrebat aproape țipând.

— Pe doamna Elizabeth Bright Murdock. Nu știam că sunt mai multe.

— Sunt, a răspuns sec. Aveți o carte de vizită?

Ușa rămăsese întredeschisă. Și-a vârât prin ușă vârful nasului și o mână slabă. Mi-am scos portofelul, am luat o carte de vizită cu numele meu și i-am pus-o în mână. Mâna și nasul s-au retras, iar ușa mi-a fost trântită în nas.

M-am gândit că poate trebuia să fi mers la ușa din spate. M-am dus iar la micuțul negru și l-am bătut ușor pe cap.

— Frate dragă, am zis, avem amândoi aceeași soartă.

A trecut foarte mult timp. Mi-am vârât o țigară în gură, dar n-am aprins-o. Flașnetarul a trecut cu căruciorul lui albastru cu alb, cântând la flașnetă, „Curca în paie”. Un fluture mare, negru cu auriu, a aterizat pe o tufă de hortensii, aproape de cotul meu. Și-a mișcat ușor aripile în sus și în jos, de câteva ori, apoi a decolat greoi și s-a îndepărtat prin aerul înmiresmat, fierbinte și încremenit.

Ușa din față s-a deschis din nou. Mutra acră a zis:
— Poftiți.

Am intrat. Camera era mare, pătrată; atmosfera răcoroasă și odihnitoare a unei capele funerare. Chiar mirosul era asemănător. Tapiserie pe pereții goi de stuc. Grilaj de fier, imitând balcoane, în exteriorul ferestrelor laterale înalte. Scaune masive încrustate, îmbrăcate în pluș, cu spătare tapisate, și ciucuri suflați în aur mat, atârând de o parte și de alta. În fund, un vitraliu cam de mărimea unui teren de tenis. Sub el, uși de sticlă, cu draperii. O cameră veche, mucegăită, apăsătoare și ostilă. Nu părea să fi stat cineva vreodată în ea și nici nu cred că ar putea exista vreo ființă cu asemenea intenții. Mese cu tăblii de marmură și picioare arcuite, ceasuri suflate în aur, statuete de marmură în două culori. O grămadă de vechituri, care ți-ar lua o săptămână să le ștergi de parf. O groază de bani iroșiți. Cu treizeci de ani în

urmă, în bogatul și liniștitul oraș provincial Pasadena, o asemenea încăpere părea, probabil, o cameră.

Am ieșit și-am trecut printr-o galerie; după o vreme, mutra acră a deschis o ușă și mi-a făcut semn să intru.

— Domnul Marlowe, a zis ea prin ușă cu o voce nesuferită, și s-a îndepărtat scrâșnind din dinți.

Capitolul doi

Era o cămăruță cu vedere spre grădina din spate. Covorul roșu cu maro era urât, mobila specifică unui mic birou. O fată blondă, slabă și plăpândă, cu ochelari cu ramă de sidef, ședea la o masă de lucru, cu o mașină de scris pe tăblia trasă în stânga ei. Măinile stăteau deasupra claviaturii gata de lucru, dar în mașină nu se afla nici o foaie de hârtie. M-a privit când am intrat în cameră, cu expresia rigidă și cam nătângă a unei persoane sfioase, care pozează pentru un instantaneu. M-a invitat să iau loc cu o voce limpede și plăcută.

— Sunt domnișoara Davis, secretara doamnei Murdock. Dorește să vă cer câteva referințe.

— Referințe?

— Desigur. Referințe. Vă surprinde?

Mi-am pus pălăria pe masa de lucru și țigara neaprinsă pe borul pălăriei.

— Vrei să spui că m-a chemat fără să știe nimic despre mine?

Buza i-a tremurat și și-a mușcat-o. Nu știam dacă era speriată sau iritată, ori se căznea doar să pară distantă și calculată. Oricum, nu părea fericită.

— Doamna a aflat numele dumneavoastră de la directorul unei firme a Băncii de Asigurări din California. Dar nici el nu vă cunoaște personal.

— Pregătește-ți creionul, i-am zis.

L-a ridicat și mi-a arătat că era ascuțit și gata de lucru.

Am început:

— Mai întâi, unul din vicepreședinții aceleiași bănci, George S. Leake. E la biroul central. Apoi senatorul Huston Oglethorpe. Poate fi găsit la Sacramento sau în biroul său din State Building, în Los Angeles. Apoi Sidney Dreyfus, Jr. de la biroul de avocați Dreyfus, Turner & Swayne, cu sediul în Title-Insurance Building. Ai notat?

Scria repede și cu ușurință. Dădea din cap fără să-și ridice privirea. Lumina dansa în părul ei blond.

— Oliver Fry de la Fry-Krantz Corporation, Oil Well Tools, de pe East Ninth în cartierul industrial. Apoi, dacă te interesează și câțiva polițiști: Bernard Ohls din personalul procuraturii districtuale, și detectivul-locotenent Carl Randall de la Biroul Central de Criminalistică. Crezi că-i de ajuns?

— Nu râdeți de mine, a zis ea. Fac doar ceea ce mi se cere.

— Mai bine nu-i suna pe ultimii doi, decât dacă știi ce am de făcut, am spus. N-am râs de dumneata. E foarte cald, nu?

— Nu e foarte cald pentru Pasadena, a răspuns ea.

A pus cartea de telefon pe masa de lucru și s-a apucat de treabă.

În timp ce căuta numerele și telefona încoace și-ncolo, eu o studiam. Cu toată paloarea ei naturală, părea destul de sănătoasă. Părul aspru, blond arămiu, nu era urât în sine, dar era atât de bine întins pe capul ei mic, de parcă n-ar fi fost păr. Sprâncenele subțiri și neobișnuit de drepte erau mai închise decât

părul, aproape de culoarea castanei. Nările aveau aspect albicios de om anemic. Bărbia era prea mică, prea ascuțită, dându-i un aer de nesiguranță. Nu era fardată, avea doar ruj roșu-portocaliu pe buze, dar nu exagerat. Ochii în spatele ochelarilor erau foarte mari, de un albastru de cobalt cu iriși mari, inexpressivi. Pleoapele erau atât de înguste, încât ochii aveau un ușor aer oriental, ca și cum pielea feței era de la natură atât de întinsă încât îi întinsese și ochii la colțuri. Întreaga față avea un farmec contrastant, chiar ușor nevrotic, lipsindu-i doar puțin fard, bine ales, pentru a deveni frapantă.

Purta o rochie de in, dintr-o singură bucată, cu mâneci scurte și fără garnituri. Pe brațele goale se vedeau câțiva pistrui și un pic de puf.

N-am acordat multă atenție celor ce se vorbeau la telefon. Tot ce i se spunea stenografia cu mișcări ușoare și îndemânătice de creion. După ce a terminat, a agățat cartea de telefon de un cârlig, s-a ridicat în picioare și și-a aranjat rochia.

— Dacă vrei să așteptați câteva momente, a zis ea și s-a îndreptat spre ușă.

Pe la jumătatea drumului s-a reîntors și a închis un sertar de sus al mesei de lucru. După aceea a ieșit. Ușa s-a închis. S-a făcut liniște. În fața ferestrei zumzăia o albină. Undeva, mai departe, se tânguia un aspirator. Am luat țigara neaprinsă de pe pălărie, am pus-o în gură și m-am ridicat. M-am dus la masa de lucru și am deschis sertarul pe care îl închisese.

N-ar fi trebuit să o fac, dar eram curios. Și, de fapt, nici nu mă privea că în sertar avea un mic Colt automat. Am închis sertarul și m-am așezat din nou. După vreo patru minute a deschis ușa și a zis:

— Doamna Murdock vă așteaptă.

Am mers împreună pe coridor până în fața unei uși duble de sticlă, pe care ea a deschis-o și s-a dat

la o parte să-mi facă loc. Am intrat și ușa s-a închis în urma mea.

Înăuntru era atât de întuneric, încât la început nu puteam vedea decât lumina de afară, care răzbătea printre boschetele dese și jaluzele. Mi-am dat imediat seama că, de fapt, încăperea era un fel de verandă lăsată să fie năpădită de verdeață. Mobila era de trestie, iar pe jos erau rogojini. Lângă fereastră se găsea un șezlong de trestie. Avea spătarul curbat și atâtea perne pe el, că ai fi putut împăia cu ele un elefant. Rezemată pe spate, cu un pahar de vin în mână, în el ședea o femeie. Am simțit mirosul puternic al vinului, înainte de-a o fi văzut ca lumea. După ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina, am văzut-o bine.

Avea fața lată și bărbia mare. Părul, de culoarea aramei, era ondulat într-un mod barbar. Nasul era aidoma unui clonț puternic, iar ochii mari, umezi, aveau expresia tandră a pietrelor jilave. La gât purta dantelă, deși la un asemenea gât un tricou de fotbal s-ar fi potrivit mai bine. Rochia era de mătase cenușie. Brațele groase erau goale și pătate. În urechi avea clipsuri negre. Alături se găsea o masă scundă, acoperită cu cristal, iar pe ea o sticlă cu vin de Porto. A sorbit din paharul pe care-l ținea în mână, privindu-mă tăcută pe deasupra.

Eu stăteam în picioare. M-a lăsat să stau așa până și-a terminat vinul și și-a umplut din nou paharul. Și-a șters apoi buzele cu o batistă și a vorbit. Avea o voce fermă de bariton, ce părea să nu înghită lucruri fără rost.

— la loc, domnule Marlowe. Te rog, nu aprinde țigara aceea. Sunt astmatică.

M-am așezat într-un balansoar de trestie și am băgat țigara încă neaprinsă lângă batistă, în buzunarul de la piept.

— N-am avut niciodată de-a face cu detectivi particulari, domnule Marlowe. Nu știu nimic despre ei. Referințele despre dumneata par satisfăcătoare. Care îți sunt pretențiile?

— Ca să fac ce, doamnă Murdock?

— E o chestiune confidențială, firește. Nimic de-a face cu poliția. Aș fi chemat poliția dacă ar fi fost treaba ei.

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi, doamnă Murdock. Și, bineînțeles, cheltuielile.

— Prea mult. Dumneata probabil câștigi o groază de bani.

A mai băut puțin Porto. Mie, personal, nu-mi place Porto pe vreme calduroasă, dar mi-ar fi plăcut să mi se ofere, ca să pot refuza.

— Nu, am răspuns eu. Nu e mult. Bineînțeles, o asemenea treabă poate fi făcută la orice preț și... legal. Ca o lucrare dentară. Eu nu sunt instituție, lucrez singur și mă ocup de un singur caz o dată. Riscurile sunt uneori foarte mari și nici nu lucrez tot timpul. Nu, nu cred că douăzeci și cinci de dolari pe zi e prea mult.

— Înțeleg. Și care e natura cheltuielilor?

— Lucruri mărunte care se ivesc ici, colo. Nu se știe niciodată.

— Aș prefera să știu, a zis ea cu răceală.

— Veți ști, am răspuns eu. Veți primi totul, scris negru pe alb. Puteți obiecta, dacă nu vă convine.

— Și cât pretinzi avans?

— O sută de dolari ar fi suficient.

— Sper să fie, a zis ea, bându-și vinul și umplându-și din nou paharul, fără măcar să-și șteargă buzele.

— De la oameni ca dumneavoastră, doamnă Murdock, nu am absolută nevoie de avans.

— Domnule Marlowe, sunt o femeie autoritară. Dar nu vreau să te sperii. Pentru că, dacă te sperii de mine, n-o să-mi fii de mare folos.

Am dat afirmativ din cap, fără s-o contrazic.

A răs brusc, apoi a răgăit. Un răgăit ușor, plăcut, fără ostentație, cu ușoară nepăsare.

— Astmul meu, a zis fără să se sinchisească. Beau vinul ăsta ca medicament. De aceea nu-ți ofer nimic.

M-am așezat picior peste picior. Speram că asta n-o să-i supere astmul.

— Banii, a zis ea, nu sunt lucrul cel mai important. O femeie în situația mea e totdeauna jecmănită și trebuie să se aștepte la asta. Sper să-ți meriți onorariul. Iată despre ce e vorba. Mi s-a furat un lucru de mare valoare. Îl vreau înapoi, dar vreau mai mult decât atâta. Nu vreau să fie nimeni arestat. Întâmplător, hoțul e un membru al familiei mele... prin căsătorie.

A răsucit paharul între degetele ei groase și a zâmbit ușor în lumina obscură a camerei.

— Noră-mea. O fată fermecătoare... total inflexibilă.

M-a privit cu o licărire bruscă în ochi.

— Am un fiu al naibii de prost. Dar mi-e foarte drag. Cu vreun an în urmă, a făcut o căsătorie neroadă, fără consimțământul meu. A fost o nebunie din partea lui, întrucât nu e în stare să-și câștige existența și n-are nici o lețcaie în afară de ce-i dau eu, iar eu nu sunt generoasă când e vorba de bani. Femeia pe care și-a ales-o, sau care l-a ales pe el, era cântăreață într-un local de noapte. Numele, destul de potrivit, Linda Conquest. Au stat în această casă. Nu ne-am certat, pentru că nu îngădui oamenilor să se certe cu mine în propria-mi casă, dar nici înțelegere n-a existat între noi. Eu le-am plătit cheltuielile, i-am dat fiecăruia o mașină, iar ei i-am fixat o sumă de bani suficientă pentru toalete și altele. Fără îndoială, viața i se părea destul de plicticoasă. Și, fără îndoială, îl găsea plicticos și pe fiu-meu. Eu însămi îl găsesc

plicticos. În orice caz, a plecat cu totul pe neașteptate, acum vreo săptămână, fără să lase nici o adresă sau să-și ia rămas bun.

A tușit, a scotocit după batistă și și-a suflat nasul.

— Dar a luat o monedă, a continuat ea. O monedă de aur, rară, un dublon Brasher. Era mândria colecției soțului meu. Pe mine nu mă interesează asemenea lucruri, dar pe el îl interesau. De când a murit, acum patru ani, i-am păstrat colecția intactă. E sus la etaj, într-o cameră încuiată și rezistentă la foc, într-un set de casete neinflamabile. E asigurată, dar n-am anunțat încă pierderea dublonului. Nici n-aș vrea, dacă e posibil. Sunt absolut sigură că Linda l-a luat. Se zice că moneda valorează peste zece mii de dolari. E un exemplar făcut la ștanță.

— Dar destul de greu de vândut, am zis eu.

— Poate, nu știu. Nu i-am observat lipsa decât ieri. Nu i-aș fi observat-o nici atunci, deoarece nu mă preocupă colecția, dacă nu ar fi telefonat un tip din Los Angeles, pe nume Morningstar. Zicea că-i negustor și a întrebat dacă dublonul Murdock-Brasher, cum îl numea el, e de vânzare. Din întâmplare, a răspuns fiul meu. I-a spus că nu crede că-i de vânzare, că n-a fost niciodată, dar dacă domnul Morningstar vrea să sune altă dată, ar putea probabil vorbi cu mine. Nu mă deranjase atunci, deoarece mă odihneam. Tipul a promis că va reveni. Fiul meu a relatat conversația domnișoarei Davis, care la rândul ei, mi-a spus-o mie. Am pus-o să-i telefoneze omului acela. Eram curioasă.

A mai sorbit din vin, a fluturat batista și a mârâit.

— De ce erai curioasă, doamnă Murdock? am întrebat-o, doar așa, ca să zic ceva.

— Dacă omul ar fi un negustor cu renume, ar ști că moneda nu e de vânzare. Soțul meu, Jasper Murdock, a dispus prin testament ca nici o piesă din colecția sa să nu fie vândută, împrumutată sau

ipotecată în timpul vieții mele. Nici scoasă din casă, în afară de cazul în care aceasta ar fi distrusă, și atunci numai cu aprobarea tutorilor. Pe când trăia, a zâmbit ea acru, soțul meu socotea că s-ar fi convenit să mă interesez mai mult de micile lui piese de metal.

Afară, soarele strălucea, florile înfloreau, păsările cântau. Mașinile treceau pe stradă cu un sunet îndepărtat, nesupărător. În camera slab luminată, cu femeia aceea severă la înfățișare și cu mirosul de vin, totul părea oarecum ireal. Stăteam picior peste picior, legănându-l pe cel de deasupra și așteptam.

— Am vorbit cu domnul Morningstar. Numele întreg este Elisha Morningstar și are birourile în Belfont Buildings, pe Ninth Street, în centrul Los Angeles-ului. I-am spus că, colecția Murdock nu e de vânzare, că niciodată n-a fost și că, în ceea ce mă privește, nu va fi niciodată și că sunt surprinsă că el nu știe. S-a bâlbâit și apoi m-a întrebat dacă ar putea examina dublonul. I-am spus că nu. Mi-a mulțumit pe un ton destul de sec și a închis. Părea un om bătrân. După asta m-am dus să examinez eu însămi moneda, lucru pe care nu-l mai făcusem de un an întreg. Dispăruse de la locul ei din casetă.

N-am spus nimic. Ea și-a umplut din nou paharul. A bătut apoi darabana cu degetele ei groase pe brațul șezlongului.

— Ce-am crezut atunci, îți poți închipui, probabil.

— Cu privire la Morningstar, da, poate. Cineva i-a oferit moneda spre vânzare, iar el știa sau bănuia de unde provine. Moneda e probabil o raritate.

— Într-adevăr, un exemplar ștanțat e foarte rar. Da, și eu am crezut la fel.

— Cum putea să fie furată? am întrebat.

— Cu foarte multă ușurință de oricine din casă. Cheile se află în poșeta mea, iar poșeta se găsește ba ici, ba colo. E foarte simplu să intri în posesia cheilor atâta timp cât e necesar pentru a deschide o ușă și o

casetă, și apoi să le pui la loc. Ar fi greu pentru un străin, dar oricine din casă ar fi putut-o face.

— Înțeleg. Cum puteți dovedi că nora dumneavoastră a furat-o, doamnă Murdock?

— Nu pot face dovada acestui fapt. Dar sunt absolut sigură. Cele trei servitoare sunt aici de mulți ani, cu mult înainte de a mă căsători eu cu domnul Murdock, acum șapte ani. Grădinarul nu intră niciodată în casă. Șofer n-am, pentru că mă duce cu mașina fiul meu, ori secretara. Fiu-meu n-a luat-o, mai întâi pentru că nu e chiar atât de nebun s-o fure pe maică-sa, și în al doilea rând, dacă ar fi luat-o, ar fi putut cu ușurință să mă împiedice să vorbesc cu negustorul de monede Morningstar. Domnișoara Davis... e ridicol. Nu-i genul ăsta. Prea sfioasă. Nu, domnule Marlowe, Linda e tipul de femeie care ar fi putut-o face chiar și numai din răutate, dacă nu din alt motiv. Și știi și dumneata cum sunt oamenii ăștia de prin barurile de noapte...

— Oameni de tot felul, ca noi toți, am zis. Presupun că nu sunt urme de spargere? Numai un ins priceput e în stare să salte o asemenea monedă, ori se pare că nu e vorba de asta. Poate n-ar strica, totuși, să arunc o privire prin cameră.

— Ți-am spus doar, domnule Marlowe, că doamna Leslie Murdock, nora mea, a luat dublonul Brasher.

Ne-am privit unul pe celălalt. Ochii îi erau duri, asemenea dalelor de piatră de pe alea de la intrare. M-am scuturat de privirea ei și am zis:

— Presupunând că e așa, doamnă Murdock, ce ați dori să se facă?

— În primul rând, vreau moneda înapoi. În al doilea rând, vreau un divorț de necontestat în favoarea fiului meu. Și nu intenționez să-l cumpăr. Cred că știi cum se aranjează aceste lucruri,

Și-a terminat porția obișnuită de Porto și a răs cu bătărie.

— Oi fi auzit, am răspuns. Ziceți că doamna n-a lăsat nici o adresă. Asta înseamnă că habar n-aveți unde s-a dus?

— Întocmai.

— În acest caz, e vorba de o dispariție. S-ar putea ca fiul dumneavoastră să știe ceva, dar nu v-a spus-o. Va trebui să-l văd.

Fața mare și palidă a devenit mai aspră.

— Fiul meu nu știe nimic. Nici măcar nu știe că moneda a fost furată. Nu vreau ca el să afle ceva. La momentul potrivit, o să mă descurc eu cu el. Până atunci vreau să fie lăsat în pace. El va face exact ceea ce vreau eu.

— Nu totdeauna a făcut așa.

— Căsătoria, a zis ea în silă, a făcut-o dintr-un impuls de moment. După aceea a încercat să se poarte ca un gentleman. Eu nu am asemenea scrupule.

— E nevoie de trei zile pentru un asemenea impuls de moment în California, doamnă Murdock.

— Tinere, vrei sau nu vrei acest caz?

— Îl vreau, dacă mi se spune adevărul și dacă mi se permite să mă ocup de caz cum cred eu de cuviință. Nu-l vreau, dacă aveți de gând să stabiliți o groază de reguli și regulamente de care să mă poticnesc.

A răs cu duritate.

— Asta e o chestiune delicată de familie, domnule Marlowe, și trebuie tratată ca atare.

— Dacă mă angajați, veți beneficia de delicatețea de care dispun. Dacă n-am suficientă delicatețe, poate că ar fi mai bine să nu mă angajați. De pildă, înțeleg că nu doriți ca nora dumneavoastră să fie victima unei înscenări. Pentru asta nu sunt suficient de delicat.

S-a făcut la față ca o sfeclă fiartă și a deschis gura, gata să răcnească. S-a răzgândit totuși. A ridicat paharul de Porto și a mai tras o dușcă din „medicament”.

— Sunt sigură că vei reuși, a răspuns sec. Păcat că nu te-am cunoscut acum doi ani, înainte ca fiul meu s-o fi luat-o de nevastă.

N-am înțeles exact ce-a vrut să zică, dar n-am pus nici o întrebare. S-a aplecat într-o parte, a umblat cu o cheie la un telefon interior și a bombănit ceva în el când i s-a răspuns.

S-au auzit niște pași și micuța blondă arămie a intrat cu pași mărunți în cameră, cu bărbia lăsată, de parcă cineva era gata să se repeadă la ea.

— Completează un cec de 250 de dolari pentru omul ăsta, a mârâit la ea bătrâna zmeoaică. Și să nu suflă o vorbă.

Tânăra s-a înroșit până în vârful urechilor.

— Știți că nu vorbesc niciodată despre afacerile dumneavoastră, doamnă Murdock, a behăit ea. O știți doar. Nici prin gând nu mi-ar trece...

S-a întors cu capul plecat și a fugit din cameră. Când să închidă ușa, m-am uitat la ea. Buzișoara îi tremura, dar ochii îi erau furioși.

— O să am nevoie de o fotografie a doamnei și de câteva informații, am zis după ce ușa s-a închis.

— Caută în sertarul biroului.

Inelele i-au strălucit în întuneric, când degetul gros, cenușiu, s-a îndreptat spre sertar.

M-am dus la masa de lucru de trestie, am deschis singurul sertar și am luat fotografia care zăcea singură în fundul sertarului cu fața în sus, privind la mine cu ochi negri, reci. M-am așezat din nou și am examinat fotografia. Părul negru, despărțit neglijent cu cărare la mijloc, pieptănat spre spate; o frunte destul de înaltă. Gura mare, a naibii de frumoasă și cu buze numai bune de sărutat. Nas drăguț, nici prea

mic, nici prea mare. Față cu trăsături plăcute. Fizionomiei îi lipsea ceva. Cândva acest ceva putea fi numit educație, dar în zilele noastre nu știam cum să-l numesc. Figura părea prea înțeleaptă și prea rezervată pentru vârsta ei. Prea multe lucruri i se întâmplaseră și devenise cam prea isteasă evitându-le. În spatele acestei expresii de înțelepciune se găsea candoarea unei fete care mai credea încă în Moș Crăciun.

Am dat din cap privind poza și am băgat-o în buzunar. Mi se părea că aflu prea multe de la o simplă poză, și unde mai pui că lumina era proastă.

Ușa s-a deschis și a intrat tânăra cu rochie de în. Ținea în mână un carnet de cecuri gros și un stilou. Și-a folosit brațul drept masă de scris și doamna Murdock a făcut un gest scurt spre mine. Tânăra a rupt o filă din carnetul de cecuri și mi-a întins-o. A rămas șovăitoare lângă ușă. Întrucât nimeni nu i-a adresat nici un cuvânt, a ieșit ușor din cameră și a închis ușa.

Am fluturat fila ca să se usuce, am împăturit-o și am rămas cu ea în mână.

— Ce puteți să-mi spuneți despre Linda?

— Aproape nimic. Înainte de a se căsători cu fiul meu, împărțea un apartament cu o fată numită Lois Magic — oamenii aceștia își aleg nume fermecătoare — care este un soi de animatoare. Lucrau amândouă într-un local numit Idle Valley, pe bulevardul Ventura. Fiul meu Leslie îl cunoaște mult prea bine. Despre familia Lindei sau originea ei n-am nici o idee. Zicea odată că s-a născut în Sioux Falls. Presupun că are părinți. Nu prea m-a interesat.

Pe naiba. O și vedeam zbatându-se să afle tot felul de lucruri, și rămânând cu mâinile goale și buzele umflate.

— Nu cunoașteți adresa domnișoarei Magic?

— Nu, n-am știut-o niciodată.

— S-ar putea s-o știe fiul dumneavoastră... sau domnișoara Davis?

— O să-l întreb când vine acasă. Dar nu cred. Poți s-o întrebi pe domnișoara Davis, dar sunt sigură că nu știe.

— Înțeleg. Nu cunoașteți vreo altă prietenă de-a Lindei?

— Nu.

— E posibil ca fiul dumneavoastră să mai întrețină legături cu ea, doamnă Murdock... fără să vă spună.

Era gata să se înroșească din nou la față. Mi-am ridicat mâna și am încropit un zâmbet măgulitor.

— La urma urmelor, e căsătorit cu ea de un an, am zis. Probabil știe câte ceva despre ea.

— Nu-l băga pe fiul meu în treaba asta, a mârâit ea.

Am dat din umeri, iar de pe buze mi-a scăpat un plescăit de dezamăgire.

— Foarte bine. Presupun că și-a luat mașina. Acea pe care i-ați dat-o dumneavoastră.

— Un Mercury cenușiu ca oțelul, model 1940, nedecapotabil. Domnișoara Davis îi poate da numărul mașinii, dacă vrei. Nu știu dacă a luat-o.

— Știți cumva ce bani, și toalete, și bijuterii avea asupra ei?

— N-avea mulți bani. Să fi avut câteva sute de dolari, cel mult.

Un rânjel gras i-a brăzdat cute adânci în jurul nasului și al gurii.

— Dacă, bineînțeles, nu și-a găsit un nou prieten.

— Asta așa-i, am consimțit eu. Bijuterii?

— Un inel cu smarald și diamant, nu de foarte mare valoare, un ceas Longines de platină cu rubine, un colier de chihlimbar foarte frumos, cu vinișoare, pe care i l-am dăruit chiar eu din prostie. Colierul are o copcă de diamant, cu 26 de diamante mici, în forma unui caro de pe cărțile de joc. Mai avea și alte

lucruri, bineînțeles. Nu le-am acordat niciodată prea mare atenție. Se îmbrăca bine, dar nu frapant. Se mulțumea cu puțin.

Și-a umplut din nou paharul și a mai slobozit câteva râgâieli semimondene.

— Asta e tot ce-mi puteți spune, doamnă Murdock?

— Nu-i de ajuns?

— Nu prea, dar trebuie să mă mulțumesc deocamdată cu atâta. Dacă aflu că nu ea a furat moneda, încetez orice investigație. Corect?

— O să mai vorbim despre asta, a răspuns cu asprime. În mod sigur ea a furat-o. Și n-am de gând s-o las să dispară cu moneda. Vără-ți asta bine în cap, tinere. Și sper să fii măcar pe jumătate atât de dur, pe cât îți place să pari, pentru că fetele astea de prin barurile de noapte se pricep să-și facă prieteni printre oameni periculoși.

Țineam cecul îndoit între genunchi. Mi-am scos portofelul și l-am pus înăuntru, apoi m-am ridicat, luându-mi pălăria de pe dușumea.

— Mie-mi plac înșii ăștia, am zis. Au minți foarte simple. Când aflu ceva o să vă informez, doamnă Murdock. Cred că mai întâi mă voi ocupa de negustorul de monede. Pare a fi un fir.

M-a lăsat să ajung la ușă, înainte de-a mormăi în spatele meu:

— Nu mă prea simpatizezi, nu-i așa?

Cu mâna pe mânerul ușii, m-am întors să-i zâmbesc.

— Vă simpatizează cineva?

Și-a dat capul pe spate, a deschis gura larg și a râs cu hohote. În timp ce încă mai râdea am deschis ușa, am ieșit și am închis-o, lăsând în urmă râsul aspru, bărbătesc. M-am întors pe coridor și am ciocănit la ușa întredeschisă a secretarei, apoi am deschis-o și am privit înăuntru.

Își culcase capul pe brațele sprijinite pe masa de lucru. Suspina. Și-a ridicat capul și m-a privit cu ochii înlăcrimați. Am închis ușa, m-am apropiat de ea și i-am pus un braț în jurul umerilor firavi.

— Curaj, am zis. Ar trebui să-ți pară rău de ea. Se crede grozavă și încearcă să trăiască de parcă ar fi într-adevăr așa.

Tânăra a sărit în picioare, departe de brațul meu.

— Nu mă atingeți, a zis ea gâfâind. Vă rog. Nu permit bărbatilor să mă atingă. Și nu mai spuneți lucruri atât de îngrozitoare despre doamna Murdock.

Fața îi era roșie și udă de lacrimi. Fără ochelari, ochii îi erau foarte frumoși.

Mi-am pus în gură țigara, care aștepta de mult să fie aprinsă, și am aprins-o.

— Eu... eu n-am vrut să fiu nepoliticoasă, s-a smiorcăit. Dar mă umilește foarte tare. Iar eu aș face orice pentru ea.

S-a mai smiorcăit puțin, apoi a scos o batistă bărbătească din sertarul mesei de lucru. A scuturat-o și și-a șters ochii cu ea. Pe colțul care atârna în jos am văzut inițialele L.M., brodate cu mov. M-am zgâit la batistă și am suflat fumul de țigară spre colțul camerei, departe de părul ei.

— Doriți ceva? m-a întrebat.

— Vreau numărul mașinii doamnei Murdock Leslie.

— 2X1111, un Mercury gri, decapotabil, model 1940.

— Bătrâna mi-a spus că mașina e nedecapotabilă.

— Aceea e mașina domnului Leslie. Sunt de aceeași marcă, același model și aceeași culoare. Linda nu și-a luat mașină.

— Oh! Ce știi despre o domnișoară Lois Magic?

— Am văzut-o doar o dată. Locuise cu Linda în același apartament. A venit aici cu un domn... un domn Vannier.

— Ăla cine mai e?

A privit în jos, la masa de lucru.

— Eu... ea a venit cu el, nu-l cunosc.

— Perfect. Spune-mi cum arată domnișoara Lois Magic?

— O blondă înaltă, frumoasă. Foarte... foarte atrăgătoare.

— Vrei să spui provocatoare?

— Păi, s-a îmbujorat ea mânioasă, este într-un mod decent, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Înțeleg ce vrei să spui, am zis, dar n-ajung nicăieri cu asta.

— Vă cred, a răspuns ea, cu glas tăios.

— Știi unde locuiește domnișoara Magic?

A clătinat din cap. A împăturit cu multă grijă batista cea mare și a pus-o în sertarul mesei de lucru, acela în care se găsea și pistolul.

— Mai poți șterpeți una, când se murdărește asta, am zis.

S-a lăsat pe spate în scaun, și-a pus mâinile mici și curate pe masa de lucru și m-a privit calmă.

— Eu nu aş fi atât de dur dacă aş fi în locul dumitale, domnule Marlowe. În nici un caz, cu mine.

— Nu?

— Nu. Și nu mai pot răspunde la nici o întrebare fără instrucțiuni precise. Am aici un post de încredere.

— Nu sunt dur. Sunt doar îndrăzneț.

A luat un creion și a făcut un semn pe un carnețel. Mi-a zâmbit ușor, din nou calmă.

— Poate că mie nu-mi plac bărbații îndrăzneți.

— Dacă am întâlnit vreodată în viața mea vreo trăsnită, tu ești aceea. La revedere.

Am ieșit din biroul ei, am închis ușa hotărât și m-am întors prin holurile goale spre salonul mare, tăcut și lugubru, apoi am ieșit afară, pe ușa din față.

Soarele dansa pe pajiștea caldă. Mi-am pus ochelarii de soare și m-am dus să-l mângâi pe micuțul negru.

— Frate dragă, e mai rău decât mă așteptam, i-am spus.

Simțeam dalele de piatră fierbinți prin tălpile pantofilor. Am urcat în mașină, am pornit-o și m-am îndepărtat de marginea trotuarului.

O mașină mică nedecapotabilă, de culoarea nisipului, s-a îndepărtat de bordură în spatele meu. Habar n-aveam cine poate fi. Bărbatul care o conducea purta un fel de pălărie de pai, de culoare închisă, cu calotă plată și boruri întoarse, cu panglică viu colorată. Avea ochelari de soare, ca și mine.

M-am îndreptat spre oraș. După vreo douăsprezece cvartale, la o intersecție, am văzut că mașina de culoarea nisipului era încă în spatele meu. Am ridicat din umeri, nedumerit, și din simplu amuzament am înconjurat câteva cvartale. Se ținea după mine. Am virat într-o stradă plantată cu arbori de piper imenși, am întors rapid și am oprit lângă trotuar. Capul blond de sub pălăria de pai, de culoarea ciocolatei, cu panglica viu colorată, nici nu s-a uitat la mine și a trecut mai departe. Eu m-am întors la Arroyo Seco și apoi la Hollywood. M-am uitat atent, de mai multe ori, dar n-am mai zărit mașina.

Capitolul trei

Aveam un birou în Cahuenga Building, la etajul VI, compus din două cămăruțe. Una o lăsam deschisă pentru vreun client răbdător, dacă se ivea vreunul. La ușă se găsea o sonerie pe care puteam s-o conectez sau s-o întrerup din cabinetul meu.

Am privit în camera de primire. Nimic în afară de mirosul de praf. Am deschis o fereastră, am descuiat ușa dintre camere și am intrat în cealaltă cameră. Trei scaune solide și un scaun turnant. Masă de lucru acoperită cu cristal. Cinci clasoare verzi, dintre care trei goale. Un calendar, iar pe perete un brevet înrămat. Un telefon, un lighean într-un bufet murdar și un cuier pentru pălării. Un covor, ca să fie ceva pe dușumea, și două ferestre deschise cu perdele de tul, care fluturau în adierea vântului, făcând cute ca buzele unui bătrân știrb când doarme.

Aceleași lucruri de anul trecut și de acum doi ani. Nici frumoase, nici strălucitoare, dar mai bune decât un cort pe plajă.

Mi-am agățat pălăria și pardesiul în cuier și mi-am spălat fața și mâinile cu apă rece. După aceea am aprins o țigară și am pus cartea de telefon pe birou.

Elisha Morningstar era trecut la 824, Belfont Building, West Ninth Street 422. Mi-am notat adresa și numărul de telefon și eram cu mâna pe telefon, când mi-am amintit că nu conectasem soneria din camera cealaltă. M-am întins peste birou și, când am cuplat, suna. Cineva tocmai deschisese ușa de la camera de primire.

Am întors blocnotesul cu fața în jos pe birou și m-am dus să văd cine venise. Era un tip înalt, zvelt, plin de sine, într-un costum subțire de stofă ca ardezia albăstruie. Avea pantofi negru cu alb, cămașă de culoarea fildeșului. Cravata și batista din buzunarul de la piept erau de culoarea florii de palisandru. În mâini avea mănuși negru cu alb din piele de porc și ținea un port-țigaret negru, strâmbând din nas la revistele vechi de pe masă, la scaunele demodate, la dușumeaua învechită și la aspectul modest al camerei.

Când am deschis ușa dintre camere, s-a întors și s-a uitat la mine cu niște ochi spălăciți și cam visători, așezați foarte aproape de un nas subțire. Pielea îi era înroșită de soare, părul roșcat era periat spre spate, pe o țeastă îngustă, iar linia subțire a mustății era mult mai roșie decât părul.

M-a examinat pe îndelete și fără multă plăcere. A suflat fumul cu delicatețe și a vorbit prin el, cu un zâmbet ușor:

— Ești Marlowe?

Am dat din cap afirmativ.

— Sunt cam dezamăgit, a zis. Mă așteptam să găsesc un ins cu unghiile murdare.

— Vino înăuntru, am zis, și n-ai decât să fii spiritual stând jos.

I-am ținut ușa să intre. Când a trecut pe lângă mine, a scuturat scrumul de la țigară pe dușumea, cu unghia de la degetul mijlociu al mâinii libere. S-a așezat în fața biroului, și-a scos mănușa din mână

dreaptă, le-a strâns pe amândouă laolaltă și le-a pus pe birou. A scos chiștocul din port-țigaretul negru, foarte lung, și a apăsat pe el cu un chibrit până n-a mai ieșit fum. A pus o altă țigară și a aprins-o cu un chibrit mare de culoarea mahonului. S-a lăsat pe spătar, cu un zâmbet de aristocrat plictisit.

— Gata? am întrebat. Pulsul și respirația normale? N-ai vrea un prosop rece pe cap?

N-a strâmbat din buze, pentru că o făcuse când intrase.

— Detectiv particular. N-am cunoscut nici unul. O afacere rentabilă, se pare. Să te uiți prin gaura cheii, să stârnești scandal și tot felul de lucruri de-alde astea.

— Cu treburi, sau în vizită?

Zâmbetu-i era la fel de vlăguit ca o femeie grasă la un bal al pompierilor.

— Mă numesc Murdock. Probabil că asta îți spune ceva.

— Ai apărut repede, am zis, și-am început să-mi umplu pipa.

M-a urmărit cum îmi umpleam pipa.

— Înțeleg, a zis, că mama te-a angajat pentru o anumită problemă. Ți-a dat un cec.

Am terminat de umplut pipa, am aprins-o și am început să pufăi. M-am lăsat pe spate ca să suflu fumul peste umărul meu, drept spre fereastra deschisă. N-am scos o vorbă.

El s-a aplecat puțin înainte și a zis pe un ton serios:

— Presupun că a fi evaziv e caracteristic meseriei dumitale, dar nu mă mulțumesc cu presupuneri. Am aflat de la un viermișor, un simplu vierme de grădină, adesea călcat în picioare, dar care mai supraviețuiește... ca mine însumi. Întâmplător, eram în spatele dumitale, nu prea departe. Asta clarifică lucrurile?

— Da, am răspuns. Presupunând că ar avea vreo importanță pentru mine.

— Ești angajat să-mi găsești nevasta, bănuiesc. Am furnizat pe nas și i-am rânjit pe deasupra pipei.

— Marlowe, a zis el pe un ton mai serios, o să încerc să te simpatizez, dar mă-ndoiesc c-o să te-nghit.

— Uite că țiip, am răspuns. De furie și de durere.

— Să știi că nu te cred atât de grozav pe cât vrei să pari.

— E dureros pentru mine s-o aud de la dumneata.

S-a lăsat din nou pe spate și m-a privit cu niște ochi spălăciți. S-a foit în scaun, încercând să stea comod. Mulți oameni încercaseră să stea comod în scaunul acela. Și eu ar trebui să încerc uneori. Poate că așa îmi aduce ghinion în afaceri.

— De ce vrea mama s-o găsești pe Linda? a întrebat el încet. Nu-i putea suporta vitalitatea. Vreau să spun că mama o ura din cauza vitalității ei. Față de mama, Linda se purta cât se poate de frumos. Ce crezi despre ea?

— Despre mama dumitale?

— Bineînțeles. Pe Linda n-ai cunoscut-o, nu-i așa?

— Slujba domnișoarei Davis atârnă de un fir de păr. Vorbește când nu trebuie.

A scuturat din cap, cu hotărâre.

— Mama n-o să afle. Oricum, nu se poate lipsi de Merle. Are nevoie de cineva pe care să-l terorizeze. Poate să țiipe la ea, s-o palmuiască chiar, dar nu se poate dispensa de ea. Ce crezi despre ea?

— O șmecheră de modă veche.

S-a încruntat.

— Mă refer la mama. Merle nu-i decât un copil, știu bine.

— Puterea dumitale de observație mă uimește.

Surprins, aproape uitase să-și scuture scrumul de la țigară. Nu complet. Era oricum atent să nu-l scape în scrumieră.

— Mă refeream la mama, a zis el stăruior.

— Un excelent veteran. O inimă de aur, dar aurul îngropat bine și adânc.

— Dar de ce vrea s-o găsească pe Linda? Asta nu pot înțelege. Și cheltuiește și bani pe deasupra. Mamei nu-i place să cheltuiască. Ea crede că banii fac parte din ființa ei. De ce vrea s-o găsească pe Linda?

— Habar n-am. Cine a zis că o caută?

— Asta-i bună! Dumneata ai lăsat să se înțeleagă. Și Merle...

— Pe naiba! Merle e doar romantică. O invenție de-a ei. Își suflă nasul într-o batistă bărbătească. Probabil una de-a dumitale.

S-a înroșit la față.

— Astea-s prostii. Ascultă, Marlowe, te rog fii rezonabil și dă-mi o idee despre ce se petrece. N-am mulți bani, mă tem, doar două sute ar fi...

— Ar trebui să-ți trag una. În afară de asta, nici n-ar trebui să vorbesc cu dumneata. Asta-i ordinul.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu mă întreba lucruri de care n-am habar. Nu pot să-ți răspund. Și nu mă întreba lucruri pe care le știu, pentru că nu-ți voi răspunde. Unde ai trăit până acum? Crezi oare că un om cu meseria mea, căruia i se încredințează un caz, umblă de colo până colo răspunzând oricărui curios la întrebări?

— Se pare că atmosfera e prea încărcată, a zis el cu răutate, dacă un om cu meseria dumitale refuză câteva sute de dolari.

Nu mă mai interesa. Am luat chibritul de mahon din scrumieră și m-am uitat la el. Avea margini subțiri, galbene, și avea tipărit în alb Rosemont H. Richards '3 — restul arsese. Am îndoit chibritul, am

strâns jumătățile laolaltă și l-am aruncat în coșul de hârtii.

— Îmi iubesc soția, a zis el deodată, arătându-mi dinții albi și puternici. Un sentiment răsuflat, dar asta-i adevărul.

— Zarafii o mai duc încă foarte bine.

A început să vorbească printre dinți:

— Ea nu mă iubește. Nu cunosc vreun motiv deosebit pentru care m-ar iubi. Între noi atmosfera a fost încordată. Era obișnuită cu o viață trepidantă. Iar la noi era o viață aproximativ monotonă. Nu ne-am certat. Linda e o femeie echilibrată. Adevărul e că, după ce s-a măritat cu mine, nu s-a prea distrat.

— Ești prea modest.

Ochii i-au scânteiat, dar și-a ținut firea destul de bine.

— N-ai dreptate, Marlowe. Nici măcar nu ești original. Ascultă, ai aerul unui tip cumsecade. Eu știu că maică-mea nu dă 250 de dolari doar ca să se distreze. Poate nu e vorba de Linda, poate e altceva. Poate... s-a oprit și apoi, urmărindu-mi ochii, a zis foarte încet: Poate e vorba de Morny.

— Poate, am zis eu bine dispus.

Și-a ridicat mânușile și a izbit cu ele în birou, apoi le-a pus la loc.

— Am încurcat-o rău de tot. Dar nu credeam că ea știe. Poate i-a telefonat Morny. Mi-a promis că n-o să-i spună.

Până aci a mers ușor.

— Cât îi datorezi?

De-aci lucrurile au mers greu. Din nou a devenit suspicios.

— Dacă Morny dădea telefon, i-ar fi spus ei. Iar ea ți-ar fi spus dumitale, a zis cu voce stinsă.

— Poate nu e Morny, am zis eu, simțind nevoia să beau. Poate negustorul de gheață a lăsat bucătăreasa însărcinată. Dar dacă e Morny, cât îi datorezi?

— Douăsprezece mii, a răspuns, privind în jos și înroșindu-se.

— Amenințări?

A dat din cap afirmativ.

— Spune-i să plimbe ursul. Ce fel de individ e? Al dracului?

— Și-a ridicat din nou privirea; pe față i se putea citi curajul.

— Cred că da. Cred că toți sunt așa. Pe vremuri interpreta roluri negative în filme. Chipeș într-un mod ostentativ, un tip interesant. Dar să nu-ți închipui cine știe ce. Linda a lucrat acolo, la fel cu ospătarii și orchestra. Dacă o cauți, o să-ți fie foarte greu s-o găsești.

I-am zămbit politicos.

— De ce mi-ar fi greu? Sper că nu-i îngropată în curtea din spate.

S-a ridicat cu o licărire de mânie în ochii spălăciți. În picioare, aplecat puțin peste birou, și-a mișcat repede mâna dreaptă în sus cu un gest destul de elegant și a scos un mic automat cam de calibrul 25, cu mâner din lemn de nuc. Parcă era fratele celui pe care-l văzusem în sertarul biroului lui Merle. Teava îndreptată spre mine părea destul de amenințătoare. Nu m-am clintit.

— Dacă cineva încearcă să se lege de Linda, va trebui să se lege de mine mai întâi, a zis iritat.

— Nici chiar așa. Mai bine ți-ai face rost de arme ca lumea, dacă ai de gând să faci o treabă serioasă.

Și-a băgat micuțul automat în buzunarul interior. Mi-a aruncat o privire necruțătoare, și-a luat mânușile și a pornit spre ușă.

— Îmi pierd vremea vorbind cu dumneata. Nu faci decât glume.

— Stai puțin, am zis, ridicându-mă și ocolind biroul. Ar fi bine să nu-i pomenești mamei dumitale

despre această întrevvedere, fie chiar și numai de dragul lui Merle.

A dat din cap afirmativ.

— Pentru câte informații am obținut, se pare că nici nu merită să pomenesc ceva.

— Chiar e adevărat că-i datorezi lui Morny douăsprezece mii de dolari?

A privit de jos în sus și din nou în jos.

— Cine poate să împrumute douăsprezece mii de dolari de la Alex Morny e un tip mult mai isteț decât mine.

Eram foarte aproape de el.

— De fapt, nici măcar nu cred că ești îngrijorat din cauza nevestei. Cred că știi unde se află. Ea n-a fugit de dumneata. A fugit de mama dumitale.

Și-a ridicat ochii și și-a pus o mânășă. N-a zis nimic.

— Probabil că o să-și găsească o slujbă. Și o să câștige destul ca să te întrețină.

A privit din nou dușumeaua, s-a întors puțin spre dreapta și pumnul înmănușat a descris un arc în sus. Mi-am ferit maxilarul și i-am prins încheietura mâinii, apoi i-am împins-o ușor spre el, lăsându-mă cu toată greutatea. Și-a tras un picior înapoi ca să se proptească și a început să respire greu. Avea o încheietură subțire. I-am cuprins-o între degete.

Am rămas așa, privindu-ne în ochi. Respira ca un om beat, cu gura deschisă și buzele dezgolindu-i dinții. În obraji îi apărură pete mici, rotunde de un roșu aprins. Și-a smucit mâna să scape, dar îl țineam atât de strâns, că a trebuit să se mai dea un pas înapoi, ca să-și adune puterile. Fețele ne erau foarte aproape.

— Cum de nu ți-a lăsat bătrânul niște bani? am întrebat eu batjocoritor. Sau i-ai păpat pe toți?

Vorbea printre dinți, încercând să scape de încheștare.

— Dacă te interesează ca să-ți faci împruțita de meserie și dacă te referi la Jasper Murdock, află că nu era tatăl meu. Nu ținea la mine și nu mi-a lăsat un cent. Tatăl meu era unul numit Horace Bright care a dat faliment și a sărit pe fereastra biroului.

— Te lași ușor muls, dar dai lapte slab. Iartă-mă că am zis că te întreține soția. Voiam doar să te necăjesc.

I-am eliberat încheietura mâinii și m-am tras înapoi. Respira încă foarte greu. Ochii mă fixau furioși, dar vocea și-o păstra calmă.

— Ei bine, ai câștigat. Dacă ești satisfăcut, plec.

— Ți-am făcut un serviciu. Unul care poartă pistol n-ar trebui să insulte atât de ușor. Mai bine aruncă-l.

— Asta-i treaba mea. Îmi pare rău că am vrut să te lovesc. Poate că nu te-ar fi durut prea tare dacă te nimeream.

— Nu face nimic.

A deschis ușa și a plecat. Pașii i s-au pierdut pe coridor. Un alt trăsnet. Mi-am ciocănit ușor dinții cu un deget în ritmul pașilor lui, atâta timp cât i-am auzit. M-am întors apoi la masa de lucru, am consultat blocnotesul și am ridicat telefonul.

Capitolul patru

După ce telefonul a sunat de trei ori, la celălalt capăt al firului a răspuns o voce delicată și copilăroasă de fată, fil'rată printr-un cocoloș de gumă de mestecat:

- Bună dimineața. Broul domnului Morningstar.
- Bătrânul domn e la birou?
- Cine întreabă, vă rog?
- Marlowe.
- Vă cunoaște, domnule Marlowe?
- Întreabă-l dacă vrea să cumpere o veche monedă americană de aur.
- Un moment, vă rog.

Momentul a durat atât cât e nevoie să se aducă la cunoștință unui ins bătrân că cineva vrea să-i vorbească la telefon. S-a auzit apoi un tăcănit și vocea unui bărbat. O voce uscată. S-ar putea zice chiar seacă.

- Aici e domnul Morningstar.
- Mi s-a spus că ați telefonat doamnei Murdock, din Pasadena, domnule Morningstar. În legătură cu o anumită monedă.

— În legătură cu o anumită monedă, a repetat el. Într-adevăr. Și ce-i cu asta?

— După câte știu, doreați să cumpărați acea monedă din colecția Murdock.

— Într-adevăr! Și cine sunteți, domnule?

— Philip Marlowe. Detectiv particular. Lucrez pentru doamna Murdock.

— Într-adevăr, a zis el pentru a treia oară.

Și-a dres vocea cu grijă, și a urmat:

— Și despre ce doriți să vorbiți cu mine, domnule Marlowe?

— Despre această monedă.

— Dar am fost informat că nu e de vânzare.

— Totuși, vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre ea. Personal.

— Vreți să spuneți că s-a răzgândit în ceea ce privește vânzarea?

— Nu.

— Atunci, nu înțeleg ce doriți, domnule Marlowe. Despre ce să vorbim?

Părea viclean acum.

Am mers la sigur, arborând un aer plictisit:

— Chestiunea e, domnule Morningstar, că atunci când ați telefonat, știați că moneda nu e de vânzare.

— Interesant, a zis el încet. De unde?

— E domeniul dumneavoastră și nu se poate să nu știți. E un fapt cunoscut public că, colecția Murdock nu poate fi vândută cât timp trăiește doamna Murdock.

— Aha, a zis el. Aha!

S-a făcut liniște.

— La ora trei, a zis el apoi, nu brusc, dar repede. Voi fi bucuros să vă văd aici, în biroul meu. Probabil știți unde este. Vă convine?

— Voi fi acolo, am răspuns.

Am închis, mi-am aprins pipa și am rămas așa, privind la perete. Aveam chipul încordat din cauza

gândurilor sau din cine știe ce alt motiv. Am scos fotografia Lindei Murdock din buzunar și m-am uitat la ea. După o vreme am ajuns la concluzia că, la urma urmei, avea o față destul de banală și am încuiat fotografia în birou. Am luat al doilea chibrit al lui Murdock din scrumieră și l-am examinat. Pe acesta scria: Top Row W.D. Wright'36.

I-am dat drumul la loc în scrumieră, întrebându-mă dacă ar fi putut să fie un indiciu. Poate că era.

Am scos cecul doamnei Murdock din portofel, l-am completat pe verso, am emis un ordin de virament în contul meu și un cec pentru bani numerar. Mi-am scos carnetul de bancă din birou și am prins totul cu un elastic, apoi l-am băgat în buzunar.

Lois Magic nu era trecută în cartea de telefon.

Am pus pe birou suplimentul cu telefoane speciale și am făcut o listă de vreo șase agenții teatrale scrise cu litere mari și am telefonat. Mi-au răspuns voci cristaline și vesele care voiau să-mi pună o mulțime de întrebări, dar fie nu știau, fie n-aveau chef să-mi spună nimic cu privire la domnișoara Lois Magic, care se părea a fi animatoare.

Am aruncat lista în coșul de hârtii și i-am telefonat lui Kenny Haste, reporter pentru crime la „Chronicle”.

— Ce știi despre Alex Morny? l-am întrebat, după ce amândoi am terminat de spus glume.

— Conduce un bar de noapte luxos și un tripou în Idle Valley, cam la vreo două mile de drumul principal, înapoi spre coline. Pe vremuri juca în filme. Un actor jalnic. Se pare că se bucură de multă protecție. N-am auzit să fi împușcat pe cineva în piața publică ziua în amiaza mare. Sau la orice altă oră. Dar n-aș paria că n-a făcut-o.

— Periculos?

— Cred că poate deveni, la nevoie. Cine a văzut filme, știe de ce sunt în stare patronii localurilor de

noapte. Are drept gardă personală un tip năstrușnic. Îl cheamă Eddie Prue, înalt de aproape doi metri și firav ca un alibi cinstit. Nu vede cu un ochi de pe urma unei răni căpătate în război?

— Morny e periculos pentru femei?

— Nu fi demodat, bătrâne. Femeile nu numesc asta pericol.

— Cunoști o fată cu numele de Lois Magic? Se zice că-i animatoare. O blondă înaltă, extravagantă.

— Nu, dar mi-ar plăcea s-o cunosc, după cum zici c-arată.

— Nu face pe șmecherul. Cunoști pe cineva cu numele de Vannier? Nici unul din oamenii ăștia nu se găsește în cartea de telefon.

— Nu. Dar l-aș putea întreba pe Gestie Arbogast, dacă vrei să suni mai târziu. Îi cunoaște pe toți aristocrații barurilor de noapte. Și pe escroci.

— Mulțumesc, Kenny. O să te sun. Peste o jumătate de oră?

Mi-a răspuns afirmativ și-am închis amândoi. Am încuiat biroul și am plecat.

La capătul coridorului, în colțul zidului, un bărbat blond, tinerei, într-un costum maro și cu o pălărie de pai de culoarea ciocolatei, cu panglică viu colorată, maro cu alb, citea ziarul de seară cu spatele la perete. Când am trecut pe lângă el, a căscat, și-a vârât ziarul sub braț și și-a îndreptat spinarea.

A intrat în lift cu mine. De-abia își ținea ochii deschiși de obosit ce era. Am ieșit în stradă și am mers cale de un cvartal, până la bancă, să-mi încredințez cecul spre păstrare și să scot ceva de cheltuială. De acolo am mers la Tigertail Lounge. M-am așezat într-un separeu gol, am băut Martini și am mâncat un sandviș. Bărbatul în costum maro s-a postat la capătul tejghelei și a băut Coca-Cola. Părea plictisit și făcea grămăjoare din monedele de un

penny, mângâindu-le cu grijă muchiile. Purta și acum ochelari de soare. Asta îl făcea invizibil.

Am tras de sandviș cât am putut și apoi am intrat în cabina telefonică de la capătul teighelei. Bărbatul în costum maro și-a întors repede capul și apoi a încercat să-și mascheze gestul, ridicând paharul. Am făcut din nou numărul de la „Chronicle”.

— Perfect, a zis Kenny Haste. Gertie Arbogast zice că Morny s-a căsătorit nu demult cu blonda ta extravagantă, Lois Magic. Nu-l cunoaște pe Vannier. Zice că Morny a cumpărat o casă dincolo de Bel-Air, o vilă albă pe Stillwood Crescent Drive, cale de vreo cinci cvartale, la nord de Sunset. Gertie zice că Morny a luat-o de la un bogătaș falit pe nume Arthur Blake Popham, acuzat de evaziune fiscală. Inițialele lui Popham mai sunt încă pe porți. Și probabil pe hârtia igienică, zice Gertie. Asta i-e soiul. Cam asta-i tot ce știu.

— Nimeni n-ar putea cere mai mult. Mii de mulțumiri, Kenny.

Am agățat receptorul în furcă și am ieșit din cabină. M-am întâlnit cu ochelarii întunecați de deasupra costumului maro și de sub pălăria de pai de culoarea ciocolatei. L-am urmărit cum își schimbă repede direcția.

M-am întors și am intrat în bucătărie printr-o ușă turnantă, iar de acolo am dat într-o alee. Am mers pe alee un sfert de cvartal până în spatele parcării, unde-mi lăsasem mașina.

Nici o mașină de culoarea nisipului n-a reușit să mă ajungă pe când mă îndreptam spre Bel-Air.

Capitolul cinci

Stillwood Crescent Drive șerpuia domol spre nord din bulevardul Sunset, până dincolo de terenul de golf al clubului Bel-Air. De-o parte și de alta a șoselei se întindeau proprietăți împrejmuite cu ziduri și garduri de fier forjat. Unele aveau ziduri înalte, altele joase, altele erau cam demodate, cu garduri vii, destul de mari. Strada nu avea trotuar. Nimeni nu umbla pe jos în cartierul acela, nici măcar poștașul.

După-amiaza era călduroasă, dar nu ca la Pasadena. Soare și miros adormitor de flori peste tot. Dincolo de gardurile vii și de ziduri se auzea susurul ușor al aspersoarelor pe pajiști și clinchetul limpede al mașinilor de tuns gazonul, mișcându-se delicat pe pajiștile liniștite și familiare.

Am condus încet în susul dealului, căutând monograme pe porți. Numele era Arthur Blake Popham. Inițialele ar fi fost ABP. Le-am găsit aproape în vârful dealului, suflate în aur pe o placă neagră. Porțile se deschideau înăuntru, pe un drum de acces în asfalt negru.

Era o casă albă, strălucitoare, care deși părea nou-nouță, avea în jurul ei o vegetație bogată. Destul

de modestă pentru acest cartier — nu mai mult de paisprezece camere și probabil un singur bazin de înot. Gardul scund, de cărămidă și beton. Printre rosturile cărămizilor se vedea betonul scurs peste care se dăduse cu var. Deasupra gardului se întindea o balustradă joasă de fier vopsit în negru. Numele A.P. Morny era imprimat cu șablonul pe cutia poștală mare, argintie, la intrarea de serviciu.

Mi-am parcat mașina pe stradă și-am mers pe drumul de acces până la o ușă laterală de un alb strălucitor, cu pete de umbră aruncate de acoperișul de sticlă colorat de deasupra. Am bătut în poartă cu ciocanul mare de alamă. În spatele casei, un șofer spăla un Cadillac.

Ușa s-a deschis și un filipinez cu privirea dură, îmbrăcat într-o haină albă, s-a strâmbat la mine. I-am dat o carte de vizită.

— Doamna Morny, am zis.

A închis ușa. Ca de obicei în asemenea împrejurări, am avut ceva de așteptat. Susurul apei pe Cadillac era liniștitor. Șoferul era un bondoc în pantaloni bufanți și jambiere, cu o cămașă pătată de grăsime. Părea un jocheu dezvoltat peste măsură și, în timp ce lucra la mașină, scotea un săsăit asemeni zgomotului făcut de un grăjdar când țesală un cal.

Un colibri cu gâtul roșu a intrat într-un boschet stacojiu de lângă ușă, a scuturat ușor florile lungi, tubulare și a zburat atât de brusc și de repede, că pur și simplu a dispărut în aer.

Ușa s-a deschis și filipinezul mi-a împins cartea de vizită. N-am luat-o.

— Ce doriți?

Avea o voce spartă, aidoma zgomotului făcut de cineva când umblă în vârful picioarelor pe coji de ouă.

— Vreau s-o văd pe doamna Morny.

— Nu e acasă.

— Când ți-am dat cartea de vizită, nu știai?

Și-a desfăcut degetele și a lăsat cartea de vizită să cadă fluturând la pământ, arătându-mi o lucrătură dentară ieftină.

— Știu când îmi spune dânsa.

Mi-a închis ușa în nas fără delicatețe.

Am ridicat cartea de vizită și m-am dus pe lângă casă spre șoferul care stropea Cadillacul și o ștergea apoi cu un burete mare. Avea ochii înroșiți și pe frunte o șuviță de păr de culoarea porumbului. O țigară stinsă îi atârna în colțul gurii.

M-a privit chiorăș, ca omul care-și vede cu greu numai de treburile lui.

— Unde-i șeful?

Țigara i se legăna în gură. Apa continua să șiroiască ușor pe mașină.

— Întreabă în casă, nene.

— Am întrebat. Mi-a închis ușa-n nas.

— Mi sē-nmoaie inima, nene.

— Ce știi de doamna Morny?

— Același răspuns, nene. Eu doar lucrez aici. Vinzi ceva?

I-am întins cartea de vizită, ca s'o poată citi. De data asta era cartea de vizită a unui om de afaceri. A pus buretele pe scara mașinii și furtunul pe ciment. A ocolit apa ca să-și șteargă mâinile cu un prosop care atârna lângă ușile garajului, și-a scos un chibrit din pantaloni, l-a aprins, apoi și-a dat capul pe spate ca să-și aprindă chiștocul stins din gură.

Ochișorii lui vicleni se mișcau încoace și-ncolo. S-a dus în spatele mașinii, făcându-mi un semn cu capul. M-am dus lângă el.

— Cum o mai duce micul cont de cheltuieli? a întrebat cu o voce delicată și grijulie.

— Gras de atâta inactivitate.

— Pentru cinci dolari aș putea începe să gândesc.

— N-aș vrea să faci eforturi prea mari.

— Pentru zece aş putea cânta cât patru canari şi o chitară de oţel.

— Nu-mi place vorbă multă.

Şi-a aplecat capul într-o parte şi a zis:

— Vorbeşte pe şleau, omule.

— Nu vreau să-ţi pierzi slujba, fiule. Tot ce vreau să ştiu e dacă doamna Morny e acasă. Face asta mai mult de-un dolar?

— Nu-mi duce grija, nene. Stau bine.

— Cu Morny... sau cu altcineva?

— În contul aceluiaşi dolar?

— Doi.

M-a privit atent.

— Nu lucrezi pentru el, nu-i aşa?

— Ba da.

— Eşti un mincinos.

— Fără-ndoială.

— Dă-mi cei doi dolari, a clămpănit el.

I-am dat doi dolari.

— E în curtea interioară cu un prieten. Un prieten simpatic. Are un prieten care nu face nimic şi un soţ care munceşte. S-a aranjat tipa. Pricepi?

Şi s-a uitat chiorăş.

— O să nimereşti într-o bună zi într-un şant de irigaţie.

— Eu, nu, nene, sunt înţelept. Ştiu cum să-i duc. Toată viaţa m-am distrat cu de-alde ăştia.

A frecat cele două bancnote între palme, a suflat peste ele, le-a împăturit de-a lungul şi de-a latul şi le-a băgat în buzunarul de ceas al pantalonilor.

— Asta a fost doar supa. Şi acum pentru încă cinci...

Un cocker spaniol destul de mare şi blond s-a apropiat în goană de Cadillac. A derapat puţin pe betonul ud, apoi a decolat cu îndemănare. M-a izbit în stomac şi coapse cu toate cele patru labele. Mi-a lins faţa. S-a lăsat din nou în jos, a alergat în jurul

picioarelor mele și s-a așezat între ele. După aceea și-a scos limba de-un cot și a început să gâfâie.

Am pășit peste el și m-am sprijinit de marginea mașinii.

— Aici, Heathcliff. Aici, Heathcliff.

S-au auzit pași pe alee.

— Ăsta-i Heathcliff, a zis șoferul, acru.

— Heathcliff?

— Pe naiba, așa-l cheamă pe câine.

— *La răscruce de vânturi?*

— Acum iar vorbești în doi peri, a spus el pe un ton batjocoritor. Fii atent, avem oaspeți.

A luat buretele și furtunul și s-a apucat din nou să spele mașina. Eu m-am îndepărtat. Câinele s-a mișcat imediat între picioarele mele, cât pe-aci să mă răstoarne.

— Aici, Heathcliff, a strigat din nou, mai tare, vocea bărbătească.

Pe sub o boltă zăbreliată, acoperită cu trandafiri cățărători, a apărut un bărbat.

Înalt, brunet, cu pielea măslinie, ochi negri, scânteietori, dinți albi, strălucitori. Favoriți. Mustață neagră, subțire. Favoriți prea lungi, mult prea lungi. Cămașă albă, cu inițialele brodate pe buzunar, pantaloni albi, pantofi albi. Un ceas de mână se arcuia pe încheietura subțire, prins cu lanț de aur. Un fular galben în jurul unui gât zvelt, bronzat.

A văzut câinele șezând între picioarele mele și asta l-a displăcut. Și-a pocnit degetele lungi și s-a răstit cu o voce limpede și aspră:

— Aici, Heathcliff. Vino aici, imediat.

Câinele a răsuflet tare, dar nu s-a mișcat, decât ca să se sprijine de piciorul meu drept.

— Cine ești? a întrebat bărbatul, privindu-mă fix.

I-am întins cartea de vizită. A luat-o cu degetele lui măslinii. Câinele a ieșit ușor dintre picioarele

mele, s-a furișat prin fața mașinii și s-a topit în depărtare.

— Marlowe, a zis bărbatul. Marlowe, eh? Ce-i asta? Detectiv? Ce vrei?

— Vreau s-o văd pe doamna Morny.

M-a privit de sus până jos. Ochii negri, scânteietori, măsurându-mă alene, urmăriți de franjurile mătăsoase ale genelor lungi.

— Nu ți s-a spus că nu-i acasă?

— Ba da, dar n-am crezut. Sunteți domnul Morny?

— Nu.

— Dânsul e domnul Vannier, a zis șoferul în spatele meu, cu vocea târăgănată, exagerat de politicoasă, a insolenței premeditate. Domnul Vannier e un prieten al familiei. Vine aici foarte des.

Vannier a privit pe lângă umărul meu, cu ochi furioși. Șoferul a ocolit mașina și a scuipat mucusul de țigară din gură, cu un ușor dispreț.

— I-am spus polițistului că stăpânul nu-i aici, domnule Vannier.

— Înțeleg.

— I-am spus că doamna Morny și dumneavoastră sunteți aici. Am greșit?

— Puteai să-ți vezi de treaba ta, a zis Vannier.

— Mă întreb și eu de ce naiba nu m-am gândit la asta.

— Șterge-o de-aici înainte să-ți frâng gâtul ăla mic și murdar.

Șoferul l-a privit în liniște, apoi s-a întors, a intrat în garajul întunecos și a început să fluiera. Vannier și-a mutat ochii arzători, furioși, spre mine și a zis răstit:

— Ți s-a spus că doamna Morny nu-i acasă, dar n-ai crezut. Așa-i? Cu alte cuvinte, informația căpătată nu te-a mulțumit.

— Dacă am mai sta de vorbă, am zis eu, poate c-aș fi mulțumit.

— Înțeleg. N-ai putea să-mi spui în ce chestiune dorești să discuți cu doamna Morny?

— Aș prefera să-i explic chiar doamnei Morny.

— Problema e că ea n-are chef să te vadă.

Din spatele mașinii șoferul a zis:

— Fii atent la mâna dreaptă, nene. S-ar putea să aibă un cuțit.

Pielea măslinie a lui Vannier a căpătat culoarea algelor marine uscate. S-a întors pe călcăie și a strigat la mine cu voce sugrumată:

— Urmează-mă.

A luat-o pe poteca de cărămidă, pe sub bolta de trandafiri. La capătul ei, după ce treceai printr-o poartă albă, se întindea o grădină împrejmuită cu zid. Straturi de flori, pline de plante viu colorate. Un teren de badminton, o parcelă frumoasă de gazon și un mic bazin căptușit cu ceramică, strălucind furios în soare. Lângă bazin se găsea un spațiu amenajat cu mobilă de grădină, albastră și albă. Măsuțe joase, cu tăblii din plăci colorate, scaune pliante, cu rezemători pentru picioare și perne enorme, iar deasupra o umbrelă albă, mare cât un cort.

O blondă languroasă, cu membre lungi de balerină, stătea întinsă comod pe un scaun, cu picioarele ridicate pe o rezemătoare capitonată. Alături avea un pahar înalt, aburit, lângă o frapieră de argint și o sticlă de whisky. Ne-a privit cu indolență, cum veneam prin iarbă. De la zece metri părea grozavă. De la trei metri semăna cu ceva făcut să fie văzut de la zece metri. Gura era prea mare, ochii prea albaștri, machiajul prea tipător. Linia subțire a sprâncenelor avea o arcuire și o anvergură fantastice. Rimelul era atât de gros pe gene, încât părea o balustradă de fier în miniatură.

Purta pantaloni de doc alb și sandale albastru cu alb, decupate la vârf. Unghiile erau lăcuite purpuriu. Avea o bluză de mătase albă și un colier de pietre verzi, care nu erau smaralde șlefuite. Părul îi era tot atât de artificial ca foaierul unui bar de noapte.

Pe scaun, lângă ea, se găsea o pălărie de grădină de pai alb, cu borurile de mărimea unei roți de rezervă și cu o curelușă albă de satin pentru bărbie. Pe borul pălăriei zăceau niște ochelari de soare verzi, cu lentile mari cât niște gogoși.

Vannier a pășit până lângă ea și a zis răstit:

— Trebuie să-i dai pașaportul nenorocitului ăluia de șofer cu ochii roșii, și cât mai repede. Altfel s-ar putea să-i frâng gâtul în orice clipă. Nu mă pot apropia de el fără să fiu insultat.

Blonda a răs ușor și a fluturat o batistă, fără s-o folosească, apoi a zis:

— Stai jos și potolește-te. Cine-i amicul?

Vannier mi-a căutat cartea de vizită. Când și-a dat seama că o ținea în mână, i-a aruncat-o în poală. Femeia a ridicat-o alene, și-a plimbat privirea peste ea, peste mine, a oftat, apoi și-a ciocănit ușor dinții cu unghiile degetelor.

— Nu-i de glumit cu el, nu-i așa? Ți-e cam greu să-l manevrezi, presupun.

Vannier m-a privit cu răutate.

— Bine. Spune ce-ai de spus și termină.

— Vorbesc cu ea? am întrebat. Sau vorbesc cu dumneata?

Blonda a răs. O undă argintie de răs, care mai păstra naturalețea unei copilării inocente. O limbă mică s-a jucat hoștește pe buzele ei.

Vannier s-a așezat jos și și-a aprins o țigară cu capătul aurit. Eu am rămas în picioare, uitându-mă la ei.

— Caut o prietenă de-a dumneavoastră, doamnă Morny. După câte știu, împărțea apartamentul cu

dumneavoastră cu vreun an în urmă. Se numește Linda Conquest.

Ochii lui Vannier s-au mișcat repede în jos, în sus, în jos. Și-a întors capul și-a privit peste bazin. Câinele cu numele Heathcliff ședea jos, uitându-se la noi cu un ochi.

Vannier și-a pocnit degetele.

— Aici, Heathcliff! Aici, Heathcliff! Vino aici, domnule.

— Taci o dată, a zis blonda. Câinele nu te suportă. Lasă-ți vanitatea să se odihnească, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu vorbi cu mine în felul acesta, s-a răstit Vannier.

Blonda a chicotit și i-a mângâiat fața cu ochii.

— Caut o fată cu numele Linda Conquest, doamnă Morny.

Blonda m-a privit.

— Mi-ai mai spus. Tocmai la asta mă gândeam. Cred că n-am văzut-o de șase luni. S-a măritat.

— N-ați văzut-o de șase luni?

— Asta am și zis, băiețuș. De ce vrei să știi?

— Fac doar o investigație personală.

— În legătură cu ce?

— Cu o chestiune intimă.

— Poftim, a zis ea veselă. Face o investigație personală într-o chestiune intimă. Auzi, Lou? Și crede că poate să dea buzna peste niște necunoscuți care nu vor să-l vadă. Ce zici, Lou? Și asta pentru că face o investigație personală într-o chestiune intimă.

— Deci, nu știți unde este, doamnă Morny?

— N-am zis așa? a zis ridicând tonul.

— Nu. Spuneați că vi se pare că n-ați văzut-o de șase luni. Nu-i chiar același lucru.

— Cine ți-a spus că am împărțit un apartament cu ea?

— Niciodată nu dezvălui sursele mele de informații, doamnă Morny.

— Drăguțule, după aerele pe care ți le dai, ai fi un bun regizor de balet. Eu să-ți spun totul, iar dumneata să nu-mi spui nimic.

— Poziția mea este total diferită. Eu sunt, un lucrător angajat care ascultă de anumite instrucțiuni. Doamna n-are nici un motiv să se ascundă, nu-i așa?

— Cine o caută?

— Rudele.

— Las-o baltă, ea n-are nici o rudă.

— Cred că o cunoașteți destul de bine, dacă știți asta.

— Poate am cunoscut-o odată. Asta nu-i o dovadă că o cunosc acum.

— Perfect. Răspunsul e că știți, dar nu vreți să spuneți.

— Răspunsul, a zis brusc Vannier, este că nu ești dorit aici și, cu cât pleci mai curând, cu atât mai bine.

Nu-mi luam privirea de la doamna Morny. Mi-a făcut cu ochiul și i-a zis lui Vannier:

— Nu fi atât de ostil, dragule. Ai mult farmec, dar ești slab. Tu nu ești făcut pentru munci grele. Și, spre mine: E adevărat, băiețuș?

— Nu mă gândisem la asta, doamnă Morny. Credeți că domnul Morny m-ar putea ajuta... sau ar vrea?

A scuturat din cap.

— De unde să știu? Ai putea încerca. Dacă nu-l ești simpatic, are pe lângă el destui tipi care te pot da afară.

— Eu cred că mi-ați putea spune și dumneavoastră, dacă ați vrea.

— Și cum ai de gând să mă convingi?

Ochii îi erau îmbietori.

— Cu atâția oameni în jur, cum aș putea?

— Asta-i o idee, a zis ea și a sorbit din pahar, privindu-mă pe deasupra lui.

Vannier s-a ridicat foarte încet. Fața-i era albă. Și-a vârât mâna sub cămașă și a zis încet, printre dinți:

— Pleacă de-aici, gogomanule. Cât mai poți umbla.

L-am privit surprins.

— Unde-ți sunt manierele? l-am întrebat. Și să nu-mi spui că porți pistol în hainele de grădină.

Blonda a răs, arătându-și un șirag de dinți puternici. Vannier și-a vârât mâna sub brațul stâng, în cămașă, și a strâns din buze. Ochii negri erau tăioși și inexpresivi în același timp, ca ochii unui șarpe.

— M-ai auzit, a zis, aproape calm. Și nu mă subestima. Te-aș putea găuri cât aș aprinde un chibrit. Și după aceea aranjez eu lucrurile.

Am privit spre blondă. Ochii îi erau strălucitori, iar gura părea senzuală și dornică, urmărindu-ne.

M-am întors și m-am îndepărtat, mergând prin iarbă. Cam pe la jumătatea drumului, am privit în urmă. Vannier stătea în aceeași poziție, cu mâna în interiorul cămășii. Ochii blondei erau încă larg deschiși, iar buzele întredeschise. Umbra pe care o arunca umbrela îi întuneca expresia, care de la distanța aceea putea fi și teamă, și anticipare plăcută.

Mi-am continuat drumul prin iarbă și, după ce am trecut de poarta cea albă, am intrat pe poteca de cărămidă pe sub bolta de trandafiri. Ajuns la capătul potecii, m-am întors să-i mai privesc o dată. Nu știam ce-o să văd și nici dacă o să-mi pese.

Vannier era efectiv întins peste blondă, sărutând-o.

Am clătinat din cap și mi-am văzut de drum.

Șoferul cu ochii roșii mai lucra la Cadillac. Terminase de spălat și acum lustruia geamurile și nichelul cu o piele de căprioară.

— Cum a fost? m-a întrebat din colțul gurii.

— Rău. M-au dat gata.

A clătinat din cap și a continuat să scoată zgomotul şuierător pe care îl face un grăjdar când țeseală un cal.

— Ar trebui să fii atent. Tipul e înarmat, am zis. Sau se preface că este.

Șoferul a răs scurt.

— Sub costumul ăla? Nimic.

— Cine-i tipul ăsta, Vannier? Cu ce se ocupă?

Șoferul și-a îndreptat spinarea, a pus pielea de căprioară pe tocul unei ferestre și și-a șters mâinile cu prosopul pe care-l avea la cingătoare.

— Cu femei, cred eu, a zis el.

— Oare nu-i cam periculos... să se joace cu femeia asta?

— Aș zice că da, a continuat el. Unii tipi au păreri diferite despre pericol. Pe mine m-ar speria.

— Unde locuiește?

— Sherman Oaks. Ea se duce acolo. Cândva mergea cam des.

— Ai întâlnit vreodată, întâmplător, o fată cu numele Linda Conquest? Înaltă, brunetă, frumoasă. Cânta într-o orchestră.

— Prea multe vrei pentru doi dolari, nene.

— Aș putea urca la cinci.

A clătinat din cap.

— N-o cunosc. În nici un caz pe numele ăsta. Aici vin tot felul de dame, cele mai multe destul de elegante. Nu le sunt prezentat, a zis el, zâmbind.

Mi-am scos portofelul și i-am pus trei dolari în lăbuța umedă. Am adăugat și o carte de vizită de afaceri.

— Îmi plac oamenii mici și bine făcuți. Niciodată nu par a se teme de nimic. Vino într-o zi să mă vezi.

— S-ar putea, nene. Mulțumesc. Linda Conquest, hm? O să fiu numai urechi.

— La revedere, am zis. Numele?

— Mi se spune Shifty — adică Șmecherul. N-am știut niciodată de ce.

— La revedere, Shifty.

— La revedere. Pistol sub braț... în hainele alea? Imposibil.

— Nu știu. Și-a dus mâna la piept. Nu-s angajat să lupt cu necunoscuți care poartă pistol.

— Pe dracu, cămașa aia pe care o poartă n-are decât doi nasturi la gât. Am observat eu. Îi trebuie o săptămână să scoată o mână din ea.

Totuși, părea ușor îngrijorat.

— Cred că voia să joace tare, i-am dat eu dreptate. Dacă auzi pomenindu-se de Linda Conquest, o să fiu bucuros să discut afaceri cu dumneata.

— S-a făcut, nene.

M-am întors pe drumul de acces, spre poartă. El a rămas acolo, scărpinându-și bărbia.

Capitolul șase

Am condus în jurul cvartalului, căutând un loc de parcare, ca să pot fugi o clipă până sus la birou, înainte de a merge în centrul orașului.

Un Packard condus de un șofer s-a desprins de lângă bordură, din fața unui debit de țigări, cam la vreo zece metri de la intrarea în blocul meu. M-am strecurat în spațiul rămas liber, am coborât și am încuiat mașina. Doar atunci am observat că mașina în fața căreia parcasem, era o mașină nedecapotabilă de culoarea nisipului, ce mi se părea cunoscută. Nu era neapărat nevoie să fie aceeași. Erau mii la fel. Nu era nimeni înăuntru. Și nu era nici nimeni lângă ea care să aibă pălărie de pai de culoarea ciocolatei cu panglică maro cu galben.

M-am apropiat și m-am uitat la volan. Nici un suport pentru permisul de conducere. Mi-am notat numărul de înmatriculare de pe plăcuță pe dosul unui plic, pentru orice eventualitate, și am intrat în clădire. Omul cu pălăria de pai nu era nici în hol, nici sus pe coridor.

Am intrat în birou și m-am uitat pe dușumea după corespondență. N-am găsit nimic. Am băut ceva tare

și am plecat. Nu aveam timp de pierdut, dacă voiam să ajung în oraș înainte de ora trei.

Mașina nedecapotabilă de culoarea nisipului mai era încă parcată, și tot goală. Am intrat într-a mea, am pornit-o și m-am înscris în circulație.

Eram mai jos de Sunset, pe Vine, înainte de a mă ajunge. Am ținut-o înainte, zâmbind și întrebându-mă unde se ascunsese. Probabil în mașina parcată dincolo de a lui. La asta nu mă gândisem.

Am condus către sud, spre Third, și apoi tot către centru pe Third. Mașina de culoarea nisipului se ținea tot timpul în spatele meu, cam la o distanță de jumătate de cvartal. M-am dus spre Seventh și Grand și am parcat lângă Seventh și Olive. M-am oprit să cumpăr țigări deși n-aveam nevoie, iar apoi am luat-o pe jos, spre est, pe Seventh, fără să privesc în urma mea. La Spring am intrat în hotelul Metropole, m-am dus la teigheaua în formă de potcoavă unde se vând țigări, ca să aprind o țigară, și apoi m-am așezat într-unul din vechile scaune de piele maro din hol.

Un bărbat blond într-un costum maro, cu ochelari fumurii și pălăria acum familiară, a intrat în hol și s-a strecurat discret printre palmierii din ghivece și arcadele de stuc, până la teigheaua unde se vând țigări. A cumpărat un pachet de țigări și l-a deschis chiar acolo, stând în picioare, rezemat cu spatele de teighea, ca să domine holul cu ochii lui de vultur.

Și-a luat restul și s-a dus de s-a așezat jos, cu spatele la o coloană. Și-a tras pălăria peste ochelari și părea că va adormi cu o țigară neaprinsă între buze.

M-am ridicat și m-am dus să mă așez pe scaunul de lângă el. Nu s-a mișcat. Văzută de aproape, fața îi părea tânără, roză și plinuță. Bărbia blondă era bărbierită foarte neglijent. În spatele ochelarilor, genele se mișcau în sus și în jos rapid. O mână pe genunchi s-a strâns și a mototolit stofa. Pe obraz, sub pleoapa dreaptă, avea un neg.

Am aprins un chibrit și l-am împins spre țigara lui.

— Foc?

— Oh, mulțumesc, a zis, foarte surprins.

A tras în piept până când capătul țigării s-a înroșit.

Am stins chibritul și l-am aruncat în lădița cu nisip din apropiere. Așteptam. M-a privit dintr-o parte de mai multe ori, înainte de a vorbi:

— Nu v-am văzut undeva înainte?

— Pe Dresden Avenue, în Pasadena. Azi dimineată.

S-a înroșit la față și a oftat.

— Cred că arăt jalnic.

— Jalnic de-a binelea, băiete, am aprobat.

— Poate din cauza pălăriei.

— Pălăria contribuie și ea. Dar, cu sau fără pălărie, la fel arăți.

— Foarte greu câștigi un dolar în orașul ăsta, a zis cu tristețe. Nu-l poți câștiga mergând pe jos, te ruinezi plătind taxiurile, dacă le folosești, iar dacă mergi cu propria ta mașină nu ajungi niciodată destul de repede unde trebuie. E necesar să urmărești omul de aproape.

— Dar nu-i nevoie să i te cațări în buzunare. Ai ceva cu mine, sau doar exersezi?

— Încercam să aflu dacă ești destul de deștept ca să merite să stau de vorbă cu dumneata.

— Sunt foarte deștept, am zis. Ar fi păcat să nu stai de vorbă cu mine.

S-a uitat atent în spatele scaunului și de jur împrejur, apoi a scos un portofel mic din piele de porc. Mi-a întins o carte de vizită nouă. Pe ea era scris: George Anson Phillips — Investigații Confidențiale, 212, Seneger Building, 1924 North Wilcox Avenue, Hollywood. Un număr de telefon din Glenview. În colțul de sus, stânga, era imprimat un

ochi deschis, cu o sprânceană arcuită a surpriză și cu gene foarte lungi.

— Nu poți face una ca asta, am zis, arătând cu degetul ochiul imprimat pe hârtie. Asta-i semnul distinctiv al detectivilor. O să le strici afacerile.

— Pe dracu. Puținul pe care-l câștig eu nu-i afectează.

Am izbit cartea de vizită pe unghia degetului, am strâns din dinți și am strecurat-o în buzunar.

— Vrei una de-a mea... sau mi-ai și întocmit dosarul?

— Oh, știu totul despre dumneata. Am fost ajutor de șerif la Ventura, când lucreai la cazul Gregson.

Gregson era un escroc din Oklahoma City, care a fost urmărit timp de doi ani peste tot în Statele Unite, de către una din victimele lui. Din cauza asta ajunsese atât de nervos, încât a împușcat un operator de la o stație de întreținere auto, care-l confundase cu o cunoștință. Aveam impresia că trecuseră ani de-atunci.

— Zi-i înainte.

— Mi-am amintit de numele dumitale când l-am văzut în registrul locatarilor, azi-dimineață. După ce te-am pierdut, spre oraș, am trecut pe la dumneata. Aveam de gând să intru și să stăm de vorbă, dar ar fi fost abuz de încredere. Nu mă prea pot stăpâni.

Un alt trăsnet. Asta făcea trei într-o singură zi, fără s-o mai pun la socoteală pe doamna Murdock, care de asemenea se putea dovedi a fi o trăsnetă.

Am așteptat până și-a scos ochelarii și i-a șters. I-a pus din nou și s-a mai uitat în jur. După aceea a zis:

— Mi-am închipuit că am putea, probabil, să ne înțelegem. Să ne unim forțele, cum se zice. L-am văzut pe tip în biroul dumitale și mi-am imaginat că te-a angajat el.

— Știi cine era?

— Lucrez în cazul lui, a zis cu voce deprimată și descurajată. Și bat pasul pe loc.

— Ce ți-a făcut?

— Păi, lucrez pentru nevastă-sa.

— Divorț?

S-a uitat atent peste tot, apoi cu o voce delicată a zis:

— Așa zice ea. Dar mă întreb și eu.

— Amândoi vor același lucru. Fiecare încearcă să găsească ceva împotriva celuilalt. Nostim, nu-i așa?

— Nu-mi prea vād sfârșitul în roz. De o vreme mă urmărește un tip peste tot. Un tip foarte înalt, cu o privire ciudată. Scap de el, dar după o vreme iar îl vād. Un tip foarte înalt. Cât un stâlp de telegraf.

Un bărbat foarte înalt cu o privire ciudată. Fumam, tot gândindu-mă.

— Are vreo legătură cu dumneata? m-a întrebat bărbatul blond, puțin neliniștit.

Am scuturat din cap și am aruncat țigara în lădița cu nisip.

— După câte știu, nu l-am văzut niciodată. M-am uitat la ceasul de la mână, apoi am zis: Mai bine ne-am vedea și am discuta chestia asta cum trebuie, dar acum nu pot. Am o întâlnire.

— Și eu aș vrea, a zis el. Foarte mult.

— Să ne vedem, deci. La mine la birou, sau acasă, sau în biroul dumatăle, sau în ce loc?

Și-a scărpinat bărbia prost rasă cu unghia de la degetul mare, roasă bine.

— La mine acasă, a zis în cele din urmă. Nu e în cartea de telefon. Dă-mi cartea aceea de vizită o clipă.

Când i-am dat-o, a întors-o în palmă și a scris încet cu un mic creion rezervor, mișcându-și limba de-a lungul buzelor. Întinerea cu fiecare clipă. Nu părea să aibă peste douăzeci de ani, dar trebuia să

aibă, deoarece cazul Gregson fusese cu șase ani în urmă.

Și-a pus la loc creionul și mi-a înapoiat cartea de vizită. Scrisese pe ea adresa: 204 Florence Apartments, 128 Court Street.

L-am privit curios.

— Court Street pe Bunker Hill?

A dat din cap afirmativ și toată pielea blondă i s-a înroșit.

— N-o duc prea bine, a zis repede. N-am prea câștigat lovele în ultima vreme. Are vreo importanță?

— De ce-ar avea?

M-am ridicat și am întins mâna. Mi-a strâns-o și apoi i-a dat drumul. Mi-am vărât-o în buzunarul de la sold și mi-am frecat palma de batista pe care o aveam acolo. Privindu-i fața mai atent, am văzut că avea broboane de transpirație pe buza de sus. Și nu era prea cald.

Am dat să plec, dar m-am întors și m-am apropiat de fața lui, zicându-i:

— Oricine mă poate trage pe sfoară, dar pentru liniștea mea, e vorba de o blondă înaltă cu ochii nepăsători, așa-i?

— Nu le-aș zice nepăsători, a răspuns el.

Păstrând un aer de indiferență, am zis:

— Și acum între noi doi, chestia asta cu divorțul e gargară. E cu totul altceva, nu-i așa?

— Da, a zis el domol. Și e ceva care-mi displace cu cât mă gândesc mai mult. Ține.

A scos ceva din buzunar și i-a dat drumul în mâna mea. Era o cheie de apartament.

— N-are rost să aștepți în hol dacă nu sunt acasă. Am două. La ce oră crezi c-o să vii?

— Pe la patru și jumătate, cred. Ești sigur că vrei să-mi dai cheia?

— Păi, ne ocupăm de același caz, a zis el privindu-mă cu inocență, sau pe cât de inocent putea privi prin ochelarii cu sticla fumurie.

La capătul holului m-am uitat înapoi. Stătea jos înștit, cu țigara stinsă, pe jumătate fumată, între buze, și cu panglica pălăriei țipătoare maro cu galben, părând tot atât de tihnit ca o reclamă de țigări pe ultima pagină a lui *Saturday Evening Post*.

Ne ocupam amândoi de același caz. Așa că nu voiam să-l trag pe sfoară. Asta era situația. Aveam cheia de la apartamentul lui și puteam intra la el ca la mine acasă. Puteam să-i port papucii de casă, să-i ridic covorul și să-i număr bancnotele de o mie de dolari. Doar ne ocupam de același caz.

Capitolul șapte

Belfont Building era un edificiu cu opt etaje, lipsit de orice expresivitate. Stătea înghesuit între un mare magazin verde-crom, unde se vindeau costume ieftine, și un garaj cu trei etaje plus subsol, de unde se auzea un zgomot asemănător cu cel din cușca leilor la ora mesei. Holșorul îngust și întunecat era murdar ca un coteț de găini. Pe tabloul locatarilor se găseau multe spații goale. Un singur nume mă interesa. Și pe acesta îl știam. Pe zidul care imita marmura, în fața listei, se legăna un anunț pe care scria: *De închiriat spațiu potrivit pentru debit de țigări. Adresați-vă la camera 316.*

Existau două lifturi deschise, cu zăbrele, dar se părea că numai unul funcționa și nici acela nu era prea solicitat. Un bătrân cu falca lăsată și ochii apoși stătea în lift pe un taburet de lemn, acoperit cu o bucată de pânză de sac împăturită. Părea că stă acolo încă din vremea Războiului Civil din care scăpase într-o stare jalnică.

Am intrat în lift și am zis „opt”. Bătrânul s-a chinuit să închidă ușile, apoi am pornit. Ne-am târât în sus, clătinându-ne. Bătrânul găfăia de parcă ducea

liftul în spate. La etajul opt am ieșit și am pornit pe culoar. În urma mea, bătrânul s-a aplecat afară din lift și și-a suflat nasul cu degetele, într-o cutie de carton plină cu gunoi.

Biroul lui Elisha Morningstar era în spate, vizavi de ieșirea de incendiu. Avea două uși. Pe prima scria *Elisha Morningstar. Numismat*. Pe cealaltă, *Intrare*. Literele erau imprimate cu vopsea neagră pe sticlă zgomunțuroasă.

Am apăsat clanța și am intrat într-o cameră mică și îngustă cu două ferestre. O măsuță murdară pentru mașina de scris. Pe pereți casete încuiate cu monede, care-și pierduseră lustrul, având sub ele etichete îngălbenite, scrise la mașină. Două clasoare în fund, lângă perete. Nici o perdeă la fereastră. Un covor, gri de praf, atât de jerpelit încât nu observai rupturile decât dacă te împiedicai de ele.

În spatele măsuței pentru mașina de scris, vizavi de clasoare, era deschisă o ușă de lemn. Prin ușă răzbăteau zgomote ușoare. Imediat am auzit vocea lui Morningstar:

— Intrați, vă rog. Intrați.

Am intrat. Încăperea era tot atât de mică, numai că se găseau mai multe lucruri în ea. Un seif verde bloca aproape jumătate din birou. Dincolo de el, lângă ușa de la intrare, se găsea o masă veche și masivă de mahon. Pe ea, câteva cărți pline de praf și reviste vechi, jerpelite. În peretele din fund, o fereastră. Deși întredeschisă, mirosul de mucegai persista. Un cuier pentru pălării, cu o pălărie de fetru neagră și slinoasă. Trei măsuțe cu picioare înalte, acoperite cu sticlă, sub care se aflau mai multe monede. În mijlocul camerei, un birou negru masiv, acoperit cu piele. Pe el, lucruri obișnuite de birou. În plus, un cântar de bijutier sub un clopot de sticlă. Două lupe mari, înrămate în nichel. Un ocular de bijutier, care zăcea pe o agendă galbenă lângă o

batistă de mătase galbenă, ruptă și pătată cu cerneală.

În scaunul turnant din fața biroului ședea un ins în vârstă, într-un costum gri închis cu revere înalte și cu prea mulți nasturi în față. Avea păr alb ațos, destul de lung ca să-l gădile la urechi. În mijlocul capului, care părea o stâncă deasupra unei păduri, vedea un petec sur și spălăcit de chelie. În urechi creștea păr pufos, suficient de lung ca să prindă o molie.

Avea ochi negri pătrunzători, cu punji sub ei de culoare maronie-purpurie, prinse într-o rețea de zbârcituri și vinișoare. Obrajii îi erau lucioși. Nasul mic și ascuțit îl trăda că a băut mult în viața lui. Un guler tip Hoover, pe care nici o spălătorie decentă nu l-ar fi primit, îi atingeia mărul lui Adam. O cravată neagră ca un șnur, cu un nod mic și strâns, părea un șoarece gata să iasă din gaură.

— Secretara mea, a zis el, a trebuit să meargă la dentist. Sunteți domnul Marlowe?

Am dat din cap, afirmativ.

— Luați loc, vă rog, și mi-a arătat scaunul de lângă birou, cu o mână slabă. Presupun că aveți vreun act de identitate.

I l-am arătat. În timp ce-l citea, i-am adulmecat mirosul mucegăit, uscat.

Mi-a pus cartea de vizită cu fața în jos pe birou și și-a încrucișat mâinile peste ea. Ochii negri, pătrunzători, nu scăpau nimic de pe fața mea.

— Și acum, domnule Marlowe, cu ce vă pot fi de folos?

— Vorbiți-mi despre dublonul Brasher.

— Ah, da. Dublonul Brasher. O monedă interesantă.

Și-a ridicat mâinile de pe birou și a făcut un fel de cupolă cu degetele, ca un avocat de pe vremuri când se pregătea să discute vreo problemă sofisticată.

— În anumite privințe, cea mai interesantă și mai valoroasă dintre primele monede americane. După cum nu se poate să nu știți.

— Habar n-am.

— Chiar așa? Chiar așa? Vreți să vă vorbesc despre ea?

— Pentru asta sunt aici, domnule Morningstar.

— E o monedă de aur, aproximativ echivalentă cu una de 20 de dolari și cam de mărimea unei jumătăți de dolar. Aproape exact. A fost făcută pentru statul New York în anul 1787. Nu a fost bătută. Nu existau monetării până în anul 1793, când a fost deschisă prima, în Philadelphia. Dublonul Brasher a fost probabil fabricat folosindu-se procedeul modelării prin presare, iar creatorul ei a fost un giuvaergiu particular pe nume Ephraim Brasher sau Brashear. Acolo unde numele mai există se scrie Brashear, dar nu pe monedă. Nu știu de ce.

Mi-am pus o țigară în gură și am aprins-o. Speram ca fumul să alunge mirosul de mușgai.

— În ce constă procedeul modelării prin presare?

— Cele două jumătăți ale modelului erau gravate în oțel, în *intaglio*, desigur. Aceste jumătăți erau apoi montate în plumb. Lingourile de aur erau presate între ele, într-o presă de monedă. Marginile erau apoi aranjate și rotunjite. Moneda nu era zimțată. Nu existau mașini de zimțat în 1787.

— Un procedeu care cere timp, am zis.

A dat din capul alb și țuguia.

— Într-adevăr. Și deoarece pe atunci suprafața oțelului nu putea fi întărită fără a se deforma, matrițele se uzau și trebuiau refăcute din timp în timp. Ca urmare, se produceau ușoare modificări ale desenului, vizibile doar cu ajutorul lupei. Asta ducea la ușoare variații în desen, care se pot vedea doar printr-o mărire considerabilă. De fapt, adevărul este că nu există două monede identice, dacă ne gândim

la posibilitățile oferite de metodele moderne de verificare cu ajutorul microscopului. E clar?

— Da, am zis. Până la un punct. Câte din aceste monede mai există și ce valoare au?

Și-a desfăcut cupola degetelor, a pus mâinile înapoi pe birou și a ciocănit ușor în tăblia biroului.

— Nu știu câte mai există. Nimeni nu știe. Câteva sute, o mie, poate mai multe. Dar dintre acestea, foarte puține exemplare mai sunt în circulație. Valoarea variază de la două mii în sus. Aș zice că în prezent, din cauza devalorizării dolarului, un exemplar retras din circulație, mănuit cu grijă de un negustor onorabil, ar putea ușor aduce zece mii de dolari, sau chiar mai mult. Desigur, ar trebui să aibă un istoric al lui.

— Ah, am zis.

Am dat încet drumul fumului din plămâni și l-am îndepărtat cu latul palmei, de individul bătrân de dincolo de birou. Nu părea să fie fumător.

— Și fără un istoric, și dacă nu e mănuit cu grijă... cât?

A ridicat din umeri.

— În acest caz s-ar putea ca moneda să fi fost dobândită ilegal. Furată sau obținută prin înșelăciune. Desigur, s-ar putea să nu fie așa. Monedele rare apar în locuri și împrejurări neobișnuite. În case de fier vechi, în sertarele secrete ale birourilor din casele din Noua Anglie. Nu des, ce-i drept. Dar se întâmplă. Așa, de pildă, am aflat că o monedă foarte valoroasă a căzut din umplutura de păr de cal a unei canapele, în timp ce era reparată de un negustor de antichități. Canapeaua stătuse în aceeași cameră, în aceeași casă, din Fall River, Massachusetts, timp de nouăzeci de ani. Nimeni nu știa cum ajunsese moneda acolo. În general, ideea furtului este posibilă. Îndeosebi în această parte a țării.

S-a uitat în colțul tavanului cu o privire absentă. Eu, în schimb, l-am privit pe el cu destulă atenție. Părea un om căruia i se poate încredința un secret... Dacă prezenta interes pentru el.

Coborându-și privirea către mine, a zis:

— Cinci dolari, vă rog.

— Poftim? am zis.

— Cinci dolari, vă rog.

— Pentru ce?

— Nu fiți absurd, domnule Marlowe. Tot ce v-am spus eu se poate afla într-o bibliotecă publică. În catalogul Fosdyke, îndeosebi. Ați preferat să veniți aici și să-mi luați din timpul meu, ca să vă informez. Pentru asta cer cinci dolari.

— Și să presupunem că nu-i plătesc?

S-a lăsat pe spate și a închis ochii. A zâmbit ușor.

— O să-mi plătiți.

I-am plătit. Am scos cei cinci dolari din buzunar, m-am ridicat ca să mă aplec peste birou și i-am pus cu grijă exact în fața lui. Am mângâiat bancnota cu vârful degetelor, ca și cum ar fi fost o pisicuță.

— Cinci dolari, domnule Morningstar.

Și-a deschis ochii și a privit bancnota. A zâmbit.

— Și acum, am zis, să vorbim despre dublonul Brasher, pe care cineva a încercat să vi-l vândă. A deschis ochii mai mult.

— Oh, a încercat cineva să-mi vândă un dublon Brasher? De ce-ar fi făcut-o?

— Avea nevoie de bani. Și nu voia să i se pună prea multe întrebări. Știa sau a aflat că vă ocupați cu așa ceva și că, în plus, clădirea în care aveți biroul e un loc unde se poate întâmpla orice. Și mai știa că biroul se afla la capătul unui coridor, că sunteți un om bătrân, care probabil n-o să facă nici o mutare greșită... pentru că ține la viață.

— Se pare că știa foarte multe, a zis sec Elisha Morningstar.

— Știa tot ceea ce trebuia să știe ca să încheie o afacere. Așa cum știm și noi. Și nu era nimic greu de aflat.

Și-a vârât degetul mic în ureche și l-a învârtit, apoi l-a scos cu puțină ceară de culoare închisă. Și-a șters degetul pe haină, cu indiferență.

— Și ați dedus toate astea din simplu fapt că am telefonat doamnei Murdock și am întrebat-o dacă dublonul Brasher e de vânzare?

— Desigur. Și ea crede același lucru. Dealtfel, e logic. Așa cum v-am spus și la telefon, știați că moneda nu e de vânzare. Asta, dacă sunteți la curent cu cele petrecute. Și se pare că sunteți.

S-a aplecat cam vreo doi centimetri. N-a zâmbit, dar a privit în jur, încântat cât putea fi un bărbat cu guler Hoover.

— Să presupunem, am zis, că vi s-ar oferi această monedă în împrejurări suspecte. Dacă ați obține-o ieftin și ați avea bani, ați cumpăra-o. Dar ați vrea să știți de unde provine. Dacă ați obține-o destul de ieftin, ați cumpăra-o chiar dacă ați fi sigur că e furată.

— Oh, serios?

Părea amuzat, dar nu prea mult.

— Sigur că ați cumpăra-o... dacă sunteți un negustor onorabil. Și presupun că sunteți. Cumpărând ieftin moneda, l-ați feri atât pe proprietar, cât și pe intermediar, de pagubă. Amândoi ar fi bucuroși să vă restituie cheltuielile. Se obișnuiește.

— Atunci dublonul Brasher al lui Murdock a fost furat, a zis el, brusc.

— Nu mă citați. E un secret.

Era cât pe-ací să-și ciupească nasul, dar s-a stăpânit. A smuls, în schimb, un fir de păr dintr-o nară, cu o smucitură rapidă și o tresărire. L-a ridicat în sus și l-a privit. Uitându-se la mine pe lângă el, a zis:

— Și cât o să vă plătească patronul pentru restituirea monedei?

M-am aplecat peste birou și l-am privit răutăcios.

— O mie de dolari. Dumneavoastră cât ați plătit?

— Cred că sunteți un tânăr foarte isteț.

Apoi fața i s-a contorsionat. Bărbia îi tremura, pieptul i se zbătea. A scos un sunet asemănător cu al unui cocoș convalescent, care învață să cânte din nou după o boală îndelungată. Râdea! După o vreme a încetat. Fața i s-a liniștit din nou și ochii i s-au deschis. Negri, pătrunzători și vicleni.

— Opt sute de dolari, a spus. Opt sute de dolari pentru un dublon Brasher scos din circulație.

A chicotit.

— Bine. Îl aveți la dumneavoastră? Vă rămân două sute. Destul de corect. O cifră de afaceri rapidă, un profit rezonabil și nici un necaz pentru nimeni.

— Nu e în biroul meu. Mă luați drept un nătărău!

A scos din vestă un ceas vechi de argint și s-a zgâit la el.

— Să zicem la ora 11 mâine dimineață. Veniți cu banii. E posibil ca moneda să fie sau să nu fie aici, dar mi-a plăcut cum v-ați purtat și o să aranjez lucrurile.

— Încântat, am zis și m-am ridicat. Trebuie să fac rost de bani, oricum.

— Să fie în bancnote uzate, a zis el aproape visător. Pot fi de 20. N-o să fie nici o supărare dacă întâmplător e vreuna de 50.

Am zâmbit și m-am îndreptat spre ușă. La jumătatea drumului m-am întors. Mi-am sprijinit amândouă mâinile pe birou și m-am aplecat spre bătrân.

— Cum arăta fata!

A părut nedumerit.

— Fata care v-a vândut moneda.

A părut și mai nedumerit.

— Foarte bine, am zis. Nu era fată. Probabil a ajutat-o cineva. Era un bărbat. Cum arăta bărbatul?

Și-a ținut buzele și și-a făcut din nou degetele cupolă.

— Era un bărbat între două vârste, bine legat, înalt de vreun metru și șaptezeci și cam de vreo 80 de kg. Zicea că-l cheamă Smith. Purta costum albastru, pantofi negri, cravată și cămașă verzi, fără pălărie. În buzunarul de la piept avea o batistă cu tiv maro. Părul era castaniu închis, ușor încăruntit. În creștetul capului avea o chelie cam de mărimea unui dolar, și mai avea și o cicatrice cam de vreo cinci centimetri în jurul gâtului. Pe partea stângă, cred. Da, pe stânga.

— Nu e rău, am zis. Dar cu gaura din ciorap cum stăm?

— Am omis să-l scot pantofii.

— Mare neglijență din partea dumneavoastră.

N-a mai zis nimic. Ne-am holbat doar unul la celălalt, jumătate curioși, jumătate ostili, ca niște vecini noi.

Apoi, deodată, a început iar să râdă.

Bancnota de cinci dolari, pe care i-o dădusem, zăcea încă pe marginea biroului. Am întins o mână și am luat-o.

— Acum nu mai aveți nevoie de ea. Am început să vorbim în mii.

Brusc s-a oprit din râs. Apoi a dat din umeri.

— La ora 11 înainte de amiază. Și fără șmecherii, domnule Marlowe. Să nu credeți că nu știu să mă apăr.

— Sper că știți, pentru că ceea ce mănuiți dumneavoastră e dinamită.

L-am părăsit și am traversat primul birou, care era gol. Am deschis ușa și am închis-o, rămânând însă înăuntru. Normal ar fi trebuit să mi se audă pașii pe coridor, dar cum fereastra de sus a ușii era închisă, iar eu aveam pinge de crep, speram că bătrânul o

să-și aducă aminte că nu făcusem prea mult zgomot când venisem. M-am furișat înapoi peste covorul jerpelit și m-am strecurat între ușă și masa pentru mașina de scris. Șiretlic de copil, dar uneori dă rezultate, mai ales după o conversație isteată, plină de deșertăciune lumească, inteligentă și șireată. Ca un joc de fotbal între ageamii. Și dacă figura nu-mi reușea, ne trezeam rânjind unul la celălalt.

A mers. O vreme nu s-a întâmplat nimic, doar și-a suflat nasul. Apoi a început să rădă din nou singur, ca un cocoș bolnav. După aceea și-a dres glasul. Un scaun turnant a scârțâit și s-au auzit pași.

Un cap alb, murdar, a apărut vreo cinci centimetri pe lângă marginea ușii. A rămas acolo. Mi s-a oprit respirația. Apoi capul s-a retras și patru unghii murdare au apucat marginea ușii și au tras. Ușa s-a închis. Am început să respir din nou și mi-am lipit urechea de ușă.

Scaunul turnant a mai scârțâit o dată. Sunetul unui telefon când se formează numărul. M-am întins spre instrumentul de pe masa mașinii de scris și l-am ridicat. A sunat de șase ori. Apoi o voce de bărbat a zis:

— Da?

— Florence Apartments?

— Da.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Anson de la apartamentul 204.

— Rămâneți la telefon. Să văd dacă-i acasă.

Domnul Morningstar și cu mine am rămas la telefon. Se auzea zgomot pe fir, sunetul puternic al unui radio care transmitea un meci de baseball. Aparatul nu era aproape de telefon, dar se auzea destul de tare.

Am auzit apoi sunet surd de pași apropiindu-se, zgomotul făcut de receptor când e ridicat și vocea a zis:

— Nu e acasă. Vreun mesaj?

— O să revin mai târziu, a zis domnul Morningstar.

Am închis repede telefonul și am lunecat rapid spre ușa de la intrare. Am deschis-o încet, așa cum cade zăpada, și am închis-o tot atât de încet, încât zgomotul zăvorului să nu se audă nici măcar la un pas.

Respiram greu când am trecut prin hol. Am apăsat pe butonul liftului, apoi am scos cartea de vizită pe care domnul George Anson Phillips mi-o dăduse în holul hotelului Metropole. Nu m-am uitat la ea. Nici nu era nevoie să mă uit ca să-mi amintesc că era vorba de apartamentul 204, Florence Apartments, 128 Court Street. Am rămas așa, lovind-o cu unghia, în timp ce vechitura de lift urca greoi, încordându-se ca un camion plin cu pietriș la o curbă strânsă.

Era ora patru fără zece minute.

Capitolul opt

Bunker Hill e un oraș vechi, un oraș condamnat, un oraș murdar, un oraș al pungășilor. Cândva, demult, fusese un oraș de elită. Se mai văd și azi câteva vile în stil gotic, cu verande largi și acoperișuri ascuțite, cu șindrilă rotunjită, și bovindouri cu turnulețe subțiri. Acum se găsesc în ele camere mobilate, cu parchetul dușumelelor zgâriat și uzat. Scările largi s-au innegrit din cauza timpului și a lacului ieftin, dat peste generații de praf. În camerele înalte, proprietărese urâte și rele se ciondănesc cu chiriași pișicheri. Pe verandele din față, răcoroase și largi, stau bătrâni cu chipuri ce amintesc de bătălii pierdute, întinzându-și la soare pantofii rupți și privind în gol.

Restaurante murdare, chioșcuri italienești cu fructe, case cu apartamente de închiriat ieftine. Prăvălii de unde poți cumpăra tot felul de dulciuri proaste. Hoteluri mizerabile, în registrele cărora semnează doar oameni cu numele de Smith și Jones și unde recepționarul de noapte e pe jumătate paznic, pe jumătate codoș.

Din asemenea case ies femei tinere cu fața ca berea trezită; bărbați cu pălării trase peste ochi ageri, scrutând strada din spatele mâinii în formă de cupă, ca să protejeze flacăra chibritului; intelectuali sleiți cu tuse tabagică și fără bani la bancă; polițiști dibaci cu fețe de granit și priviri ferme; câteodată, printre ei, chiar și oameni care muncesc. Dar aceștia ies devreme, când trotuarele largi și crăpate sunt goale și mai au încă rouă pe ele.

Am ajuns acolo cu mult înainte de patru și jumătate. Am parcat în capătul străzii, pe unde urca din greu funicularul spre malul de lut galben, din Hill Street, și am mers pe jos pe Court Street, până la Florence Apartments.

Fațada era de cărămidă de culoare închisă. Trei etaje. Ferestrele inferioare, mascate de obloane ruginite și perdele murdare, erau la nivelul trotuarului. Pe geamul de la intrare, din literele rămase abia se mai putea descifra numele clădirii. Am deschis ușa și am coborât trei trepte cu marginile de alamă, până într-un coridor ai cărui pereți puteau fi atinși fără să te întinzi. Uși fără lustru, cu numere din vopsea ștearsă. O cămăruță la picioarele scârilor, cu un telefon public. Un anunț: *Administratorul la apartamentul 106*. La capătul coridorului o ușă, prin care se putea vedea patru cutii de gunoi, înalte și paradite, deasupra cărora dansau muște în lumina soarelui.

Am urcat scările. Radioul pe care-l auzisem prin telefon mai behăia meciul de baseball. Am înaintat urmărind numerele. Apartamentul 204 era pe partea dreaptă, iar meciul de baseball se auzea exact vizavi. Am ciocănit, dar n-am primit nici un răspuns. Am ciocănit mai tare. În spatele meu, trei jucători din echipa Dodgers rataseră, într-o atmosferă de vacarm asurzitor. Am ciocănit a treia oară și, în timp ce căutam în buzunar cheia pe care mi-o dăduse

George Anson Phillips, m-am uitat pe fereastra holului.

Vizavi, la nivelul trotuarului, se găsea clădirea unui serviciu italian de pompe funebre — curată, liniștită și tăcută, din cărămidă văruiată. Sală Mortuară Pietro Palermo. Literele verzi, subțiri, ale firmei de neon se odihneau pe fațadă cu un aer sobru. Un bărbat înalt, cu haine de culoare închisă, a ieșit pe ușa din față și s-a rezemat de peretele alb. Părea foarte frumos. Avea pielea măslinie și un cap frumos, cu păr gri-fer, pieptănat de la frunte spre spate. A scos ceva, care părea a fi, de la distanță, o tabacheră de argint sau de platină de email negru. A deschis-o încet, cu două degete lungi, îngălbenite de tutun, și a ales o țigară cu capătul aurit. A pus la loc tabachera și a aprins țigara cu o brichetă de buzunar, ce părea să se asorteze cu tabachera. A pus-o și pe ea la loc și și-a încrucișat brațele, privind în gol, cu ochii pe jumătate închiși. Din vârful țigării nemișcate se ridica în sus, pe lângă fața lui, un fuioară de fum, subțire și drept ca fumul unui foc de tabără muribund în zori.

În meciul transmis în spatele meu, jucătorul la bătaie a ratat sau a pierdut serviciul. Mi-am întors privirea de la italianul cel înalt, am vârât cheia în ușa apartamentului 204 și am intrat.

O cameră pătrată cu un covor maro, foarte puțină mobilă, și aceea foarte puțin atrăgătoare. De cum am deschis ușa am dat cu ochii de patul rabatabil și de obișnuita oglindă care deformează. M-am privit în ea. Arătam ca un pușcăriaș care se furișează spre casă, venind de la o petrecere unde se fumează marijuana. Un fotoliu din lemn de mestecăn și, lângă el, ceva cu tapițerie grosolană având forma unei canapele. Pe o masă din fața ferestrei, o lampă cu abajur gofrat. De fiecare parte a patului câte o ușă.

Ușa din stânga dădea într-o chicinetă cu o chiuvetă și o mașină de gătit cu trei ochiuri. Un răcitor electric, care a tăcănit și a început să icnească chinuit tocmai când am deschis ușa. Pe chiuvetă, resturile micului dejun. Zaț pe fundul unei cești, o coajă de pâine arsă, firimituri pe un fund de lemn. Pe marginea unei farfurii, o dără galbenă de unt topit. Alături, un cuțit mănjit și o ulcică de cafea, ce mirosea ca sacii dintr-un hambar încins.

Am înconjurat patul și am deschis cealaltă ușă. Asta dădea într-un mic hol, cu o nișă pentru haine și o masă de toaletă zidită în perete. Pe masa de toaletă un pieptene și o perie neagră, cu câteva fire de păr blond. O cutie de talc, o lanternă cu geamul crăpat, un top de hârtie de scris, o săgeată de tras la țintă, o sticlă de cerneală pe o sugativă, țigări și chibrituri. Într-o scrumieră de sticlă, șase chiștoace.

În sertarele mesei de toaletă, șosete, lenjerie și batiste. Pe un umeras, un costum gri închis, nu prea nou, dar încă bun, iar sub el, pe dușumea, o pereche de pantofi negri, cam prăfuiți.

Am împins ușa de la baie. S-a deschis cam vreo treizeci de centimetri și apoi s-a înțepenit. Am strâmbat din nas și mi-am simțit buzele încremenindu-mi. Am tras pe nas mirosul iute și pătrunzător de dincolo de ușă. M-am sprijinit de ea. A cedat puțin, dar a revenit. Ca și cum o ținea cineva. Mi-am vârât capul prin deschizătura ușii. Baia era prea mică pentru el, așa încât picioarele îi atârnavu moale în părți. Capul îi era rezemat de piciorul chiuvetei. Costumul maro îi era puțin boțit, ochelarii fumurii ieșeau din buzunarul de la piept, într-un unghi nesigur. Parcă asta mai conta. Mâna dreaptă era căzută peste stomac, mâna stângă zăcea pe dușumea, cu palma în sus și degetele puțin

încovrigate. La cap, în partea dreaptă, avea o rană plină de sânge închegat în părul blond. Gura deschisă era plină de sânge roșu închis, lucitor.

Ușa era blocată de picior. Am împins tare și m-am strecurat înăuntru. M-am aplecat ca să-i pipăi carotida. Nici o pulsație, nici o zvâcnitură. Absolut nici una. Pielea era rece ca gheața. Ba nu era rece ca gheața. Mi se păruse doar. M-am ridicat, m-am sprijinit cu spatele de ușă și am strâns tare pumnii în buzunar. Am simțit mirosul de cordită. Meciul de baseball continua, dar prin cele două uși închise părea departe.

Am stat și m-am uitat la el. Ce căutam eu, Marlowe în treaba asta? Pentru ce mă găseam acolo? Nici măcar nu-l cunoșteam. Trebuia să plec, să plec cât mai repede.

M-am smuls de lângă ușă, am lăsat-o deschisă și m-am reîntors prin hol în salon. Din oglindă mă privea chiorăș o față încordată. Mi-am întors privirile de la oglindă și am scos cheia de la apartament pe care mi-o dăduse George Anson Phillips. Am frecat-o între palmele umede, apoi am pus-o jos lângă lampă. Am murdărit ambele clante ale ușii. Jucătorii de la Dodgers erau în avans cu șapte la trei, în prima jumătate a celui de-al optulea serviciu. O femeie care băuse mai mult decât trebuie cânta „Frankie și Johnny” într-o versiune de pușcărie, cu o voce pe care nici whisky-ul nu reușea să o înfrumusețeze. O voce gravă de bărbat a bombănit la ea să tacă, dar ea continua. S-a auzit un pas rapid pe dușumea, o plesnitură și un strigăt. Femeia a încetat să mai cânte. Meciul de baseball continua.

Am pus țigara în gură și am aprins-o. Am coborât scările și m-am oprit în semiîntunericul din hol, privind la anunțul pe care scria: *Administratorul la apartamentul 106.*

Eram nebun chiar și numai dacă mă uitam la el. L-am privit mult, mușcând tare țigara între dinți.

M-am întors și am luat-o pe coridor. Pe o mică tăbliță emailată de pe o ușă scria: *Administratorul*. Am bătut la ușă.

Capitolul nouă

Un scaun s-a mișcat și s-a auzit târșăit de picioare. Ușa s-a deschis.

— Dumneata ești administratorul?

— Da.

Aceeași voce pe care o auzisem la telefon. Vorbind cu Elisha Morningstar.

Ținea în mână un pahar gol, murdar. Un bărbat înalt și slab, cu părul roșcat, scurt, crescut până pe frunte. Un cap lung, îngust, și un aer de viclenie ieftină. Ochii verzi priveau fix de sub sprâncenele portocalii. Urechile îi erau mari. Un vânt puternic le-ar fi putut pleoști. Avea un nas lung căruia îi plăcea să se vâre în toate. Fața trăda un ins care știe să păstreze un secret, un ins care știe să-și păstreze sângele rece.

Era fără haină; avea o vestă descheiată, lanț de ceas, iar mânecile îi erau susținute cu elastice albastre, prinse în copci de metal.

— Domnul Anson? am întrebat.

— Două sute patru.

— Nu-i acasă.

— Ce vrei să fac? Să-l scot din buzunar?

— Bine zis, dar nu te cred.

— Șterge-o, a zis el. Cară-te.

A dat să închidă ușa. A deschis-o din nou, ca să se răstească.

— Spală putina! Valea! Roiște!

După ce și-a exprimat limpede intenția, a dat din nou să-nchidă ușa.

M-am proptit în ea. El s-a proptit de cealaltă parte; fețele ni s-au apropiat.

— Cinci dolari, am zis.

Oferta l-a dat gata. A deschis brusc ușa. A trebuit să fac repede un pas înainte, ca să nu-l izbesc în bărbie cu capul.

— Intră.

O cameră de zi cu un pat rabatabil, și orice e trecut în inventar — până și abajurul de hârtie gofrată și scrumiera de sticlă. Camera era zugrăvită în culoarea gălbenușului de ou. Tot ce-i lipsea erau câțiva păianjeni negri, grași, zugrăviți pe galben, ca să-ți provoace o criză biliară.

— Ia loc, a zis, închizând ușa.

M-am așezat. Ne-am privit unul pe celălalt cu ochii senini și inocenți a doi negustori de mașini vechi.

— O bere?

— Mulțumesc.

A deschis două cutii. A umplut paharul murdar pe care-l ținea în mână și s-a-ntins după un altul, la fel de murdar. l-am zis că beau din cutie. Mi-a întins-o.

— Zece cenți.

l-am dat zece cenți.

A lăsat moneda să cadă în buzunarul vestei și a continuat să mă privească. A tras un scaun, s-a așezat pe el, întinzându-și genunchii osoși și ascuțiți. Mâna liberă îi atârna între genunchi.

— Nu mă interesează cei cinci dolari ai dumitale.

— Foarte bine. De fapt, nici nu mă gândeam să ți-i dau.

— Faci pe deșteptul. Află că suntem o casă respectabilă. Aici nu se petrece nimic ilegal.

— Și liniștită, am zis. Sus poți auzi vulturul țipând. Zâmbetul îi era larg cam de vreo doi centimetri.

— Eu nu mă amuz ușor.

— Întocmai ca regina Victoria, am zis.

— Nu pricep.

— Nu mă aștept la minuni.

Conversația lipsită de sens avea asupra mea un efect înviorător, îndârjindu-mă.

Mi-am scos portofelul și am ales o carte de vizită. Scria pe ea James B. Pollock, Societate de asigurări, Agent de teren. Am încercat să-mi amintesc cum arată James B. Pollock și unde îl întâlnisem. N-am reușit. Am întins cartea de vizită roșcovanului.

A citit-o și și-a scărpinat vârful nasului cu unul din colțuri.

— Vreun codoș? a întrebat, cu ochii verzi lipiți de fața mea.

— Bijuterii, am zis eu, dând din mână.

A stat și s-a gândit. În timp ce reflecta, am încercat să-mi dau seama dacă era cumva tulburat. N-ai fi zis.

— Avem și câte unul din ăștia din an în Paște, a recunoscut el. N-avem încotro. Deși asta nu pare să fie. Arată ca un om liniștit.

— Poate am primit informații greșite.

I l-am descris pe George Anson Phillips, în costumul lui maro, cu ochelarii fumurii și pălăria de pai de culoarea ciocolatei și panglică cu imprimeu maro și galben. Mă întrebam ce se întâmplase cu pălăria. Nu era sus. Probabil că scăpase de ea, crezând că-i prea bătătoare la ochi. Deși capul blond îi era aproape la fel de bătător la ochi.

— Seamănă cu el?

Roșcovanul se lăsa greu. În cele din urmă a dat afirmativ din cap. Ochii verzi mă urmăreau atent,

mâna uscătivă ținea cartea de vizită la gură, plimbând-o de-a lungul dinților, ca pe un băț de-a lungul gardului.

— Nu mi-am putut închipui că ar fi un pungaș. La naiba, vin tot solul de oameni pe-aici. El nu-i decât de-o lună. Dacă arăta ca un escroc, n-ar fi stat aici.

Am făcut bine că nu i-am răs în față.

— Ce-ai zice dacă i-am percheziționa apartamentul cât timp e plecat?

A clătinat din cap.

— Domnului Palermo nu i-ar plăcea?

— Domnului Palermo?

— Proprietarul. E vizavi. E proprietarul sălii mortuare, al acestei clădiri și al multor altora. De fapt, e proprietarul cartierului, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Mi-a făcut cu ochiul ca să-mi dea de-nțeles.

El taie și spânzură pe-aici. De fapt, un lup singuratic.

— Ei bine, în timp ce el taie și spânzură sau se ocupă de vreun cadavru sau naiba știe ce-o fi făcând acum, hai să urcăm și să percheziționăm apartamentul.

— Nu mă face să mă supăr pe dumneata, mi-a tăiat-o scurt roșcovanul.

— Grozav îmi pasă dacă te superi, am răspuns. Hai sus.

Am zvârlit cutia de bere goală spre coșul de gunoi și am urmărit-o cum a sărit înapoi și s-a rostogolit până la jumătatea camerei.

Roșcovanul s-a ridicat brusc în picioare. Și-a îndepărtat picioarele, și-a șters mâinile de praf și și-a mușcat buza de jos.

— Ziceai ceva de cinci dolari, a continuat, ridicând din umeri.

— Asta a fost acum o oră. M-am răzgândit. Hai să mergem sus și să-i percheziționăm apartamentul.

— Mai spune-o măcar o dată.

Mâna dreaptă i-a alunecat spre sold.

— Dacă-ți trece prin cap să scoți pistolul, nu uita că domnului Palermo nu i-ar plăcea.

— Mai ducă-se naibii, a mârâit el cu vocea brusc furioasă, iar fața i s-a congestionat.

— Domnul Palermo o să fie încântat să afle ce sentimente ai pentru el.

— Ascultă-aici, a zis roșcovanul foarte încet, lăsându-și mâna în jos pe lângă corp, și s-a aplecat spre mine de la mijloc, vărându-și fața într-a mea. Ascultă. Stăteam aici, tratându-mă cu o bere, două. Poate trei. Ce dracu? Nu deranjam pe nimeni. Era o zi plăcută. Părea că va fi și o seară plăcută, și deodată ai apărut dumneata.

Și-a agitat mâna cu violență.

— Hai să mergem sus și să percheziționăm apartamentul, am repetat.

Și-a ridicat exasperat mâinile cu pumnii strânși. La capătul mișcării și-a deschis larg brațele, întinzându-și degetele cât erau de lungi. A strâmbat din nas.

— E-n joc slujba mea.

Am deschis gura.

— Taci! a răcnit el.

Și-a pus pălăria pe cap. A deschis un sertar și a scos o legătură de chei. A trecut pe lângă mine să deschidă ușa și a rămas în prag, făcându-mi semn cu bărbia. Fața îi era încă furioasă.

Am ieșit în hol și de acolo am urcat scările. Meciul de baseball se terminase. Acum era muzică de dans. O muzică puternică. Roșcovanul a ales o cheie și a băgat-o în broasca apartamentului 204. Pe fondul intens și răsunător al melodiei din apartamentul de vizavi, o femeie a scos deodată un țipăt isteric.

Roșcovanul a tras cheia din ușă, dezvelindu-și dinții către mine. A traversat coridorul îngust și a

bătut în ușa de vizavi. A trebuit să bată tare și mult înainte de-a fi luat în seamă. Ușa s-a deschis brusc și o blondă cu fața ascuțită, în pantaloni marinărești, de un roșu intens și în pulover verde, s-a holbat la el cu ochi aprigi. Unul era umflat, celălalt fusese lovit cu câteva zile în urmă. Mai avea o vânătăie pe gât. În mână ținea un pahar înalt cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Dați radioul mai încet, chiar acum, a zis roșcovanul. Prea mare gălăgie. N-am de gând să vă rog a doua oară. Data viitoare chem poliția.

Fata a privit îndărăt peste umăr și a strigat pe fondul de zgomot al radioului;

— Hei, Del! Individul zice să-l dai mai încet. Ai de gând să-l caftești?

S-a auzit scârțâind un scaun. Zgomotul radioului a încetat brusc și un bărbat brunet, îndesat, cu ochii duri a apărut în spatele blondei. A îmbrâncit-o din calea lui cu o mână și s-a înfipt în fața noastră. Era nebărbierit. Purta pantaloni, pantofi și un maieu.

Și-a instalat picioarele în cadrul ușii, a respirat șuierat pe nas și a zis:

— Ștergeți-o. De abia am venit de la masă. O nenorocită de masă. N-am chef să se ia nimeni de mine.

Era beat turtă, dar se ținea pe picioare.

Roșcovanul a zis:

— Ai auzit ce ți-am spus, domnule Hench. Lasă radioul încet și nu mai face scandal. Și asta imediat.

Bărbatul numit Hench a răspuns:

— Ascultă, măi, murătură, și și-a ridicat piciorul drept, gata să-l lovească.

Roșcovanul n-a așteptat lovitura. Corpul slăbănog s-a dat repede înapoi și legătura de chei aruncată a căzut pe dușumea și-a zornăit, izbind ușa apartamentului 204. Mâna dreaptă a făcut o mișcare rapidă și a scos un baston de piele împletită.

— Pfuil a zis Hench.

A bătut aerul cu palmele, a strâns pumnii și a lovit cu îndârjire în gol.

Roșcovanul l-a izbit în creștetul capului. Fata a tipat din nou și a aruncat un pahar de băutură în fața prietenului ei. N-aș putea spune de ce. Fie că acum nu era primejdios s-o facă, fie din greșeală.

Hench s-a întors orbit. Băutura îi picura de pe față. Mergea impleticit. A traversat camera cu mers clătinat, gata-gata să aterizeze în nas, la fiecare pas. Patul era lăsat jos și s-a prăbușit pe el. A vârat o mână sub pernă.

— Atenție, pistol! am strigat.

— O pot para și pe-asta, a zis roșcovanul printre dinți, vărându-și mâna dreaptă, goală acum, sub vesta deschisă.

Hench stătea jos, în genunchi. S-a sprijinit pe unul din ei și s-a întors. În mâna dreaptă ținea un pistol mic, negru. Se holba la el. Nu-l ținea de mâner, îl avea întins pe palmă.

— Aruncă-l, a zis roșcovanul cu voce fermă și a intrat în cameră.

Blonda a sărit imediat în spatele lui. Și-a încolăcit brațele lungi și verzi în jurul gâtului lui, tipând cât o ținea gura. Roșcovanul s-a clătinat, înjurând și agitând pistolul.

— Omoară-l, Dell! a strigat blonda. Omoară-l!

Hench avea o mână pe pat și un picior pe podea. Genunchii îi erau îndoiți. În mâna dreaptă, în palmă, ținea pistolul negru și se holba la el. S-a ridicat încet și-a bombănit grav:

— Țsta nu-i pistolul meu.

Am luat pistolul roșcovanului, care nu-i era de nici un folos, și m-am îndepărtat, lăsându-l s-o scuture pe blondă din spatele lui, cum putea mai bine. S-a auzit o ușă trântită cu zgomot și pași venind spre noi.

— Aruncă-l, Hench, am zis.

Și-a ridicat privirea spre mine. Ochii negri, nedumeriți, au devenit deodată calmi.

— Țsta nu-i pistolul meu, a zis, întinzându-l spre mine abătut. Al meu e un Colt 32 cu butoiaș.

I-am luat pistolul din mână. N-a încercat să mă oprească. S-a așezat pe pat, scărpinându-și încet creștetul capului. În timp ce se gândea, fața i se schimonosea.

— Unde dracu... și vocea i s-a pierdut.

A clătinat din cap și s-a crispat.

Am privit pistolul. Se trăsese cu el. Am scos încărcătorul și am numărat cartușele prin micile găuri laterale. Erau șase. Cu unul de pe țeavă făceau șapte. Pistolul era un Colt 32 automat cu opt focuri. Se trăsese cu el.

Roșcovanul o dăduse pe blondă jos. O aruncase pe un scaun, iar el își ștergea o zgârietură de pe obraz. Ochii verzi erau posomorâți.

— Mai bine cheamă poliția, am zis. S-a tras un cartuș cu acest pistol și e timpul să afli și dumneata că în apartamentul de vizavi e un om mort.

Hench m-a privit cu ochi de idiot și a zis cu voce liniștită:

— Frate, ăsta pur și simplu nu-i pistolul meu.

Blonda a scâncit destul de teatral și mi-a arătat o gură deschisă, deformată de mizerie și cabotinism. Roșcovanul a ieșit încet pe ușă.

Capitolul zece

— Împuşcat în gât cu o armă de calibru mijlociu şi un glonte cu vârful moale, a zis detectivul-locotenent Jesse Breeze. Cu o armă ca asta şi cartuşe cum sunt astea de-aici, şi a săltat în palmă pistolul despre care Hench zisese că nu-i al lui. Glonte a luat-o în sus şi a lovit probabil ceafa. A rămas în cap. Omul e mort cam de vreo două ore. Măinile şi faţa sunt reci; corpul mai e totuşi cald. Nu-i rigid. A fost lovit cu ceva tare înainte de a fi împuşcat. Probabil cu mânerul pistolului. Voi ce părere aveţi?

Ziarul pe care şedea a foşnit. Şi-a scos pălăria. Şi-a şters faţa şi chelia din creştetul capului. Un smoc de păr de culoare deschisă în jurul cheliei era umed şi negricios din cauza transpiraţiei. Şi-a pus pălăria la loc. O panama cu fundul plat, înnegrită de soare. Nu o cumpărase în anul acela şi probabil nici cu un an înainte.

Era un bărbat masiv, cam pântecos. Purta pantofi maro cu alb, şosete căzute şi pantaloni albi cu dungi negre subţiri. Cămaşa descheiată la gât, de i se vedea părul roşcat de pe piept. Haină sport grosolană, de

culoarea cerului, largă în umeri, cât un garaj pentru două mașini. Avea vreo cincizeci de ani. Singurul lucru care-ți sugera că e polițist era privirea trează și fermă a ochilor ușor bulbucați, de un albastru spălăcit. O privire pe care, oricine în afară de polițiști, o socotea severă. Sub ochi, în partea de sus a obrazilor și pe nas, se găsea o potecă largă de pistrui, ca un câmp minat pe o hartă de război.

Sedeam în apartamentul lui Hench. Ușa era închisă. Hench își pusese cămașa, iar acum își lega absent cravata cu degetele-i groase și boante care tremurau. Fata stătea întinsă pe pat. Avea un șal verde înfășurat în jurul capului, un portmoneu lângă ea și o haină scurtă de veveriță pe picioare. Gura îi era întredeschisă, fața trasa și speriată.

— Dacă aveți impresia că individul a fost împușcat cu pistolul de sub pernă, foarte bine. Se pare că așa a fost. Ți-a pistolul meu și nimic n-o să mă facă să spun că-i al meu.

— Presupunând că-i așa, a zis Breeze, cum s-au întâmplat lucrurile? Cineva ți-a șterpelit pistolul și ți l-a lăsat pe acesta. Când și cum? Ce fel de pistol era al dumatăle?

— Noi am ieșit pe la trei și jumătate să mâncăm ceva la birtul din colț. Puteți verifica. Probabil că am lăsat ușa descuiată. Ne cam place băutura. Cred că eram destul de gălăgioși. La radio se transmitea meciul de baseball. Cred că l-am închis când am plecat. Nu sunt sigur. Tu îți amintești?

S-a uitat la fata întinsă pe pat, cu fața aibă și tăcută.

— Îți amintești, scumpo?

Fata nici nu l-a privit și nici nu i-a răspuns.

— E dărămată, a zis Hench. Eu am avut un pistol Colt 32, același calibru ca ăsta, dar un pistol cu butoiș. Un revolver, nu un pistol automat. Are o bucățică sărită la mânerul de cauciuc. Un evreu, unul

Morris, mi l-a dat acum vrei trei, patru ani. Lucram împreună într-un bar. N-am permis, dar nici nu-l port la mine.

— Când îți place băutura și ții un pistol sub pernă, mai curând sau mai târziu se alege careva cu un glonte. Ar trebui să știi asta.

— Pe dracu, noi nici măcar nu-l cunoaștem pe tip, a zis Hench.

Cravata îi era înnodată acum, dar prost. Era treaz de-a binelea și tremura. S-a ridicat în picioare și a luat o haină de la capătul patului. A îmbrăcat-o și s-a așezat din nou. L-am urmărit. Îi tremurau degetele când și-a aprins țigara.

— Nu-i știm numele. Habar n-avem cine e. L-oi fi văzut prin hol de vreo două, trei ori, dar nici măcar n-a vorbit cu mine. Presupun că despre el e vorba.

— E individul care locuia vizavi, a zis Breeze. Și-acum să văd, meciul ăsta de baseball e o retransmitere din studio?

— Se transmite la trei, a zis Hench. Să zicem, de la trei până la patru și jumătate, uneori chiar mai târziu. Noi am ieșit din casă cam pe la a doua jumătate a celui de-al treilea serviciu. Am lipsit cam un serviciu și jumătate, poate două. Douăzeci de minute, poate juma' de oră. Nu mai mult.

— Cred că a fost împușcat tocmai înainte de a pleca voi, a zis Breeze. Radioul a acoperit zgomotul pistolului. Ați lăsat probabil ușa descuiată. Sau chiar deschisă.

— S-ar putea, a zis Hench cu un aer obosit. Tu îți amintești, dragă?

Fata de pe pat a refuzat din nou să-i răspundă, sau măcar să-l privească.

Breeze a reluat:

— Ați lăsat ușa deschisă sau descuiată. Criminalul v-a auzit ieșind. A intrat în apartament, vrând să

scape de pistol. A văzut patul lăsat jos, s-a apropiat și a strecurat pistolul sub pernă. Imaginați-vă ce surpriză: acolo îl aștepta un alt pistol. L-a luat cu 'el. Dacă intenționa să scape de pistol, de ce nu l-a lăsat la locul crimei? De ce să riște intrând într-un apartament străin? Asta n-o pricep eu!

Din colțul canapelei de lângă fereastră, unde sedeam, mi-am spus și eu părerea:

— Să presupunem că ieșise și încuiase apartamentul lui Phillips înainte de-a se gândi să scape de pistol. Revenindu-și după șocul pricinuit de crimă, s-a trezit în hol cu arma crimei în mână. A vrut să scape de ea rapid. Atunci, dacă ușa lui Hench era deschisă și el îi auzise ieșind și mergând pe hol...

Breeze a privit la mine scurt și a mormăit:

— Nu zic că nu-i așa. Mă gândeam și eu la fel.

Și-a îndreptat din nou atenția spre Hench.

— Deci, dacă se dovedește că asta-i pistolul cu care a fost ucis Anson, trebuie să dăm de urma pistolului dumatăle. În timp ce vom face asta, trebuie să vă avem, pe dumneata și pe domnișoara, la îndemână. Înțelegeți, desigur?

Hench a zis:

— N-aveți voi oameni care să mă facă să spun altfel.

— Putem oricând încerca, a adăugat Breeze cu blândețe. Și-am putea începe chiar acum.

S-a ridicat și a făcut vânt pe dușumea ziarelor mototolite de pe scaun. S-a dus la ușă. Acolo s-a întors să se uite la fata de pe pat.

— Te simți bine, surioară, ori să chem o infirmieră?

Fata nu i-a răspuns. Hench a zis:

— Trebuie să beau ceva. Neapărat trebuie să beau.

— Nu atâta timp cât te supraveghez eu, a precizat Breeze și a ieșit pe ușă.

Hench a traversat camera, a dus o sticlă la gură și s-a auzit băutura gâlgâind. A lăsat jos sticla, a privit la ce mai rămăsese și s-a dus spre fată. A înghiontit-o în umăr.

— Trezește-te și bea ceva, a mormăit către ea. Fata se uita fix în tavan. Nu i-a răspuns și nici nu i-a dat de înțeles că-l auzise.

— Las-o în pace, am intervenit. E șocată.

După ce-a terminat ce era în sticlă, Hench a pus-o cu grijă jos. S-a mai uitat o dată la fată, apoi i-a întors spatele și a rămas cu ochii încruntați, privind la dușumea.

— Păcat că nu-mi pot aminti mai bine, a zis el în șoaptă.

Breeze s-a reîntors în cameră însoțit de un polițist tinere!, cu mutră de boboc, îmbrăcat în haine civile.

— Locotenentul Spangler. O să te ducă jos. Mergi, nu?

Hench s-a întors la pat și a zgâlțâit-o pe fată de umeri.

— Scoală, fetițo. Trebuie să plecăm.

Fata și-a întors ochii fără să-și miște capul și l-a privit cu indiferență. Apoi și-a săltat umerii de pe pat și a pus o mână sub ea, și-a coborât picioarele de pe pat, călcând cu piciorul drept de parcă îi era amorțit.

— Ține-te bine, fetițo, știi tu cum e, a zis Hench.

Fata și-a dus o mână la gură și și-a mușcat încheietura degetului mic, uitându-se absentă la Hench. Și-a îndreptat brusc mâna spre ea și l-a lovit în față, cât a putut de tare. După aceea a ieșit pe ușă, aproape fugind.

Hench a rămas o vreme nemișcat. Afară se auzea un zgomot confuz de oameni și mașini. Hench a ridicat din umeri și și-a îndreptat spinarea. Și-a

plimbat privirea încet prin cameră, ca și cum se aștepta să n-o mai vadă curând, sau poate niciodată. După aceea a ieșit pe lângă detectivul cu mutră de boboc. A ieșit și detectivul. Ușa s-a închis. Zgomotul de afară devenise mai slab. Breeze și cu mine stăteam jos, uitându-ne unul la altul cu amărăciune.

Capitolul unsprezece

După ce s-a plictisit privindu-mă, Breeze și-a scos o havană din buzunar. A spintecat banda de celofan cu un cuțit, i-a aranjat vârful și a aprins-o cu grijă, răsucind-o prin flacără. A ținut chibritul aprins puțin mai departe în timp ce privea gânditor în gol, a tras din havană, asigurându-se că ardea cum îi place lui.

A stins apoi foarte încet chibritul și s-a întins să-l pună pe pervazul ferestrei deschise. S-a uitat din nou la mine.

— Noi doi o să ne-nțelegem.

— E-n regulă, am răspuns.

— Nu prea crezi. Dar o să ne înțelegem. Nu că mi-ai căzut, așa, deodată, cu tronc. Dar așa lucrez eu. Cu cărțile pe față. Lucid. Fără zarvă. Nu ca tipa de-aici. Tipe de-alde astea își petrec viața căutându-și singure beleaua și, când o găsec, vina este a primului individ pe care pun mâna.

— Țsta i-a dat câțiva gologani, am zis. Nu de ajuns ca să-l iubească cine știe cât.

— După câte văd, te pricepi la dame.

— Tocmai fiindcă nu știu prea multe despre ele m-a ajutat în meserie. Am o minte lipsită de prejudecăți.

A dat din cap examinându-și vârful havanei. A scos o bucată de hârtie din buzunar și a citit.

— Delmar B. Hench, patruzeci și cinci de ani, barman, șomer. Maybellie Masters, 26 de ani, dansatoare. Asta e tot ce știu despre ei. Presimt că nu sunt prea multe de aflat.

— Nu crezi că el l-a împușcat pe Anson? am întrebat.

Breeze m-a privit fără nici o plăcere.

— Abia am venit, amice.

A scos o carte de vizită din buzunar și a citit: „James B. Pollock, Societate de Asigurare, Agent de teren”. Ce zici de asta?

— Într-un asemenea cartier, nu e bine să-ți folosești propriul nume. Nici Anson nu și l-a folosit pe-al lui.

— Ce-i cu cartierul.

— Tot ce vrei și ce nu vrei, am răspuns.

— Aș vrea să aflu ce știi despre tipul mort.

— Ți-am mai spus.

— Spune-mi încă o dată. Mi se spun atâtea lucruri că le încurc.

— Știu ce scrie pe cartea lui de vizită. Îl cheamă George Anson Phillips și se dădea drept detectiv particular. Era în fața biroului meu când m-am dus la masă. M-a urmărit prin centrul orașului, până în holul hotelului Metropole. Eu l-am atras acolo. Am stat cu el de vorbă și a recunoscut că mă urmărea, dorind să afle dacă sunt destul de isteț ca să lucrăm împreună. Gogoși, bineînțeles. Probabil nu era încă hotărât ce să facă și aștepta un prilej care să-i dea brânci. Zicea că avea un caz și că îi era teamă. Ar fi vrut să se asocieze cu cineva cu o experiență mai bogată decât a lui, asta, firește, în cazul că s-ar putea spune că el

avea ceva experiență. După cum acționa, nu părea să aibă.

— Și singurul motiv pentru care te-a ales pe dumneata, este că acum șase ani ai lucrat la un caz în Ventura, în timp ce el era ajutor de șerif acolo.

— Exact.

— Dar nu trebuie să stăruie, a zis Breeze calm. Oricând vrei, poți oferi o versiune mai bună.

— E destul de bună. Vreau să spun că e destul de bună, în sensul că e destul de proastă ca să fie adevărată.

Și-a legănat ușor capul mare și greoi.

— Ce crezi despre toate astea? a întrebat.

— Te-ai interesat de adresa biroului lui Phillips? A clătinat din cap.

— După părerea mea, vei afla că l-au angajat pentru că era naiv. A fost angajat ca să ia acest apartament sub nume fals și să facă ceva ce s-a dovedit a nu-i fi pe plac. S-a speriat. Avea nevoie de un prieten care să-l ajute. Faptul că s-a oprit la mine după atât de mult timp și având atât de puține informații despre mine, e o dovadă că nu cunoștea prea mulți detectivi.

Breeze și-a scos batista. Și-a șters din nou fața și capul.

— Dar asta nu explică de ce a trebuit să te urmărească, așa ca un câțeluș pierdut, în loc să meargă direct la ușa biroului dumitale și să intre.

— Nu. Nu explică.

— Poți să explici dumneata?

— Nu. Nu întru totul.

— Ei, bine, și totuși cum ai explica-o?

— Am explicat-o așa cum am crezut eu: nu era hotărât dacă să-mi vorbească sau nu. Aștepta ceva care să-l determine. L-am determinat eu intrând în vorbă cu el.

— Asta-i o expresie foarte simplă. Atât de simplă că nu ține

— Poate că ai dreptate.

— Și, drept rezultat al acestei scurte conversații într-un hol de hotel, tipul acesta cu totul străin te invită în apartamentul lui, dându-ți cheia. Pentru că vrea să stea de vorbă cu dumneata.

— Da.

— De ce nu ți-a vorbit atunci?

— Aveam o întâlnire.

Am dat afirmativ din cap.

— Înțeleg. La ce caz lucrezi?

Am clătinat din cap fără să răspund.

— E vorba de o crimă. Va trebui să-mi spui.

Am clătinat iarăși din cap. El s-a înroșit puțin.

— Ascultă, a zis cu fermitate, trebuie să-mi spui.

— Te rog să mă scuzi, Breeze. Dar după cum au mers lucrurile până acum, nu sunt convins de asta.

— Cred că știi că te pot băga în închisoare ca martor, a zis el calm.

— Pe ce temei?

— Pe temeiul că ești cel care a găsit cadavrul, că ți-ai dat un nume fals în fața administratorului de aici și că nu prezinți o relatare satisfăcătoare privind relațiile dumitale cu victima.

— Chiar ai de gând s-o faci?

A zâmbit posomorât.

— Ai vreun avocat?

— Cunosc mai mulți avocați. Dar nu am avocat personal.

— Cîți comisari cunoști personal?

— Nici unul. Adică am vorbit cu trei, dar s-ar putea să nu-și amintească de mine.

— Dar ai ceva relații la primărie sau în altă parte?

— Povestește-mi și mie despre ele. Tare aș vrea să știu și eu, am răspuns.

— Ascultă, amice, a zis el cu toată seriozitatea, nu se poate să n-ai niscaiva prieteni pe undeva. În mod sigur.

— Am un bun prieten în biroul șerifului, dar n-aș vrea să-l amestec în asta.

A ridicat din sprâncene.

— De ce? Poate că o să ai nevoie de prieteni. O vorbă bună spusă de un polițist cinstit valorează mult.

— E vorba de un prieten apropiat. Nu vreau să profit de pe urma lui. Dacă dau de belea, nu vreau să aibă necazuri din pricina mea.

— Cum stai cu biroul de criminalistică?

— Acolo e Randall. Dacă mai lucrează la Secția Criminalistică. Am colaborat cu el la un caz, pe vremuri. Dar nu mă prea simpatizează.

Breeze a oftat. Și-a mișcat picioarele pe dușumea, făcând să foșnească ziaarele pe care le dăduse jos de pe scaun.

— E adevărat ce-mi spui sau încerci să faci pe șmecherul? Mă refer la grangurii de care zici că habar n-ai.

— E adevărat. Dar folosesc adevărul în mod inteligent.

— Nu e inteligent să zici totul dintr-o dată.

— Eu cred că e.

Și-a pus o mână mare, pistruiată, peste maxilar și a strâns. Când și-a luat mâna, avea pe obraz pete roșii, rotunde din cauza apăsării degetelor. Le-am urmărit cum dispar.

— De ce nu te duci acasă să lași omul să lucreze? a întrebat supărat.

M-am ridicat, am dat din cap și m-am îndreptat spre ușă. L-am auzit în spatele meu zicând:

— Dă-mi adresa de-acasă.

I-am dat-o. A notat-o.

— La revedere, a zis cu glas trist. Să nu părăsești orașul. O să avem nevoie de o declarație... poate diseară.

Am plecat. Afară pe palier se găseau doi polițiști în uniformă. Ușa de vizavi era deschisă și un bărbat încă mai lucra înăuntru, luând amprente. La parter, în hol, am mai întâlnit doi polițiști. Nu l-am văzut pe administratorul roșcovan. Am ieșit pe ușa din față. O ambulanță se îndepărta de bordură. Grupuri de oameni stăteau pe ambele părți ale străzii, dar nu atât de mulți ca în alte cartiere.

Am pornit în grabă pe trotuar. Un bărbat m-a înșfăcat de braț și m-a întrebat.

— Ce s-a întâmplat, nene?

Mi-am smucit brațul ca să scap, fără să-l privesc sau să spun ceva. Mi-am continuat drumul spre locul unde-mi parcasem mașina. ✓

Capitolul doisprezece

Era ora șapte fără un sfert când am intrat în birou. Am aprins lumina și am ridicat o bucată de hârtie de pe podea. Era un aviz de la Serviciul de Mesagerii Green Feather, prin care mă anunța că am un colet și că îmi va fi predat la cerere, la orice oră din zi sau din noapte. L-am pus pe masa de lucru, mi-am scos haina și am deschis ferestrele. Am luat o sticlă de o jumătate de litru de whisky Old Taylor, din sertarul de jos al biroului, și am băut plimbându-l prin gură. M-am așezat apoi ținând gâtul sticlei răcoroase în mână și întrebându-mă cum m-aș simți dacă aș fi detectiv la Secția Criminalistică și aș găsi cadavre și nu mi-ar păsa. N-ar fi nevoie să spăl putina și să șterg clanța. N-ar fi nevoie să chibzuiesc la cât de multe informații să dau fără să prejudiciez clientul, cât să deschid gura fără să-mi fac mie prea mult rău. M-am gândit că totuși nu mi-ar plăcea.

Am tras telefonul spre mine, am privit la numărul de pe aviz și am sunat. Mi-au zis că-mi pot trimite coletul imediat. Am răspuns că-l aștept.

Afară se întuneca. Zgomotul circulației se potolise întrucâtva. Aerul ce intra prin fereastra deschisă avea

parcă un miros obosit de sfârșit de zi, plin de gaze de eșapament, de căldura zidurilor și a trotuarelor încinse, de mirosul mâncărilor dintr-o mie de restaurante. Dacă aveai nas de câine de vânătoare, simțeai mirosul specific de cotoi, emanat de eucalipti pe vreme calduroasă, venind dinspre colinele Hollywood-ului.

Fumam. Zece minute mai târziu a bătut cineva la ușă. Am deschis-o unui băiat cu șapcă de uniformă, care mi-a luat semnătura și mi-a înmănat un colet mic, pătrat, nu mai lat de șase centimetri, sau nici măcar atât. L-am dat băiatului zece cenți și am ascultat cum se-ntorcea spre lift, fluierând.

Eticheta purta numele și adresa mea, scrise în cerneală cu litere de tipar, imitând foarte exact caracterele mașinii de scris, dar mai mari și mai subțiri. Am tăiat sfoara care ținea eticheta pe cutie și am desfăcut hârtia maro, subțire. Înăuntru se găsea o cutie de carton ieftin, lipită pe deasupra cu hârtie maro și purtând inscripția *Made in Japan*. Era tipul acela de cutie pe care-l poți găsi în orice magazin japonez, ca să pui înăuntru un bibelou sau o bucatică de jad. Capacul se închidea etanș. L-am deschis și am dat peste foiță și vată.

După ce am înlăturat toate astea, am văzut o monedă de aur, cam de mărimea unei jumătăți de dolar, strălucitoare de parcă tocmai ieșise de la presă.

Fața dinspre mine arăta un vultur cu aripile întinse, cu un scut drept piept și cu inițialele E.B. ștanțate pe aripa stângă. În jurul acestora un cerc, iar între cerc și marginea nezimțată a monedei, inscripția „E PLURIBUS UNUM”. Pe margine era data: 1787.

Am întors moneda în palmă. Era grea și rece; mi s-a umezit palma sub ea. Fața cealaltă arăta soarele răsărind sau apunând în spatele unui vârf de munte. Mai erau două cercuri concentrice, alcătuite dintr-un

desen asemănător frunzelor de stejar, și încă o inscripție în latinește: NOVA EBORACA COLUMBIA EXCELSIOR. Pe marginea monedei, cu litere de tipar mai mici, numele BRASHER.

Priveam un dublon Brasher.

În cutie nu mai era nimic altceva; nici în hârtie, și nici pe hârtie. Literele de tipar scrise de mână nu-mi spuneau nimic. Nu cunoșteam pe nimeni care să obișnuiască să scrie astfel.

Am umplut până la jumătate o pungă goală de tutun. Am înfășurat bine moneda în foițe și am pus o bandă de gumă în jurul ei. Am vârat-o în tutunul din pungă, apoi am mai pus tutun deasupra. Am închis punga și am băgat-o în buzunar. Am încuiat hârtia, sfoara și eticheta într-o cutie de clasoare, m-am așezat din nou jos și am format numărul lui Elisha Morningstar. A sunat cîte vreo opt ori. La celălalt capăt al firului n-a răspuns nimeni. Nu mă prea așteptam la asta. Am închis telefonul, am căutat în carte la Elisha Morningstar și am văzut că nu avea telefon acasă în Los Angeles sau în orașele învecinate care erau în cartea de telefon.

Am scos din birou un toc de pistol de prins la umăr, mi l-am legat și am vârat în el un Colt 38 automat. Mi-am pus pălăria și haina, am închis din nou fereastra, am pus sticla de whisky la loc și am stins luminile. Tocmai trăsesem zăvorul de la ușa biroului, când a sunat telefonul. Mi s-a părut sinistru. M-am oprit încordat și agitat, cu buzele strânse într-un fel de rictus. În spatele ferestrei închise, ardeau luminile de neon. Aerul mi s-a părut înăbușitor. Coridorul de afară era liniștit. Telefonul suna în întuneric, tare și neîntrerupt.

M-am întors, m-am rezemat de birou și am ridicat receptorul. Am auzit un țacănit și un bâzâit pe fir și nimic altceva. Am apăsat pe butonul de legătură și am așteptat. Nici eu nu știam ce aștept.

Telefonul a sunat din nou. Am scos un sunet din gât și l-am pus din nou la ureche, fără să zic ceva.

Tăceam amândoi, poate la distanță de kilometri unul de celălalt, fiecare ținând în mână receptorul, respirând, ascultând și neauzind nimic, nici măcar răsufierea. După o vreme, care mi s-a părut foarte îndelungată, am auzit o șoaptă îndepărtată zicând stins, fără nici o modulație:

— N-o să-ți fie bine, Marlowe.

Apoi din nou un tăcănit și bâzâit pe fir. Am închis telefonul, am traversat biroul și am ieșit.

Capitolul treisprezece

M-am îndreptat spre vest, pe Sunset, am mers la întâmplare cale de câteva cvartale, fără să fiu sigur dacă eram sau nu urmărit. Am parcat lângă un magazin și am intrat să dau un telefon. Am vârât fisa și am cerut operatoarei de la interurban un număr din Pasadena. Mi-a spus câte monede să introduc în aparat.

Vocea care a răspuns la telefon era aspră și rece.

— Reședința doamnei Murdock.

— Aici Philip Marlowe. Cu doamna Murdock, vă rog.

Mi s-a spus să aștept. O voce slabă, dar foarte clară, a întrebat:

— Domnul Marlowe? Doamna Murdock se odihnește. Puteți să-mi spuneți mie despre ce e vorba?

— Nu trebuia să-i fi spus nimic.

— Eu? Cui?

— Tipului ăluia smucit în batista căruia plângi.

— Cum îndrăznești?

— E-n regulă. Acum dă-mi-o pe doamna Murdock. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Foarte bine. O să-ncerc.

Vocea slabă și clară s-a îndepărtat. Din nou am avut ce aștepta. Probabil a trebuit s-o ridice pe perne, să-i smulgă sticla de Porto din mână ei bătrână și aspră și să-i dea telefonul. Deodată cineva și-a dres vocea la telefon. Părea un marfar care trece printr-un tunel. Aici doamna Murdock.

— Ați putea identifica proprietatea despre care vorbeam azi-dimineață, doamnă Murdock? Vreau să zic, ați putea-o deosebi dintre multe altele asemănătoare?

— Păi, mai sunt altele la fel?

— Probabil. Duzini, sute după câte știu eu. Oricum duzini. Bineînțeles, nu știu unde sunt.

S-a auzit o tuse.

— De fapt, nu știu prea multe despre ea. Nu cred că aş putea-o identifica. Dar aceasta fiind situația...

— Aici voiam să ajung, doamnă Murdock. S-ar părea că identificarea obiectului depinde de cunoașterea istoricului lui, când era încă în posesia dumneavoastră. Un istoric care să fie cel puțin convingător.

— Da, cred c-ar fi. De ce? Știi unde este?

— Morningstar pretinde că a văzut moneda. Zice că i-a fost oferită spre vânzare... întocmai cum bănuiați. N-a vrut să o cumpere. Zice că vânzătorul nu era femeie. Dar asta nu înseamnă nimic, deoarece descrierea insului care ar fi venit la el, atât de amănunțit făcută, putea să fie o născocire de-a lui sau să fie descrierea unei persoane cunoscute. Cu alte cuvine, vânzătorul putea fi tot atât de bine și o femeie.

— Înțeleg, dar acum faptul nu mai are importanță.

— Nu mai are importanță?

— Nu. Ai altceva să-mi comunici?

— Încă o întrebare. Cunoașteți un tinerel blond, pe nume George Anson Phillips? Destul de solid, cu

un costum maro și o pălărie cu calotă plată și boruri întoarse, cu o panglică de culoare deschisă. O purta astăzi. Pretindea că-i detectiv particular.

— Nu-l cunosc. De unde să-l cunosc?

— Nu știu. Intră și el în joc pe undeva. Cred că a încercat să vândă marfa. Morningstar a vrut să-i telefoneze după ce am plecat eu. M-am furișat înapoi în biroul lui și am tras cu urechea.

— Ce-ai făcut?

— M-am furișat.

— Te rog, nu mă lua în zefleMEA, domnule Marlowe. Altceva?

— Da. Am căzut de acord să-i plătesc lui Morningstar 1000 de dolari pentru restituirea obiectului. El zicea că-l poate obține pentru 800...

— Aș putea să te întreb de unde aveai de gând să faci rost de bani?

— Păi, vorbeam și eu așa. Morningstar e un tip șiret. Asta-i limba pe care o înțelege. Și-apoi, poate voiati dumneavoastră să plătiți. N-aș vrea să vă conving eu. Ați putea merge oricând la poliție. Dar dacă, din anumite motive, n-ați vrea să mergeți la poliție, singura cale să-l redobândiți ar fi să-l cumpărați.

Aș fi continuat probabil multă vreme în felul acesta, neștiind exact ce voiam să zic, dacă nu m-ar fi oprit un zgomot ca un lătrat de focă.

— Toate acestea sunt inutile acum, domnule Marlowe. M-am hotărât să renunț la serviciile dumitale. Moneda mi-a fost restituită.

— Rămâneți la telefon un minut, am zis.

Am pus receptorul jos și am deschis ușa cabinei. Mi-am scos capul afară și mi-am umplut pieptul cu ceea ce trecea drept aer în prăvălie. Nu mă băga nimeni în seamă. Patronul, într-un halat albastru deschis, tăifăsuia peste masa la care se vindeau havane. Vânzătorul spăla pahare la chiuvetă. Două

fete în pantaloni marinărești jucau popice la un aparat. Un tip înalt, subțire, într-o cămașă neagră și un fular galben deschis, se uita la revistele de pe raft. Nu părea un răufăcător.

Am închis ușa cabinei, am ridicat receptorul și am zis:

— Un șobolan îmi rodea piciorul. Acum totul e în ordine. Ziceați că l-ați redobândit. Chiar așa? Cum?

— Sper că nu ești prea dezamăgit, a răspuns vocea ei intransigentă de bariton. Situația este cam penibilă. Poate mă hotărâsc să-ți explic, poate nu. Ar fi bine să treci pe aici mâine dimineață. Întrucât nu vreau să continui cercetările, vei reține avansul drept onorariu.

— Stați să mă lămuresc. Chiar ați primit înapoi moneda — nu doar o promisiune, pur și simplu?

— Bineînțeles că nu. Și încep să obosesc. Așa că dacă dumneata...

— Un moment, doamnă Murdock. N-o să fie chiar atât de simplu. S-au întâmplat multe lucruri.

— O să-mi vorbești despre ele mâine dimineață, mi-a tăiat-o ea scurt și a închis telefonul.

Am ieșit din cabină și am aprins o țigară, dar degetele stângace nu mă prea ascultau. Am făcut cale întoarsă prin magazin. Patronul era singur acum. Ascuțea foarte concentrat un creion cu un briceag mic, încruntându-se.

— Aveți un creion ascuțit foarte drăguț, i-am zis eu.

Și-a ridicat privirea, surprins. Fetele de la aparatul de jucat popice m-au privit și ele surprinse. M-am dus și m-am uitat în oglinda din spatele teșghelei. Și eu arătam surprins.

M-am așezat pe unul din taburete și am zis:

— Un scotch dublu.

Vânzătorul m-a privit mirat.

— Îmi pare rău, domnule, aici nu-i bar. Puteți cumpăra o sticlă la raionul de băuturi.

— Așa este. Adică nu este. Am avut un șoc. Sunt puțin buimăcit. Dă-mi o ceașcă de cafea slabă și un sandviș cu șunca foarte subțire pe pâine veche. Nu, mai bine nu mai mănânc. La revedere.

M-am dat jos de pe taburet și m-am îndreptat spre ușă, într-o liniște la fel de grea ca zgomotul unei tone de cărbuni, răsturnate pe un tobogan. Bărbatul în cămașă neagră și fular galben rânjea la mine peste *New Repulic*.

— Ar trebui să te lași de femei și să te apuci de altceva, i-am zis eu, doar așa ca să par prietenos.

Am ieșit afară. Cineva în spatele meu a zis:

— E plin Hollywood-ul cu de-alde ăștia.

Capitolul paisprezece

Se pornise un vânt puternic și uscat. Vârfurile copacilor se clătinau, aruncând în lumina felinarelor de pe stradă umbre ca o lavă ce se târăște. Am întors mașina și am luat-o din nou spre est.

Muntele de pietate era pe Santa Monica, lângă Wilcox, o căsuță veche, liniștită, peste care valurile timpului trecuseră ușor. În vitrină se găseau de toate: de la muște de prins păstrăvi în cutii înguste de lemn, la flașnete portabile și cărucioare de copii pliante, aparate de fotografiat cu lentilă de zece centimetri, lorniete de sidef în casete de pluș decolorat, Colturi-Frontier calibru 44, cu un singur foc, model care se mai fabrică doar pentru polițiștii din vest, pe care bunicii i-au învățat cum să pună piedică și să împuște trăgând cocoșul înapoi.

Am intrat în prăvălie. Un clopoțel a sunat deasupra capului. Cineva, departe în spate, și-a târșăit picioarele și și-a suflat nasul. Un evreu bătrân cu o tichie neagră a apărut în spatele tejghelei, zâmbindu-mi pe deasupra ochelarilor.

Mi-am scos punga de tutun, din ea dublonul Brasher și l-am pus pe tejghea. Vitrina din față era de

sticlă transparentă și mă simțeam gol-goluț. Nu era nici o cămaruță lambrisată cu scuiători lucrate de mână, și nici uși care să se închidă automat. Evreul a luat moneda în palmă.

— Aur, nu-l așa? Aduni aur, a zis el clipind.

— Douăzeci și cinci de dolari. Nevasta și copiii sunt flămânzi.

— Oi, asta-i îngrozitor. Aur, se pare, după greutate. Ar putea fi aur curat, sau și platină.

A cântărit-o nepăsător pe o balanță mică.

— E aur. Deci ai nevoie de zece dolari?

— Douăzeci și cinci de dolari.

— Ce să fac eu cu ea pentru douăzeci și cinci de dolari? S-o vând, poate? Are aur în valoare de vreo cincisprezece dolari. Foarte bine? Cincisprezece dolari.

— Aveți un seif bun?

— Domnule, în negustoria asta se găsesc cele mai bune seifuri ce se pot cumpăra. Nu-ți face griji. Cincisprezece dolari, da?

— Faceți chitanță.

A scris-o în parte cu stiloul, în parte cu limba. I-am dat numele adevărat și adresa. Bristol Apartments, 1624 North Bristol Avenue, Hollywood.

— Stați într-un asemenea cartier și împrumutați cincisprezece dolari, a zis evreul cu glas trist și a rupt jumătatea mea de chitanță și mi-a numărat banii.

M-am dus pe jos până la prăvălia din colț și am cumpărat un plic. Am împrumutat un stilou și mi-am expediat mie însumi chitanța de amanetare.

Eram cu stomacul gol. M-am dus la Vine să mănânc și după aceea am plecat din nou spre centrul orașului cu mașina. Vântul mai bătea încă, mai uscat ca oricând. Volanul părea nisipos în mâinile mele, iar eu îmi simțeam nările uscate.

Luminile erau aprinse ici și colo în clădirile înalte. Clădirea verde-crom de la colțul dintre Ninth și Hill

strălucea de lumină. În Belfont Building câteva ferestre erau luminate ici și colo, dar nu multe. Același bătrân hodorogit, gata să intre în istorie, ședea în lift pe o bucată de pânză de sac împăturită, privind drept înainte, cu ochi lipsiți de expresie.

— Nu știi unde-l pot găsi pe administratorul clădirii?

Și-a întors capul încet și a privit pe lângă umărul meu.

— Am auzit că în New York există lifturi care vâjâie. Fac câte treizeci de etaje deodată. Au viteză mare. Așa-i la New York.

— La naiba cu New York-ul. Mie îmi place aici.

— Trebuie un om priceput să conducă lifturile alea iuți!

— Nu-ți fă iluzii, tâticule. Toți deșteptii ăia nu fac altceva decât să apese pe butoane. Zic „Bună dimineața, domnule cutare”, și-și privesc alunițele în oglinda din lift. La o rablă ca asta e nevoie de un om ca s-o pornești. Ești mulțumit?

— Muncesc douăsprezece ore pe zi. Și sunt bucuros că o pot face.

— Să nu te audă cei de la sindicat.

— Știi ce pot să facă ăia de la sindicat?

Am clătinat din cap că nu știu. Mi-a spus el. Și-a coborât apoi ochii și m-a privit.

— Nu te-am văzut pe undeva?

— Te-am întrebat de administrator, am zis eu încet.

— Acum un an și-a spart ochelarii. Era cât p-aci să râd. Cred c-am și răs.

— Unde l-aș putea găsi la ora asta?

M-a privit ceva mai de-a dreptul.

— Oh, administratorul clădirii? Trebuie să fie acasă, nu?

— Desigur. Probabil. Sau a plecat la cinema. Dar unde stă? Cum îl cheamă?

— Aveți nevoie de ceva?

— Da.

Mi-am strâns pumnii în buzunar și m-am abținut să nu strig.

— Vreau adresa unuia dintre chiriași. Cel a cărui adresă o vreau nu-i trecut în cartea de telefon. Adresa de-acasă. Adică unde locuiește când nu e la birou. Înțelegeți, adresa de-acasă.

Mi-am scos mâinile din buzunar și am descris o formă în aer, scriind rar literele a-c-a-s-ă.

— Care chiriaș?

Întrebarea era așa de directă, că m-a călcat pe nervi.

— Domnul Morningstar.

— Nu-i acasă. E încă la birou.

— Ești sigur?

— Foarte sigur. Nu prea observ eu oamenii. Dar el e bătrân ca și mine și-l observ. N-a coborât încă. Am urcat în lift și am zis „opt”.

A închis ușile și am pornit greu în sus. Nu s-a mai uitat la mine. Când s-a oprit liftul și am ieșit, nici n-a vorbit și nici nu m-a privit. Privea în gol, adus de spate, pe pânza de sac de pe taburetul de lemn. Când am dat colțul coridorului, mai ședea acolo. Pe față îi revenise expresia aceea absentă.

La capătul coridorului erau două uși luminate. Singurele care se vedeau. M-am oprit în fața lor să-mi aprind o țigară și să ascult, dar n-am auzit nici un semn de viață. Am deschis ușa pe care scria *Intrare* și am pășit într-un birou îngust, cu o măsuță pentru mașina de scris. Ușa de lemn era încă întredeschisă. M-am apropiat, am ciocănit și am zis:

— Domnule Morningstar.

Nici un răspuns. Liniște. Nici măcar o răsufflare. Mi s-a făcut părul măciucă. M-am dat după ușă. Lumina din tavan strălucea pe învelișul de sticlă al balanței de bijutier și pe lemnul vechi, lustruit al biroului. Jos,

lângă birou, se vedea un pantof negru cu vârful drept și cu elastic în loc de șiret. Șoseta albă era de bumbac.

Pantoful stătea strâmb, cu vârful spre colțul tavanului. Restul piciorului era după colțul unui seif masiv. Parcă înotam în noroi când am intrat în cameră.

Zăcea îndoit pe spate. Singur de tot și mort de tot.

Ușa de la seif era larg deschisă, iar cheile agățate în broasca compartimentului interior. Un sertar de metal era tras. Nu se găsea nimic în el. Cândva, probabil fuseseră bani.

Nimic altceva nu părea neobișnuit în cameră.

Buzunarele bătrânului fuseseră întoarse pe dos. Nu l-am atins. M-am aplecat doar ca să-mi pun dosul palmei pe fața lividă, violetă. Parcă aș fi atins burta unei broaște. De pe frunte, unde fusese lovit, se prelinsese sânge. De data asta nu era miros de pulbere în aer, iar culoarea violetă a pielii demonstra că murise de stop cardiac datorită vreunui șoc sau probabil de frică. Oricum, tot crimă era.

Am lăsat luminile aprinse, am șters clanțele ușilor și am coborât pe scara de incendiu până la etajul al șaselea. Mergând pe coridor, am citit la întâmplare numele de pe uși. H.R. Teager, Laboratoare dentare; L. Pridview, Expert contabil; Dalton Rees, Birou de copiat acte; Dr. E. J. Blaskowitz, iar sub nume, cu litere mici: Medic chiro-practician.

Liftul urca huruind. Bătrânul nu s-a uitat la mine. Fața îi era lipsită de orice expresie. Și creierul meu era lipsit de orice gând.

Am telefonat la spitalul de urgență, de la colț, fără să dau vreun nume.

Capitolul cincisprezece

Piesele de șah, din os roșu cu alb, erau gata de atac. Aveau acea înfățișare aprigă, sigură și complicată, pe care o au totdeauna la începutul jocului. Era ora zece seara. Eram acasă, în apartamentul meu. Aveam o pipă în gură, o băutură la îndemână și nu mă preocupa nimic altceva decât două crime și misterul prin care doamna Elisabeth Bright Murdock își recăpătase dublonul Brasher, în timp ce eu îl aveam în buzunar.

Am deschis o cărticică broșată, cu partide de la concursuri, publicată la Leipzig, și am ales un gambit îndrăzneț al reginei. Mutasem pionul alb din fața reginei când am auzit soneria de la ușă.

Am ocolit masa și am luat Coltul 38 de pe tăblia rabatabilă a biroului de stejar. M-am apropiat de ușă, ținându-l în jos pe lângă piciorul drept.

— Cine e?

— Breeze.

M-am întors la birou să pun pistolul la loc, înainte de a deschide ușa. Era Breeze. La fel de masiv și de neîngrijit ca totdeauna, dar ceva mai obosit. Era cu el și Spangler, tânărul polițist cu mutra de boboc.

M-au împins înapoi în cameră. Spangler a închis ușa. Ochii lui tineri și ageri priveau încoace și-ncolo. Ochii bătrâni și severi ai lui Breeze au zăbovit o vreme pe fața mea. Apoi m-a ocolit și s-a îndreptat spre canapea.

— Uită-te peste tot, a zis el din colțul gurii.

Spangler a intrat în sufragerie și s-a uitat pe acolo, apoi s-a întors în cameră și a intrat în hol. Ușa camerei de la baie a scârțâit, pașii s-au îndepărtat.

Breeze și-a scos pălăria și și-a șters scăfârlia pe jumătate cheală. În apartament se tot deschideau și închideau uși, dulapuri. Spangler s-a întors.

— Nu-i nimeni, a zis.

Breeze a dat din cap și s-a așezat jos, punându-și panamaua lângă el.

Spangler a văzut pistolul de pe birou.

— Te deranjează dacă mă uit?

— Arde-v-ar focul pe amândoi, am zis.

Spangler s-a apropiat de pistol, a ridicat țeava la nas și a mirosit. A scos încărcătorul, a golit țeava de cartuș apoi l-a vârat în încărcător. L-a pus pe birou și a potrivit pistolul în așa fel, încât lumina să pătrundă până în fundul obturatorului deschis. Ținându-l așa, s-a uitat pe țeavă.

— Ceva praf. Nu mult.

— La ce te așteptai? La rubine?

M-a ignorat, uitându-se la Breeze.

— Aș zice că pistolul acesta n-a fost folosit în ultimele 24 de ore. Sunt sigur de asta, a adăugat.

Breeze a clătinat din cap, și-a supt buzele și mi-a explorat fața cu privirea. Spangler a vârat magazia la loc, cu grijă, a pus pistolul deoparte și a luat loc. Și-a vârat o țigară între buze, a aprins-o și a suflat fumul satisfăcut.

— Știam al naibii de bine că n-a fost un 38 lung, a zis el. Unul din alea trece prin zid. Imposibil ca glonțul să rămână în capul omului.

— Despre ce tot vorbiți, măi fraților? am întrebat.

— Despre lucruri obișnuite în meseria noastră, a răspuns Breeze. Despre crime. Ia un scaun. Relaxează-te. Mi s-a părut că se-aud voci aici înăuntru. Probabil erau în apartamentul vecin.

— Probabil.

— Totdeauna ai un pistol pe birou?

— În afară de cazul când îl țin sub pernă. Sau sub braț. Sau în sertarul biroului. Sau în altă parte. Nu totdeauna mi-amintesc unde-l țin. Vă ajută asta la ceva?

— N-am venit aici cu gândul de-a fi duri, Marlowe.

— Grozav, am zis eu. Îmi scotociți apartamentul și-mi umblați prin lucruri fără să-mi cereți permisiunea. Cum procedați când deveniți duri? Mă doborâți la pământ și mă loviți cu picioarele în obraz?

— Pe dracu, a zis el și apoi a zâmbit.

I-am întors zâmbetul. Am zâmbit toți. Atunci Breeze a zis:

— Pot să dau un telefon?

I l-am arătat. A făcut un număr și a vorbit cu cineva, pe nume Morrison, zicând:

— Breeze la aparat. A privit jos la baza telefonului și a citit numărul cu voce tare. Poți suna în orice clipă, a zis apoi. E pe numele de Marlowe. Sigur. Cinci sau zece minute e bine.

A închis și s-a dus să se așeze pe canapea.

— Pariez că nu bănuiești de ce suntem aici.

— Totdeauna mă aștept să mă calce confrății.

— O crimă nu-i o glumă, Marlowe.

— A zis cineva că e?

— Nu ți se pare că te porți de parcă ar fi?

— Nu mi-am dat seama.

S-a uitat la Spangler și a ridicat din umeri. După aceea a privit în podea. Apoi și-a ridicat ochii încet,

cu greu, și m-a privit din nou. Stăteam, jos lângă tabla de șah.

— Joci mult șah? a întrebat, privind la piese.

— Nu prea mult. Când și când îmi pierd timpul cu câte-un joc, meditând.

— Nu e nevoie de două persoane pentru a juca șah?

— Eu joc după partidele diferitelor concursuri, care au fost înregistrate și publicate. Există o întreagă literatură despre șah. Jucând, uneori mai rezolv câte o problemă. La drept vorbind, nu de șah. Dar de ce discutăm despre șah? Beți ceva?

— Nu chiar acum, a zis Breeze. Am vorbit cu Randall despre tine. Își amintește foarte bine de tine în legătură cu un caz de pe plajă.

Și-a mișcat picioarele pe covor, de parcă ar fi fost foarte obosit. Fața bătrână și solidă era ridată și parcă avea așternută pe ea o ceață de oboseală.

— Zicea că n-ai fi în stare să omori pe nimeni. Mai zicea că ești într-adevăr un tip simpatic.

— Un gest prietenesc din partea lui.

— Zice că faci cafea bună, că te scoli târziu dimineața, că poți purta o discuție inteligentă și că ar trebui să credem tot ce spui, cu condiția să verificăm cu cinci martori diferiți.

— Să-l ia naiba, am zis.

Breeze a dat din cap ca și cum aș fi spus exact ce voia el. Nu zâmbea, dar nu era nici sever; era doar un om masiv, solid, care își făcea meseria. Spangler își lăsase capul pe spate și, cu ochii pe jumătate închiși, urmărea fumul țigării.

— Randall zice că ar trebui să fim atenți cu tine. Zice că nu ești chiar atât de isteț pe cât crezi, dar că ești un tip căruia i se întâmplă multă lucruri și că un asemenea tip îți poate da mai multă bătaie de cap decât unul foarte deștept. Asta e părerea lui. Pricepi?

Mie îmi pari foarte cumsecade. Îmi place ca totul să fie limpede. De asta ți le-am și spus.

I-am zis că e drăguț din partea lui să-mi spună.

A sunat telefonul. M-am uitat la Breeze, dar el nu s-a mișcat, așa că m-am întins și am răspuns. Era o voce de fată. Mi s-a părut oarecum familiară, dar n-am putut-o recunoaște.

— Domnul Philip Marlowe?

— Da.

— Domnule Marlowe, sunt într-o încurcătură foarte mare. Vreau neapărat să vă văd. Când vă pot vedea?

— Adică astă-seară? Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Gladys Crane. Locuiesc la hotelul Normandy, pe Rampart. Când puteți...

— Adică vreți să vin acolo în seara asta? am întrebat, atent la voce și încercând s-o recunosc.

— Eu...

Telefonul a tăcănit și n-am mai auzit nimic. Am rămas cu el în mână și, încruntându-mă, l-am privit pe Breeze. Fața lui exprima o totală lipsă de interes.

— O fată zice că a dat de necaz. Legătura s-a întrerupt.

Am pus receptorul la loc, așteptând ca telefonul să sune din nou. Cei doi polițiști erau tăcuți și nemișcați. Prea tăcuți, prea nemișcați.

Telefonul a sunat din nou. Am ridicat receptorul și am zis:

— Vreți să vorbiți cu Breeze, nu-i așa?

— Da.

Era o voce de bărbat și părea puțin surprinsă.

— Dă-i drumul și fă pe șmecherul, am zis și m-am ridicat, îndreptându-mă spre bucătărie.

Am adus o sticlă de Four Roses și trei pahare din dulapul de bucătărie. Am scos cuburi de gheață și sifon din frigider și-am pregătit trei pahare înalte cu whisky, sifon și gheață. Le-am adus pe o tavă și

le-am așezat pe masa de cocteil din fața canapelei unde stătea Breeze. Am luat două pahare, i-am oferit unul lui Spangler, iar celălalt l-am dus unde stăteam eu.

Spangler a luat nehotărât paharul, prinzându-și buza de jos între degetul mare și arătător și uitându-se la Breeze, să vadă dacă acceptă băutura.

Breeze m-a privit foarte serios, apoi a oftat. După aceea a ridicat paharul, a gustat și a oftat din nou. A dat din cap și a zâmbit ușor, ca un om căruia îi dai tocmai băutura de care are neapărat nevoie și prima înghițitură i se pare ca o privire îndreptată spre o lume mai pură, mai însorită, mai plină de lumină.

— Bănuiesc că îți umblă repede mintea, domnule Marlowe, a zis, și s-a lăsat pe speteaza canapelei, complet relaxat. Presupun că putem lucra împreună.

— Nu în felul ăsta.

— Cum adică?

Și-a încruntat sprâncenele. Spangler s-a aplecat înainte, cu o privire inteligentă și atentă.

— Punând tot felul de vagaboande să-mi telefoneze și să-mi toarne baliverne, ca să poți spune că mi-au recunoscut vocea undeva, cândva.

— Fata se numește Gladys Crane, a zis Breeze.

— Așa mi-a spus. N-am auzit niciodată de ea.

— Perfect. Perfect.

Mi-a arătat palma mâinii sale pistruiate.

— Nu facem nimic ilegal. Și sperăm că nici tu.

— Ce, nici eu?

— Nu-ncerci să faci nimic ilegal. De pildă, să ne ascunzi adevărul.

— De ce nu l-aș asunde dacă așa-mi place? am întrebat. Nu de la voi primesc salariul.

— Ascultă, Marlowe, nu fă pe durul.

— Nu fac. Habar n-am cum e să faci pe durul. Știu de ajuns despre polițiști, ca să nu fac pe durul cu ei. Continuă și spune ce vrei, nu încerca să umbli cu gogoși, ca adineauri cu telefonul.

— Avem de-a face cu o crimă, a zis Breeze. Trebuie s-o rezolvăm cât se poate mai bine. Tu ai găsit cadavrul. Tu ai stat de vorbă cu tipul. Te-a invitat să te duci la el în apartament. Ți-a dat cheia. Ai zis că nu știai de ce voia să te vadă. Ne-am închipuit că poate cu timpul ai reușit să-ți amintești.

— Cu alte cuvinte, prima dată v-am mințit.

Breeze a schițat un zâmbet obosit.

— Ești destul de vechi în treburile astea, ca să știi că oamenii mint întotdeauna când e vorba de crime.

— Întrebarea este cum o să vă dați seama când nu mai mint.

— Când ceea ce spui va avea sens, vom fi satisfăcuți.

L-am privit în față pe Spangler. Se aplecase atât de mult, încât aproape nu mai stătea pe scaun. Parcă intenționa să sară. Nu mi-a trecut prin minte nici un motiv care l-ar fi făcut să sară. Era probabil tulburat. L-am privit iarăși pe Breeze. Îi păsa mai mult de-o grămadă. Ținea între degetele-i butucănoase una din havanele învelite în celofan și spinteca celofanul cu un briceag. L-am urmărit cum desface învelișul și cum dichisește capătul havanei cu lama briceagului, apoi pune briceagul la o parte, ștergând lama cu atenție pe pantaloni. L-am urmărit cum a scăpărat un chibrit și și-a aprins havana cu grijă. A învărtit-o în flacără, apoi a îndepărtat chibritul încă arzând și a tras din ea, până s-a convins că arde cum trebuie. După aceea a stins chibritul și l-a pus lângă celofanul mototolit de pe masa de cocteil. S-a lăsat apoi pe spate și și-a tras în sus un crac de la pantaloni și a început să fumeze liniștit. Gesturile îi erau identice cu cele din apartamentul lui Hench când aprinsese havana, și probabil așa vor fi totdeauna când își va aprinde o havană. Asta-i era felul și asta îl făcea periculos. Nu tot atât de periculos ca un tip sclipitor, dar mult mai periculos decât un coleric ca Spangler.

— Niciodată nu l-am văzut pe Phillips înainte. Nu cred că m-a văzut cândva în Ventura, pentru că nu-mi amintesc de el. L-am întâlnit așa cum v-am povestit. M-a urmărit, iar eu l-am oprit. Voia să stea cu mine de vorbă, mi-a dat cheia, m-am dus la apartamentul lui, am folosit cheia ca să intru, când nu mi-a răspuns, așa cum îmi spusese să fac. Era mort. A fost chemată poliția și, printr-un lanț de evenimente și întâmplări care n-aveau nimic de-a face cu mine, a fost găsit un pistol sub perna lui Hench. Un pistol care fusese folosit. V-am spus toate acestea și asta-i adevărul.

Breeze a zis:

— Când l-ai găsit, ai coborât la administrator, un tip numit Passmore, și l-ai convins să meargă sus cu tine, fără să-i spui că era cineva mort. L-ai dat lui Passmore o carte de vizită falsă și i-ai vorbit despre bijuterii.

Am dat din cap afirmativ.

— Cu oameni de teapa lui Passmore și blocuri ca acelea trebuie să fii prudent. Pe mine mă interesa Phillips. Credeam că Passmore ar putea să-mi spună câte ceva despre el, atâta timp cât nu știa că-i mort. Ar fi fost puțin probabil să-mi spună dacă ar fi știut că peste puțin timp or să dea polițiștii peste el. Asta-i tot.

Breeze a băut puțin din pahar, a tras puțin din havană, apoi a continuat:

— Iată ce aș vrea eu să clarific: tot ceea ce ne-ai spus s-ar putea să fie purul adevăr, dar tot așa de bine s-ar putea să nu fie. Mă înțelegi ce vreau să spun.

— De pildă? am întrebat eu, sesizând perfect ce voia.

Și-a lovit ușor genunchiul cu mâna și m-a privit imperturbabil. Nu ostil, nici măcar bănuitor. Un om liniștit care-și făcea datoria.

— De pildă, că ești angajat într-un caz. Noi nu știm despre ce e vorba. Phillips se juca de-a detectivul particular. Era prins și el într-un caz. Dacă nu ne spui, de unde să știm noi că nu există o legătură între cazul lui și al tău? Și dacă lucrurile stau așa, ne interesează și pe noi. Am dreptate?

— Acesta e un mod de a privi lucrurile. Dar nu e singurul, și eu nu le privesc așa.

— Nu uita că e vorba de o crimă, Marlowe.

— Nu uit. Dar nu uitați nici voi că eu sunt în orașul ăsta de multă vreme, de mai bine de cincisprezece ani. Am văzut o mulțime de cazuri criminale. Unele au fost rezolvate, unele n-au putut fi, iar altele care puteau fi rezolvate n-au fost. Și unul sau două sau trei dintre ele au fost rezolvate greșit. Cineva a fost plătit să ia asupra lui vina și, deși se știa adevărul, s-a mușamalizat. Dar să trecem peste asta. Se întâmplă, dar nu des. Să luăm, de pildă, cazul Cassidy. Cred că-ți amintești de el, nu?

Breeze s-a uitat la ceas.

— Sunt oșosit. Să lăsăm cazul Cassidy. Să rămânem la cazul Phillips.

Am clătinat din cap.

— Vreau să fac o precizare, și încă una importantă. Gândește-te doar la cazul Cassidy. Cassidy era un om foarte bogat, un multimilionar. Avea un băiat mare. Într-o noapte au fost chemați polițiști la el acasă. Tânărul Cassidy zăcea pe podea, plin de sânge pe față, iar în cap avea o gaură de glonte. Secretarul lui zăcea tot pe spate, în camera de baie alăturată, cu capul rezemat de a doua ușă a băii, care ducea spre hol. Între degetele mâinii stângi se găsea o țigară arsă până la capăt, doar un chiștoc, care-i părlise puțin pielea între degete. Lângă mâna dreaptă se găsea un pistol. Era împușcat în cap, nu era rană de contact. Se băuse foarte mult. Trecuseră patru ore de la moartea lor și doctorul familiei era

acolo de trei ore. Eh, și voi ce-ați făcut în cazul Cassidy?

Breeze a oftat.

— Crimă și sinucidere în timpul unui chef. Secretarul a luat-o razna și l-a împușcat pe tânărul Cassidy. Așa am citit în ziare. Cam asta ai vrea să spun?

— Așa ai citit în ziare, dar nu s-a întâmplat așa. Ba mai mult, știai că nu-i așa. Și procurorul de district știa, iar anchetatorilor de pe lângă procurorul de district li s-a luat cazul în câteva ore. N-a fost nici o anchetă. Dar fiecare reporter de crime din oraș și fiecare polițist de la criminalistică știa că cel care a tras a fost Cassidy, că el a fost beat criță, că secretarul a încercat să-l potolească și n-a putut. A încercat să fugă de el, dar n-a fost destul de iute. Rana lui Cassidy era de contact, a secretarului nu... Secretarul era stângaci și avea o țigară în mâna stângă când a fost împușcat. Dealtfel, chiar dacă nu ești stângaci, nu ții nepăsător țigara în stânga, în timp ce cu dreapta împuști un om. Asta o pot face gangsterii, dar secretarii oamenilor bogați n-o fac. Și ce-au făcut familia și doctorul familiei în timpul celor patru ore până au chemat polițiștii? Au aranjat în așa fel încât să fie doar o anchetă superficială. Și de ce nu s-a făcut testarea mâinilor cu nitrat? Pentru că nu voiati adevărul. Cassidy era prea mare. Doar și ăsta a fost un caz de crimă, nu?

— Indivizii erau amândoi morți, a zis Breeze. Ce mai conta care pe care s-a împușcat?

— Ai stat vreodată să te gândești că secretarul lui Cassidy putea avea o mamă, o soră sau o iubită, sau toate trei? Că și ele aveau orgoliul lor, că credeau în el și că-l iubeau pe acest băiat, despre care s-a spus că era un bețiv, un paranoic, deoarece tatăl patronului lui avea o sută de milioane de dolari?

Breeze a ridicat paharul încet și a terminat băutura fără grabă. L-a pus apoi jos domol și l-a răsucit alene pe tăblia de sticlă a mesei de cocteil. Spangler stătea țeapăn, cu ochi strălucitori și gura întredeschisă, într-o încercare de zâmbet rigid.

Breeze a zis:

— Și acum să auzim precizarea.

— Până când nu veți fi stăpâni pe propria voastră conștiință, nu puteți fi nici pe a mea. Până când vi se va încredința, oricând și-n orice condiții, căutarea adevărului și găsirea lui, indiferent de împrejurări, până atunci am dreptul să-mi ascult propria-mi conștiință și să-mi apăr clientul cât pot mai bine. Asta până când voi fi sigur că nu le veți face mai mult rău decât bine. Sau până când voi fi târât în fața cuiva care să mă facă să vorbesc.

Breeze a zis:

— Îmi pari un ins care încearcă să-și împace conștiința.

— Pe naiba! Haideți să mai bem. Și-apoi, puteți să-mi vorbiți despre fata aceea pe care ați pus-o să mă cheme la telefon.

A zâmbit.

— Era o damă care locuiește lângă Phillips. A auzit un tip vorbind cu el la ușă, într-o seară. Lucrează ziua ca plasatoare. Așa că ne-am gândit că n-ar strica să-ți audă vocea. Nu te mai gândi la asta.

— Ce fel de voce era?

— O voce răutăcioasă. Ea zicea că nu i-a plăcut.

— Cred că de asta v-ați gândit la mine.

Am luat cele trei pahare și am plecat cu ele spre bucătărie.

Capitolul șaisprezece

Când am ajuns, uitasem al cui era fiecare pahar, așa că le-am spălat pe toate și le-am șters, apoi, când am început să pregătesc băutura, Spangler a intrat înăuntru și s-a oprit exact în spatele meu.

— Nu-ți fie teamă, am zis. În seara asta nu folosesc cianură.

— Nu încerca să faci pe șmecherul cu bătrânul, a zis el domol în ceafa mea. Are mai multă experiență decât crezi.

— Drăguț din partea ta.

— Ascultă, aș vrea să citesc ceva despre cazul Cassidy. Pare interesant. Probabil că s-a întâmplat de multă vreme.

— Cu mult timp în urmă. De fapt, nu s-a întâmplat niciodată. Glumeam și eu.

Am pus paharele pe tavă și le-am dus înapoi în camera de zi. Pe-al meu l-am dus la masa de șah.

— Altă șmecherie. Colaboratorul tău se furișează în bucătărie și mă sfătuiește pe ascuns cum ar trebui să mă port, având în vedere experiența ta, pe care, de altfel, cred că nu o ai. I se potrivește de minune rolul. Prietenos, deschis și se-mbujorează ușor.

Spangler s-a așezat pe marginea scaunului și a roșit. Breeze l-a privit cu indiferență, fără nici o intenție.

— Ce-ai aflat despre Phillips? am întrebat.

— Da, Phillips, a zis Breeze. Păi, George Anson Phillips, e un caz înduioșător. Se credea detectiv, dar se pare că nu găsea pe nimeni să fie de aceeași părere. Am stat de vorbă cu șeriful din Ventura. Zicea că George era un băiat simpatic, poate puțin prea simpatic ca să fie un polițist bun, chiar dacă avea ceva minte. George făcea ce i se spunea și o făcea destul de bine, cu condiția să i se spună cu ce picior să pornească, câți pași să facă, pe ce drum s-o apuce și alte lucruri mărunte de felul acesta. Dar n-a progresat mult, dacă înțelegi ce vreau să spun. Era tipul de polițist în stare să aresteze un găinar dacă îl vedea furând o găină și apoi fugind până cădea jos și, lovindu-se cu capul de un stâlp ori de altceva, își pierdea cunoștința. Astfel, lucrurile se puteau complica și George trebuia să se ducă la birou după instrucțiuni. Ei bine, asta l-a cam plictisit pe șerif după o vreme, așa că l-a pus pe liber.

Breeze a mai băut din pahar și și-a scărpinat bărbia cu unghia degetului, mare cât o lopată.

— După asta a lucrat într-un magazin universal, la Simi, pentru un anume Sutcliff. Era un magazin care vindea pe credit și pentru fiecare client exista un carnet de credit. George a avut necazuri cu carnetele de credit. Uita să noteze marfa vândută, sau nota într-un alt carnet. Unii clienți îl corectau, alții îl lăsau să uite. Așa că Sutcliff s-a gândit că poate George s-ar descurca mai bine în altă parte, și astfel el a venit în Los Angeles. A dat de ceva bani, nu mulți, dar suficienți să-și scoată un brevet și să depună o garanție. Și-a făcut rost de un birou. Am fost acolo. Era o cameră cu o masă de lucru, pe care o împărțea cu un ins ce pretindea că vinde felicitări de Crăciun.

Îl cheamă Marsh. Când George avea un client, Marsh trebuia să plece la plimbare. Marsh zice că nu știe unde locuia George și că nu avea nici un client. Adică nu s-a făcut nici o afacere în birou despre care Marsh să știe. Dar George a dat un anunț la ziar și probabil o fi avut apoi un client. Cred că a avut, deoarece cu vreo săptămână în urmă, Marsh a găsit un bilet pe masa lui de lucru, prin care era informat că George pleca din oraș pe câteva zile. De atunci nu mai știe nimic despre el. Deci George s-a dus pe Count Street, a închiriat un apartament pe numele de Anson și apoi a fost ucis. Asta-i tot ce știm până acum despre el. Un caz înduioșător.

S-a uitat la mine cu o privire calmă, lipsită de curiozitate și și-a dus paharul la buze.

— Ce-i cu biletul acela?

Breeze a pus paharul jos. A scos din portofel o bucată de hârtie subțire și a pus-o pe masa de cocteil. Am luat-o și am citit-o. Scria:

„De ce să vă faceți griji? De ce să aveți îndoieli și temeri? De ce să fiți roși de suspiciune? Consultați un detectiv calm, atent, sigur și discret. George Anson Phillips. Glenview 9521.”

Am pus-o la loc pe cristalul mesei.

— Nu e mai rău decât multe alte anunțuri de afaceri, a zis Breeze. Se pare că nu urmărea afaceri în domeniul transporturilor.

— Fata de la birou i l-a scris, a zis Spangler. Zicea că de abia se stăpânise să nu râdă, dar George credea că-i grozav. Biroul lui *Chronicle*, de pe bulevardul Hollywood.

— Ați verificat repede.

— Nu ne este greu să obținem informații. Ppate doar când e vorba de tine.

— Ce știți despre Hench?

— Nimic. El și cu tipa lui făceau un chef. Beau câte ceva, cântau și făceau dragoste, apoi ascultau radioul și uneori ieșeau în oraș să mănânce, când își aminteau de mâncare. Cred c-o țineau așa de multe zile. Noi i-am întrerupt. Fata e lovită la ambii ochi. În runda următoare s-ar putea ca Hench să-i frângă gâtul. E plină lumea de haimanale ca Hench și amica lui.

— Ce-i cu pistolul despre care Hench zicea că nu-i al lui?

— E arma cu care s-a tras. Nu avem încă glonte, dar avem tubul. Era sub cadavrul lui George și corespunde. Am mai tras câteva focuri și am făcut o serie de teste balistice.

— Credeți că l-a pus careva sub perna lui Hench?

— Sigur. De ce să-l împuște Hench pe Phillips? Nici măcar nu-l cunoștea.

— De unde știți asta?

— Știu eu, a zis Breeze, întinzându-și mâinile. Ascultă-aici, există lucruri pe care le cunoști pentru că le vezi negru pe alb. Și sunt altele pe care le știi pentru că sunt logice și așa trebuie să fie. Nu împuști pe cineva și apoi faci târâboi ca să atragi atenția asupra ta și ții pistolul tot timpul sub pernă. Fata a fost cu Hench toată ziua. Dacă Hench împușca pe cineva, fata știa ceva. Or, habar n-are. Ar ciripi dacă ar avea. Ce contează Hench pentru ea? Un ins cu care se distrează, nimic mai mult. Ascultă-aici, renunță la Hench. Tipul care a tras cu pistolul aude radioul tare și știe că o să-i acopere împușcătura. Dar cu toate astea îl lovește pe Phillips, îl târâște în baie și închide ușa înainte de a-l împușca. Nu e beat. Își vede de treabă, atent. Iese, închide ușa de la baie, radioul se oprește, Hench și fata pleacă să mănânce. Așa s-a întâmplat.

— De unde știi că radioul s-a oprit?

— Mi s-a spus, a răspuns Breeze calm. Mai locuiesc și alți oameni în azilul acela de noapte. Să acceptăm că radioul s-a oprit și ei au plecat. Nu în liniște. Ucigașul iese din apartament și ușa lui Hench e deschisă. Așa trebuie să fi fost, căci altfel nu s-ar fi gândit la ușa lui Hench.

— Oamenii nu-și lasă ușile deschise în casele de raport. Mai ales în cartiere ca acesta.

— Bețivii le lasă. Bețivii sunt neglijenți. Ei nu se pot concentra. Ei se gândesc doar la un singur lucru o dată. Ușa era întredeschisă, poate doar puțin, dar întredeschisă. Ucigașul a intrat, a pus pistolul sub pernă și a găsit un altul acolo. L-a luat pe acela, doar ca să-l înfunde pe Hench și mai rău.

— Puteți verifica pistolul.

— Pistolul lui Hench? O să-ncercăm, dar el zice că nu-i știe numărul. Dacă-l găsim, s-ar putea să facem ceva. Mă-ndoiesc. Va trebui să verificăm pistolul pe care-l avem, dar știți cum e cu treburile astea. Faci progrese și crezi că se limpezește totul, ca apoi orice urmă să dispară. Te trezești în impas. Mai vrei să afli câte ceva din câte știm noi, și ți-ar putea fi util în cazul tău?

— Încep să obosesc. Nu-mi mai funcționează bine imaginația.

— Adineauri te descurcai de minune, a zis Breeze. În cazul Cassidy.

N-am zis nimic. Mi-am umplut din nou pipa, dar era prea încinsă ca s-o aprind. Am așezat-o pe marginea mesei, să se răcească.

— Pe legea mea, a rostit Breeze încet, nu știu ce să mă fac cu tine. Nu te văd tăinuind în mod deliberat o crimă și nici nu cred că știi despre ea doar atât cât pretinzi.

Am tăcut din nou.

Breeze s-a aplecat să sucească chiștocul havanei în scrumieră, ca să-l stingă. A terminat de băut, și-a pus pălăria și s-a ridicat.

— Cât timp mai ai de gând să faci pe tontul?

— Nu știu.

— Te-ajut eu. Ți dau timp până mâine la amiază, mai bine de douăsprezece ore. Oricum, până atunci n-o să primesc raportul de la autopsie. Te las să discuți cu clientul tău până atunci și să te hotărăști să spui adevărul.

— Și după aceea?

— După aceea o să-l văd pe detectivul-șef și-o să-i spun că detectivul particular Philip Marlowe ascunde informații de care am nevoie în cercetarea unei crime, sau că sunt destul de sigur că le ascunde. Ce zici? Îmi închipui c-o să te aresteze imediat.

— Nu zău. Ați căutat în masa de lucru a lui Phillips?

— Sigur. Un tânăr foarte ordonat. Nimic altceva, în afară de un fel de jurnal intim. Și nici în asta nimic, doar cum a mers la plajă sau cum a dus o fată la cinema și ea nu s-a prins prea tare. Sau cum ședea în birou și nu venea nici un client. O dată s-a necăjit din cauza rufelor și a scris o pagină întreagă. De cele mai multe ori nu scria decât trei sau patru rânduri. Doar despre un singur lucru. Totul cu litere de tipar.

— Cu litere de tipar? am întrebat.

— Da, litere de tipar scrise cu cerneală. Nu cu majuscule de șablon, așa cum se obișnuiește când vrei să nu fii identificat. Litere frumoase, ferme, mici, de parcă tipul putea scrie în felul ăsta tot atât de repede și ușor ca și altfel.

— Pe cartea de vizită nu scrisese așa, am zis. Breeze s-a gândit o clipă. Apoi a dat din cap.

— Adevărat. Poate că așa a fost. Nu se găsea nici un nume în jurnal. Poate folosirea literelor de tipar era doar un joc cu care se amuza.

— Ca și jurnalul stenografiat al lui Pepys?

— Asta ce-a mai fost?

— Un jurnal stenografiat zilnic de un bărbat, cu mult timp în urmă, după o metodă personală.

Breeze l-a privit pe Spangler, care se ridicase în fața scaunului, bând ultimii stropi din pahar.

— Mai bine am lua-o din loc, a zis Breeze. Individul ăsta începe să se aprindă pentru un alt caz Cassidy.

Spangler și-a pus paharul jos și amândoi s-au îndreptat spre ușă. Breeze și-a târșăit un picior și m-a privit dintr-o parte, cu mâna pe clanța ușii.

— Cunoști vreo blondă înaltă?

— Ar trebui să mă gândesc. Sper că da. Cât de înaltă?

— Înaltă doar. Nu știu cât de înaltă e asta. Știu doar că e înaltă pentru un tip care e și el înalt. Un macaronar, pe nume Palermo, e proprietarul casei aceleia de pe Court Street. Am fost la sala mortuară să-l vedem. E și proprietarul sălii. Zice că a văzut o blondă înaltă ieșind din bloc pe la ora trei și jumătate. Administratorul Passmore nu-și amintește să mai fi văzut o blondă atât de înaltă. Macaronarul zice că era frumoasă. Întrucâtva dau crezare spuselor lui, deoarece mi te-a descris bine și pe tine. Pe blonda asta înaltă n-a văzut-o intrând, ci doar ieșind. Purta pantaloni marinărești, o haină sport și turban. Părul blond deschis, iar de sub turban se vedea părul bogat.

— N-am nici o idee, am zis. Dar tocmai mi-am amintit altceva. Am scris numărul mașinii lui Phillips. Pe dosul unui plic. Asta probabil o să vă ajute să-i găsiți fosta adresă. Mă duc să-l aduc.

Au așteptat la ușă până m-am dus în dormitor să-l iau din haină. I-am dat lui Breeze plicul. A citit ce era pe el, apoi l-a băgat în portofel.

— Tocmai ți-ai amintit, da?

— Chiar așa.

— Bine, bine, a zis el. Bine, bine.

Amândoi s-au îndepărtat pe coridor spre lift, clătinând din cap.

Am închis ușa și m-am întors la băutura pe care n-o prea gustasem. Se trezise. Am dus-o la bucătărie și am mai turnat peste ea din sticlă. Am rămas acolo, cu paharul în mână, privind pe fereastră la eucaliptii care-și legăneau vârfurile mlădioase pe cerul albăstrui-întunecat. Vântul părea să se fi stărnit din nou.

Izbea în fereastră de la nord, iar pe zidul clădirii se auzea un zgomot ca și cum un cablu se lovea de tencuială.

Am gustat din băutură și mi-a părut rău că irosisem whisky proaspăt. Am turnat-o în chiuvetă, mi-am luat un pahar curat și am băut apă rece de la gheață.

Douăsprezece ore ca să rezolv o situație pe care nici măcar nu începusem s-o înțeleg. Să fac asta, sau să divulg tainele clientei mele și să-i las pe polițiști să se ocupe de ea și de întreaga ei familie? Angajați-l pe Marlowe și vă treziți cu legea în casă. De ce să vă faceți griji? De ce să aveți îndoieli și temeri? De ce să fiți roși de suspiciune? Consultați un detectiv zbanghiu, flusturatic, cu picioarele strâmbe și distrat. Philip Marlowe. Glenview 7537. Vizitați-mă și veți cunoaște pe cei mai buni polițiști din oraș. De ce să vă pierdeți speranța? De ce să fiți singuri? Chemați-l pe Marlowe și așteptați să vină duba poliției.

Nici asta nu m-a ajutat. M-am dus înapoi în camera de zi și mi-am aprins pipa care se răcise pe marginea mesei de șah. Am tras încet fumul în piept, dar mai avea încă miros de cauciuc încins. Am pus-o la loc și am rămas în mijlocul camerei, trăgându-mi buza de jos și lăsând-o apoi să se izbească de dinți.

A sunat telefonul. L-am ridicat și am mormăit în el.

— Marlowe?

Era o voce șoptită. O șoaptă pătrunzătoare și gravă, pe care o mai auzisem.

— Da, am zis. Oricine ai fi, vòrbește tare și răspicat. Pe cine am mai supărat acum?

— Probabil că ești un tip isteț, s-a auzit din nou șoapta. N-ai vrea să-ți faci un bine?

— Cât de mare?

— Să zicem de vreo cinci suțe.

— Asta-i formidabil. Ce trebuie să fac?

— Să nu te vâri unde nu-ți fierbe oala, a zis vocea. Vreau să vorbim despre asta.

— Unde, când și cu cine?

— Clubul Idle Valley. Morny. Oricând vii aici.

— Dumneata cine ești?

Un chicot nedeslușit s-a auzit pe fir.

— Întreabă doar la poartă de Eddie Prue.

Telefonul s-a închis. Am pus receptorul în furcă. Era aproape ora unsprezece și jumătate când mi-am scos mașina din garaj și am pornit spre trecătoarea Cahuenga.

Capitolul şaptesprezece

Cam la vreo treizeci de kilometri la nord de trecătoare, începea o şosea largă care o lua spre coline. De o parte şi de alta se întindeau spaţii verzi. După numai cinci cvartale nu mai exista nici o clădire. Şoseaua continua cu un drum asfaltat, care şerpuia printre coline. Aceasta era Idle Valley.

Pe prima colină, se găsea o clădire albă, scundă, cu acoperiş de ţiglă. Avea o poartă acoperită şi o firmă luminată de reflectoare pe care scria: Idle Valley, post de control. Porţile erau deschise până în marginea drumului, iar în mijlocul lor se înălţa un indicator de culoare albă, pe care scria: S T O P, cu litere reflectorizante. Un alt reflector lumina drumul în faţa indicatorului.

M-am oprit. Un bărbat în uniformă, cu o stea şi cu pistol la cingătoare, într-un toc din piele împletită, s-a uitat la maşina mea, apoi la un avizier de pe un stâlp.

S-a apropiat de maşină.

— Bună seara. Maşina dumneavoastră nu figurează pe listă. Acesta e un drum particular. Sunteţi în vizită?

— Merg la club.

— La care?

— Clubul Idle Valley.

— Optzeci și șapte, șaptezeci și șapte. Noi așa îl numim aici. Vă referiți la localul domnului Morny?

— Exact.

— Nu sunteți membru, presupun?

— Nu.

— Trebuie să iau informații de la cineva care este membru sau locuiește în vale. Știți, aici totul e proprietate particulară.

— Oaspeți nepoftiți n-aveți pe-aici?

A zâmbit.

— Nu se întâmplă așa ceva.

— Mă numesc Philip Marlowe. Îl caut pe Eddie Prue.

— Prue?

— E secretarul domnului Morny. Sau cam așa ceva.

— O clipă, vă rog.

S-a dus la ușa clădirii și a vorbit cu cineva. Înăuntru, un bărbat în uniformă a sunat centrala interioară. O mașină a claxonat în spatele meu. Prin ușa deschisă a postului de control se auzea țâcănitul mașinii de scris. Bărbatul care vorbise cu mine s-a uitat la mașina care claxona și i-a făcut semn să treacă. S-a strecurat pe lângă mine și a dispărut în întuneric. Era o limuzină decapotabilă, verde și lungă, deschisă, cu trei tipe grozave pe locurile din față, toate fumând, cu sprâncene arcuite și date naibii. Mașina a luat o curbă în mare viteză și a dispărut.

Bărbatul în uniformă s-a întors și a pus o mână pe portiera mașinii.

— E-n regulă, domnule Marlowe. Treceți pe la paznicul de la club, vă rog. Un kilometru și jumătate înainte, pe partea dreaptă. E o parcare luminată, cu numărul optzeci și șapte, șaptezeci și șapte pe zid. Treceți pe la paznicul de acolo, vă rog.

— De ce-aș face-o?

Era foarte calm, foarte 'políticos și foarte ferm.

— Trebuie să știm exact unde mergeți. Sunt foarte multe de apărat în Idle Valley.

— Și dacă n-aș trece pe la el?

— Vă arde de glumă?

Vocea i-a devenit aspră.

— Nu. Voiam doar să știu.

— Câteva patrule ar pleca imediat după dumneavoastră.

— Și câți sunteți în patrulă?

— Nu pot să vă spun... Deci, cam un kilometru și jumătate înainte, la dreapta, domnule Marlowe.

M-am uitat la pistolul legat la șold și la insigna specială prinsă pe cămașă.

— Și se zice că asta-i democrație, am spus.

A privit în spatele meu, a scuipat în pământ și apoi a pus o mână pe portiera mașinii.

— Poate mai sunt și alții din ăștia, a zis el. Am cunoscut un tip care era membru al clubului „John Reed” din Boyle Heights.

— Un tovarăș, am zis eu.

— Necazul e că revoluțiile nu ajung în mâinile cui ar trebui.

— Așa-i.

— Pe de altă parte, ar putea oare alții să fie mai răi decât șleahța asta de șarlatani care locuiesc aici?

— Poate cândva o să locuiești și dumneata aici, am zis.

A scuipat din nou.

— N-aș locui aici nici dacă mi-ar plăti cincizeci de mii pe an și m-ar lăsa să dorm în pijama de mătase, cu șirag de perle roz la gât.

— Nu ți-aș face o asemenea ofertă, am zis.

— Faceți-mi-o oricând. Ziua sau noaptea. Faceți-mi oferta și-o să vedeți ce iese.

— Bine, acum plec și trec și pe la paznicul de la club.

— Spuneți-i să se ducă unde a dus mutul iapa. Spuneți-i c-am zis eu așa.

— O să-i spun.

O mașină s-a apropiat din spate și a claxonat. O limuzină neagră, mare cât jumătate de bloc, m-a suflat de pe șosea cu claxonul și a trecut pe lângă mine, făcând un zgomot asemănător frunzelor uscate care cad.

Vântul se potolise și lumina lunii din vale era așa de clară, încât umbrele păreau decupate cu cuțitul.

După curbă, se întindea în fața mea întreaga vale. O mie de case albe, construite pe coline, zece mii de ferestre luminate, iar stelele atârnav deasupra lor politicos, fără a se apropia prea mult, din cauza patrulei.

Zidul clădirii clubului care dădea spre drum era alb, fără nici o ușă de intrare și nici o fereastră la parter. Numărul era mic, dar luminos, în neon de culoare violetă. 8777. Nimic altceva. Pe o latură, sub șirul de lămpi cu lumina dirijată în jos, erau aliniate mașini parcate în spații delimitate cu alb pe asfaltul negru, neted. Personalul de serviciu în uniforme curate și bătoase se mișca printre lumini.

Drumul continua până la o terasă de beton de culoare închisă, cu acoperiș de sticlă și crom și lumini foarte palide. M-am dat jos, și am primit un fel de tichet cu numărul mașinii pe el. L-am dus la un mic birou unde ședea un bărbat în uniformă și l-am depus în fața lui.

— Philip Marlowe. Oaspete.

— Vă mulțumesc, domnule Marlowe.

A notat numele și numărul, mi-a restituit tichetul și a dat un telefon.

Un negru în uniformă de pază din pânză albă, la două rânduri, cu epoleți aurii și chipiu cu o bandă lată aurie, mi-a deschis ușa.

Holul arăta nemaipomenit. O bogăție de lumini strălucitoare, decor, costume și sunet de prima calitate. Actori de mână întâi, intrigă cu totul originală. În lumina frumoasă, domoală, indirectă, peretele părea că urcă la nesfârșit și se pierde printre stelele gingașe și lascive care licăreau aievea. Covorul era atât de gros, că de abia puteai umbla pe el fără cizme de cauciuc. În spate o scară arcuită, cu trepte largi acoperite cu covor. La intrarea în sala de mese, chelnerul-șef, dolofan, cu un lampas de cinci centimetri la pantaloni, stătea relaxat, sub braț cu un teanc de meniuri scrise cu litere aurite. Avea o fizionomie care putea trece de la zâmbetul afectat, politicos, la furie reținută — fără să i se miște nici măcar un singur mușchi al feței.

Intrarea la bar se afla în stânga. Era întuneric și liniște, iar un barman se mișca întocmai ca o molie în strălucirea slabă a paharelor și sticlelor. O blondă tânără și frumoasă, într-o rochie ce părea apă de mare presărată cu pulbere de aur, a ieșit de la toaletă, aranjându-și buzele și fredonând. Zâmbea, clătinându-și capul de aur în ritmul rumbei care răzbătea până aici. Un bărbat scund și gras, cu fața stacojie și ochii strălucitori, o aștepta cu un șal alb pe braț. Și-a înfipt degetele butucănoase în brațul ei gol și s-a uitat chiorăș la ea.

O fată de la garderobă, în pijama chinezească de culoarea florii de piersic, a venit să-mi ia pălăria și și-a manifestat dezaprobarea față de hainele mele. Avea ochii ca păcatele neștiute.

O fată care vindea țigări cobora scara. Purta în păr o pană de egretă. Îmbrăcăminte era atât de sumară că s-ar fi putut ascunde în spatele unei scobituri. Unul din picioarele ei lungi și frumoase era argintiu, celălalt auriu. Aveau expresia total

disprețuitoare a unei tipe care-și fixează întâlnirile la telefonul interurban.

Am intrat în bar și m-am lăsat pe un scaun de piele, capitonat cu puf. Clinchetul paharelor era cristalin, luminile luceau domol, voci tainice șopteau cuvinte de dragoste, discutau afaceri sau despre orice altceva ce se poate vorbi în șoaptă într-un asemenea local.

Un bărbat înalt și frumos, într-un costum gri, cu o linie superbă, s-a ridicat brusc de la o măsuță de lângă perete. S-a dus la bar și a început să-l ocărăască pe unul din barmani. L-a ocărât vreme îndelungată cu o voce puternică și limpede, spunându-i cuvinte grele pe care nu le rostesc de obicei bărbații înalți și frumoși în costume gri bine croite. Toată lumea tăcea și se uita la el. Vocea lui pătrundea prin melodia rumbel ca o lopată prin zăpadă.

Barmanul stătea neclintit, uitându-se la el. Avea păr cârlionțat, o piele albă, caldă și ochi depărtați, atenți. Nu s-a mișcat și nici n-a spus nimic. Bărbatul înalt a ieșit din bar plin de aroganță. Toată lumea l-a urmărit, în afară de barman. Palid, barmanul a venit încet pe lângă bar spre mine, privind undeva departe, fără nici o expresie. Apoi s-a întors către mine și a zis:

— Ce doriți, domnule?

— Vreau să vorbesc cu un tip care se numește Eddie Prue.

— Chiar așa?

— Lucrează aici.

— Cu ce se ocupă?

Vocea îi era uniformă și dură.

— După câte știu, e umbra patronului. Dacă pricepi ce vreau să spun.

— Oh, Eddie Prue.

Și-a mușcat buzele în timp ce lustruia cu o cârpă tejgheaua, descriind cercuri mici, strânse.

— Cum vă numiți?

— Marlowe.

— Marlowe. Beți ceva în timp ce așteptați?

— Un martini sec ar merge.

— Un martini sec. Foarte, foarte sec.

— Perfect.

— Îi mânânci cu lingurița sau cu cuțitul și furculița?

— Taie-l felii, am zis. O să-l ciugulesc.

— În drum spre școală. Să-ți pun și măslinea într-o pungă?

— Aruncă-mi-o în nas. Dacă în felul ăsta o să te simți ceva mai bine.

— Mulțumesc, domnule. Un martini sec.

S-a îndepărtat trei pași, apoi s-a întors și s-a aplecat peste bar.

— Am potrivit greșit o băutură. Asta îmi spunea domnul adineauri.

— L-am auzit.

— Îmi vorbea așa cum îți vorbesc domnii despre astfel de lucruri. Cum le place ștabilor să-ți atragă atenția asupra micilor erori pe care le faci. L-ai auzit și dumneata.

— Da, am zis, gândindu-mă cât o s-o mai țină așa.

— S-a făcut auzit... Și atunci eu m-am luat de dumneata.

— Mi-am dat seama, am zis.

A ridicat un deget și l-a privit îngândurat.

— Chiar așa, a zis. Deși îmi ești cu desăvârșire necunoscut.

— Probabil din cauza ochilor mei mari și câprui. Și a privirii mele blânde.

— Mulțumesc, amice, a zis el și s-a îndepărtat încet.

L-am văzut vorbind la telefonul din capătul teșghelii, apoi agitând un shaker. Când s-a întors cu băutura, se simțea din nou bine.

Capitolul optsprezece

Am dus băutura la o măsuță lângă perete, m-am așezat jos și am aprins o țigară. Au trecut cinci minute. Fără să bag de seamă că ritmul muzicii care răzbătea prin vacarm se schimbase. Cânta o fată. Avea o voce de contralto profundă, pe care-ți făcea plăcere s-o asculți. Cânta „Ochi negri” și orchestra din spatele ei părea că doarme.

Când a terminat, s-a auzit un ropot puternic de aplauze și câteva fluierături.

Un bărbat de la masa vecină i-a zis prietenei lui:

— Au adus-o din nou pe Linda Conquest să cante cu orchestra. Am auzit că se măritase cu un individ bogat din Passadena, dar n-a mers.

— Drăguță voce, a zis fata. Asta, dacă-ți plac bocitoarele.

Am dat să mă ridic, dar o umbră s-a întins peste masa mea; un bărbat stătea în picioare alături.

Un bărbat cât o prăjină, cu fața răvășită, care-și pierduse ochiul drept și avea privirea fixă a orbului. Era atât de înalt, că trebuia să se aplece ca să-și pună mâna pe spătarul scaunului. Stătea în fața mea și mă cântărea din priviri, fără să scoată o vorbă. Eu

îmi sorbeam băutura și ascultam vocea de contralto care cânta un alt cântec. Probabil că, prea obosiți, tot încercând să țină pasul cu vremea acolo unde lucrau, clienților le plăcea muzica asta siropoasă.

— Eu sunt Prue, a zis bărbatul cu șoapta lui pătrunzătoare.

— Așa bănuiesc și eu. Dumneata dorești să vorbești cu mine, eu vreau să vorbesc cu dumneata și vreau să vorbesc și cu fata care a cântat adineaori.

— Hai să mergem.

În capătul din fund al barului era o ușă încuiată. Prue a descuiat-o și a ținut-o ca să trec, apoi am urcat în stânga niște scări acoperite cu un covor. Am dat într-un coridor lung și drept cu mai multe uși închise. La capătul lui se vedea o stea strălucitoare, printr-o plasă de sârmă prinsă într-un cadru. Prue a bătut la o ușă alăturată, a deschis-o și s-a dat la o parte ca să trec.

Era un birou confortabil, nu prea mare. Lângă glasvand se găsea un colțar tapisat, zidit în perete. Un bărbat în smoching alb stătea în picioare cu spatele spre cameră și privea afară. Avea părul cărunt. În cameră se vedea un seif mare, în crom, câteva clasoare, un glob mare pe un suport, un mic bar zidit în perete și obișnuita masă de lucru a directorului, lată și masivă, cât și obișnuitul scaun capitonat cu piele, cu spătarul înalt.

M-am uitat la ornamentele de pe masa de lucru. Toate standard și toate de aramă. O lampă de aramă, suporturi pentru tocuri și creioane, o scrumieră de sticlă și aramă cu un elefant de aramă pe margine, un cuțit de deschis scrisori de aramă, un termos de aramă pe o tavă de aramă, un suport de sugativă din aramă. Într-o vază de aramă se găsea o ramură de sângele voinicului de culoarea aramei.

Peste tot numai aramă.

Bărbatul de la fereastră s-a întors. Părea de vreo cincizeci de ani. Avea păr bogat, moale și cărunț ca cenușa. Fața îi era mare și frumoasă, cu nimic neobișnuit, în afară de o mică cicatrice zbârcită pe obrazul stâng, care dădea oarecum impresia unei gropițe adânci. Mi-am amintit gropița. Uitasem de om. Mi-am adus aminte că-l văzusem în filme cu ani în urmă, cel puțin zece ani. Nu mi-am amintit filmele sau despre ce era vorba sau ce rol avusese, dar mi-am amintit fața oacheșă, mare și frumoasă, precum și cicatricea zbârcită. Pe atunci avea părul negru.

S-a apropiat de masa de lucru, s-a așezat jos și a luat cuțitul de scrisori cu vârful căruia a început să-și înțepe vârful degetului mare. M-a privit impasibil și a zis:

— Dumneata ești Marlowe?

Am dat din cap afirmativ.

— la loc.

M-am așezat. Eddie Prue ședea pe un scaun rezemat de perete, cu picioarele din față ale scaunului ridicate de pe podea.

— Nu-mi plac curioșii, a zis Morny.

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi plac pentru foarte multe motive. Nu-mi plac nicidecum și nici într-un fel. Nu-mi plac când îmi supără prietenii. Nu-mi plac când dau buzna peste soția mea.

N-am zis nimic.

— Nu-mi plac când îmi iau șoferul la întrebări și devin grosolani cu oaspeții mei.

N-am scos o vorbă.

— Pe scurt, a zis el, pur și simplu nu-mi plac.

— Încep să pricep ce vrei să spui.

S-a înroșit, iar ochii i-au scăpărat.

— Pe de altă parte, s-ar putea să-mi fi util chiar acum. Ai avea de câștigat dacă lucrezi pentru mine.

N-ar fi rea ideea. Ai avea de câștigat dacă nu ți-ai băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Ce-aș avea de câștigat?

— O viață lungă și multă sănătate.

— Parcă am mai auzit placa asta pe undeva. Nu-mi amintesc a cui era.

A pus cuțitul pe masă și a scos din sertar o sticlă. A turnat într-un pahar, a băut, a astupat sticla și a pus-o la loc.

— În meseria mea, a zis el, tipii duri se vând cam cu zece cenți duzina. Iar așa-zișii tipi duri vin cam douăsprezece duzini la cinci cenți. Vezi-ți de treaba dumitale, eu o să-mi văd de a mea, și n-o să avem nici un necaz.

Și-a aprins țigara. Îi tremura puțin mâna.

M-am uitat la bărbatul înalt care stătea rezemat de perete, ca un pierde-vară într-o prăvălie de la țară. Ședea nemișcat, cu brațele lungi atârănând, cu fața cenușie și ridată, fără nici o expresie.

— Cineva a pomenit de niște bani. Pentru ce? Rostul amenințării îl cunosc. Încerci să te convingi că mă poți speria.

— Vorbește cu mine așa, și-o să te trezești cu niște nasturi de plumb pe vestă.

— Chiar așa! Sărmanul Marlowe cu nasturi de plumb pe vestă.

Eddie Prue a scos un sunet sec din gât, care semăna cu un chicot.

— Iar cât privește sfatul de a-mi vedea de treburile mele și nu de ale dumitale, am zis, s-ar putea ca treburile mele și ale dumitale să se cam întâlnească. Și nu din vina mea.

— Cum adică? Asta n-ar fi bine.

Și-a ridicat repede privirea și imediat și-a coborât-o din nou.

— Păi, de pildă, durul dumitale de aici mi-a telefonat, încercând să mă bage în sperieți. Mi-a

telefonat apoi seara mai târziu și mi-a vorbit de cinci sutare. Zicea că nu mi-ar strica dacă aș veni aici să vorbesc cu dumneata. Și, de pildă, același dur, sau cineva care seamănă leit cu el — ceea ce e puțin probabil — a urmărit un coleg de breaslă care, întâmplător, a fost împușcat azi după-amiază pe Court Street, în Bunker Hill.

Morny și-a îndepărtat țigara și i-a privit capătul printre gene. Fiecare mișcare, fiecare gest, exact cum scrie la carte.

— Cine a fost împușcat?

— Un bărbat pe nume Phillips, un tinerel blond. Nu l-ai simpatiza. Era curios.

I l-am descris pe Phillips.

— N-am auzit niciodată de el.

— Și încă ceva. De pildă, o blondă înaltă care nu locuiește acolo a fost văzută ieșind din clădire exact după ce a fost omorât.

— Ce blondă înaltă?

Vocea i se schimbase puțin. Trăda neliniște.

— Nu știu. A fost văzută, iar bărbatul care a văzut-o ar putea-o identifica, dacă ar revedea-o. Desigur, nu e neapărată nevoie să aibă vreo legătură cu Phillips.

— Bărbatul ăsta, Phillips, era detectiv?

Am dat din cap afirmativ.

— Ți-am spus-o de două ori.

— De ce a fost omorât și cum?

— A fost lovit în cap și apoi împușcat, în apartamentul lui. Noi nu știm pentru ce a fost omorât. Dacă am ști, am ști probabil și cine l-a omorât. Cam asta pare a fi situația.

— Cine e „noi“?

— Poliția și cu mine. Eu l-am găsit mort. Așa că a trebuit să rămân pe-aproape.

Prue a lăsat picioarele din față ale scaunului jos pe covor, foarte încet, și m-a privit. Ochiul sănătos avea o expresie indolentă care îmi displăcea.

— Ce le-ai spus polițiștilor? a întrebat Morny.

— Foarte puțin. Deduc din aluziile dumitale că știi că o caut pe Linda Conquest. Doamna Leslie Murdock. Am găsit-o. Cântă aici. Nu știu de ce ar fi trebuit să fie un secret. Mi se pare că soția dumitale sau domnul Vannier mi-ar fi putut-o spune. Dar nu mi-au spus.

— Soția mea n-ar spune unuia ca dumneata nici cât negru sub unghie.

— Are desigur motivele ei. Oricum, asta n-are mare importanță acum. În realitate, nici faptul de a o vedea pe domnișoara Conquest nu mai este foarte important. Totuși, aș vrea să vorbesc puțin cu ea. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Să presupunem că am.

— Cred că totuși aș vrea să vorbesc cu ea.

Am scos o țigară din buzunar și am sucit-o între degete. Am admirat sprâncenele stufoase și încă negre ale lui Morny. Aveau o linie frumoasă și o arcuire elegantă.

Prue a chicotit. Morny s-a întors spre mine, păstrându-și aceeași fizionomie.

— Te-am întrebat ce le-ai spus polițiștilor.

— Le-am spus cât am putut mai puțin. Tipul ăsta, Phillips, m-a rugat să mă duc să-l văd. Dădea de înțeles că avea un caz care nu-i plăcea și că avea nevoie de ajutor. Când am ajuns acolo, era mort. Atât am spus poliției. N-au crezut că le-am spus toată povestea. Probabil nici nu e toată. Trebuie să o întregesc până mâine la prânz. Și asta și încerc.

— Ți-ai pierdut vremea venind aici.

— Aveam impresia că am fost invitat să vin.

— N-ai decât să te duci la dracu când vrei. Sau poți să-mi faci un mic serviciu... pentru cinci sute de dolari. Oricum ar fi, nu ne băga pe Eddie și pe mine în eventualele dumitale discuții cu poliția.

— Care-i natura serviciului?

— Azi-dimineată ai fost la mine acasă. Ar fi trebuit să-ți faci o idee.

— Nu mă ocup cu probleme de divorț.

S-a făcut alb la față.

— Îmi iubesc soția. Suntem căsătoriți doar de opt luni. Nu vreau nici un divorț. E o fată minunată și descurcăreată, în general. Dar cred că acum mizează pe un număr greșit.

— În ce sens greșit?

— Nu știu. Asta vreau să aflu.

— Să mă lămuresc. Vrei să mă angajezi la o treabă, sau vrei să renunț la o treabă de care mă ocup deja?

Prue a chicotit din nou dinspre perete.

Morny și-a mai turnat puțin coniac și l-a dat repede pe gât. Culoarea feței i-a revenit. Nu mi-a răspuns.

— Și să mai clarific un lucru. Nu-ți pasă cum se distrează nevasta dumitale, dar nu vrei să se distreze cu unul care se numește Vannier. Așa-i?

— Am încredere în inima ei, a zis fără grabă. Dar n-am încredere în judecata ei. Ia-o așa.

— Și vrei ca eu să găsesc ceva care să i se pună în spinare acestui Vannier?

— Vreau să aflu ce pune la cale.

— Oh! Pune ceva la cale?

— Cred că da. Habar n-am ce.

— Crezi... sau vrei să crezi?

M-a fixat o clipă cu sânge rece. A tras sertarul din mijloc al mesei de lucru, a băgat mâna înăuntru și mi-a aruncat o hârtie împăturită. Am luat-o și am despăturit-o. Era o copie în indigo a unei facturi. *Cal-Western, Societate furnizoare de materiale dentare*, și o adresă. Nota de plată era pentru 30 de livre de cristobolit Kerr, 15,75 dolari, și 25 de livre de albaston White, 7,75 dolari, plus impozitul. Fusesse emisă pe numele H. R. Teager, Will Call, și ștampilată

„Achitat” cu o șampilă de cauciuc. În colț purta semnătura: L. G. Vannier.

Am pus-o pe masa de lucru.

— I-a căzut din buzunar într-o seară când a fost aici. Acum vreo zece zile. Eddie și-a pus piciorul pe ea. Vannier n-a observat că-i căzuse.

M-am uitat la Prue, apoi la Morny, apoi la degetul meu mare.

— Ar trebui să aibă vreo importanță pentru mine?

— Te credeam un detectiv deștept. Mi-am închipuit că-ți poți da seama.

Am privit din nou hârtia, am împăturit-o și am vârât-o în buzunar.

— Presupun că nu mi-ai da-o dacă n-ar avea importanță.

Morny s-a dus la seiful în crom de lângă perete și l-a deschis. S-a reîntors cu cinci bancnote noi, ținându-le în evantai între degete, ca la pocher. Le-a aranjat margine lângă margine și le-a aruncat pe masă în fața mea.

— Iată-ți cele cinci sutare. Fă-l pe Vannier să dispară din viața soției mele, și mai primești aceeași sumă. Nu-mi pasă cum procedezi și nici nu vreau să știu. Fă-o doar.

Am atins bancnotele noi și proaspete cu un deget lacom. Le-am împins apoi la o parte.

— Mă poți plăti când... și dacă... îmi îndeplinesc obligațiile. Deocamdată, mă mulțumesc cu o întrevedere cu domnișoara Conquest.

Morny n-a atins banii. A ridicat sticla pătrată și a mai turnat. De data asta mi-a turnat și mie și mi-a împins paharul pe masă.

— Iar în ce privește asasinarea lui Phillips, am zis eu, Eddie îl cam urmărea pe Phillips. Vrei să-mi spui de ce?

— Nu.

— Necazul într-o asemenea situație e că informațiile ar putea veni de la altcineva. Când o crimă ajunge în ziare, nu știi la ce te poți aștepta. Și dacă o să se întâmple așa, o să mă învinuiești pe mine.

M-a privit atent.

— Nu cred. Când ai intrat am fost puțin dur, dar te descurci destul de bine. O să risc.

— Mulțumesc. Vrei să-mi spui de ce l-ai pus pe Eddie să-mi telefoneze și să mă sperie?

A privit în jos și a bătut ușor cu degetele în masă.

— Linda e o veche prietenă de-a mea. Tânărul Murdock a fost s-o vadă azi după-masă. I-a spus că lucrezi pentru bătrâna doamnă Murdock, iar Linda mi-a spus mie. Nu știam despre ce problemă e vorba. Spui că nu te ocupi cu chestiuni de divorț, așa că bătrâna doamnă s-ar putea să nu te fi angajat ca să rezolvi o asemenea treabă.

La ultimele cuvinte și-a ridicat ochii și m-a privit fix.

L-am privit și eu la fel și-am așteptat.

— Cred că sunt un om care ține la prieteni. Și nu vreau ca ei să fie necăjiți de detectivi.

— Murdock îți datorează niște bani, nu-i așa?

Și-a încruntat sprâncenele.

— Nu discut asemenea lucruri.

Și-a terminat băutura, a înclinat ușor capul și s-a ridicat.

— Am s-o trimit pe Linda sus să stea de vorbă cu dumneata. Ia-ți banii.

S-a dus la ușă și a ieșit. Eddie Prue și-a descolăcit lungu-i trup, s-a ridicat și mi-a zâmbit vag, fără nici o semnificație, apoi a plecat după Morny.

Am aprins o altă țigară și m-am uitat din nou la nota de plată a societății furnizoare de materiale dentare. Mi-a trecut ceva confuz prin minte. M-am dus la fereastră și am privit valea. O mașină urca

șerpuind pe colină, spre o casă mare cu un turn pe jumătate din pereți de sticlă, luminat pe dinăuntru. Farurile mașinii au trecut pe deasupra turnului și s-au îndreptat spre un garaj. Luminile s-au stins. Valea părea și mai întunecoasă.

Era liniște și destul de răcoare. Orchestra parcă se afla undeva sub picioarele mele. Se auzea ca prin vată. Nu puteam distinge melodia.

Linda Conquest a intrat pe ușa deschisă din spatele meu, a închis-o și s-a oprit, privindu-mă cu o lumină rece în ochi.

Capitolul nouăsprezece

Semăna și nu prea cu fotografia. Avea o gură mare și nepăsătoare, nas mic, ochi mari, nepăsători, părul negru, despărțit la mijloc de o cărare albă. Purta peste rochie un pardesiu alb, cu gulerul răsfrânt. Își ținea mâinile în buzunarele pardesiului, iar în gură avea o țigară.

Părea mai în vârstă, ochii îi erau mai aspri, iar buzele parcă uitaseră să mai zâmbească. Când cânta zâmbea, zâmbetul acela artificial, de scenă. Dar când nu zâmbea, buzele erau subțiri, strânse și triste.

S-a apropiat de masă și a privit în jos; parcă număra ornamentele de aramă. A văzut sticla pătrată. I-a scos dopul, și-a turnat băutura și a dat-o pe gât cu o ușoară smucitură a mâinii.

— Dumneata ești bărbatul care se numește Marlowe? a întrebat uitându-se la mine.

S-a rezemat cu șoldurile de masă, încrucișându-și picioarele.

I-am răspuns că eu sunt bărbatul care se numește Marlowe.

— În general, a zis ea, sunt foarte sigură că n-o să-mi placi nici cât negru sub unghie. Așa că spune ce vrei și șterge-o.

— Ceea ce-mi place în acest local e că totul decurge după tipic, am zis. Paznicul de la poartă, fastul de la intrare, fetele de la garderobă, evreul gras, onctuos și libidinos, cu balerina înaltă ce-și poartă plictiseala cu demnitate. Directorul bine îmbrăcat, beat și înfiorător de prost crescut, care îl înjură pe barman. Tipul tăcut cu pistolul. Proprietarul barului de noapte, cu părul moale, cărunt și maniere scoase parcă din filmele englezești; și acum dumneata — cântăreața înaltă, brunetă, cu surâs neglijent, voce răgușită și limbaj dur.

— Chiar așa? a zis ea, apoi și-a aranjat țigara între buze și a tras încet din ea. Și ce să mai zicem de șmecherul care face glume răsuflete și-l are pe vino-ncoace când zâmbește?

— Și-n definitiv, ce-mi dă dreptul să-ți vorbesc? am spus.

— Că bine zici. Ce-ți dă dreptul?

— Îl vrea înapoi. Repede. Altfel o să dai de dracu.

— Credeam..., a început ea să zică, dar s-a oprit nepăsătoare.

Am urmărit cum și-a suprimat brusc o urmă de interes de pe față, prefăcându-se că e ocupată cu țigara.

— Ce vrea înapoi, domnule Marlowe?

— Dublonul Brasher.

S-a uitat la mine și a dat din cap, amintindu-și — lăsându-mă să văd că-și amintește.

— Oh, dublonul Brasher.

— Pariez c-ai uitat cu totul de el, am zis.

— Ba nu. L-am văzut de câteva ori. Ai zis că-l vrea înapoi. Adică își închipuie că l-am luat eu?

— Da. Chiar așa.

— E o bătrână mincinoasă și ticăloasă.

— Când cineva crede ceva, nu înseamnă neapărat că minte. Dar uneori se poate înșela. N-are dreptate?

— De ce i-aș fi luat moneda aia veche și stupidă?

— Păi, valorează o grămadă de bani. Ea crede că s-ar putea să ai nevoie de bani. Înțeleg că nu era prea generoasă.

A răs, un răs cochet, batjocoritor.

— Nu. Doamna Elizabeth Bright Murdock nu poate fi socotită foarte generoasă.

— Ai luat-o poate doar de ciudă, am zis, plin de speranță.

— Poate că ar trebui să te plesnesc peste mutră.

Și-a stins țigara în vaza de aramă a lui Morny, a fărâmat absentă chiștocul strivit, cu vârful cuțitului de scrisori, și l-a aruncat în coșul de hârtii.

— Trecând de la asta la chestiuni probabil mai importante, am zis, vrei să divorțezi de el?

— Pentru douăzeci și cinci de mii de dolari, da, a răspuns, fără să mă privească. Aș fi bucuroasă să divorțez.

— Nu-l iubești pe individ, nu-i așa?

— Îmi sfâșii inima, Marlowe.

— El te iubește. În definitiv, te-ai măritat cu el. M-a privit calm.

— Să nu crezi, domnule, că n-am plătit pentru greșeala asta.

Și-a mai aprins o țigară.

— O fată trebuie să trăiască și ea. Și nu e totdeauna așa de ușor cum pare. Poate să greșească, poate să se mărite cu un om nepotrivit, să intre într-o familie nepotrivită, umblând după ceva ce nu există. Siguranță sau mai știu eu ce.

— Și fără pic de dragoste, am zis eu.

— Nu vreau să fiu prea cinică, Marlowe. Ai fi însă surprins dacă ai afla câte fete se mărită doar pentru a-și găsi un cămin.

— Dumneata ai avut un cămin și ai renunțat la el.

— S-a dovedit a fi prea scump. Escroaca aia bătrână și îndobitocită de vin a făcut târgul greu de suportat. Cum ți se pare ca clientă?

— Am avut altele și mai rele.

Și-a luat un fir de tutun de pe buze.

— Ai observat ce-i face fetei ăleia?

— Merle? Am observat că o terorizează.

— Asta nu-i tot. O pune să croiască păpuși. Fata a suferit un șoc, și bruta asta bătrână profită de urmările șocului, ca s-o domine. De față cu lumea urlă la ea, dar între patru ochi e în stare să-i mângâie părul și să-i șușotească la ureche. Iar fata tremură ori se înfioară.

— N-am sesizat toate astea.

— Fata e amorezată de Leslie, dar el nu știe. Din punct de vedere afectiv, nu are mai mult de zece ani. O să se întâmple ceva ciudat în familia asta, într-una din zilele astea. Mă bucur că n-o să fiu acolo.

— Ești o fată isteată, Linda. Dură și înțeleaptă. Cred că atunci când te-ai măritat cu el, îți închipuiai că o să pui mâna pe avere.

Și-a strâmbat gura.

— Am crezut că va merge cel puțin o vacanță. N-a fost nici măcar atât. E o femeie vicleană și fără milă, Marlowe. Niciodată nu știi ce vrea. Una zice și alta face. Pune la cale ceva. Ai grijă.

— Ar omori doi oameni?

A râs.

— Nu glumesc. Au fost omorâți doi oameni, și cel puțin unul dintre ei nu e străin de monedele rare.

— Nu-nțeleg, a zis cu o privire goală. Uciși, vreți să zici?

Am dat afirmativ din cap.

— I-ai spus toate astea lui Morny?

— Despre unul dintre ei.

— Polițiștilor le-ai spus?

— Tot despre unul dintre ei.

Și-a plimbat privirea pe fața mea. Ne-am uitat fix unul la celălalt. Părea cam palidă, sau numai obosită. Am avut impresia că se făcuse mai palidă decât înainte.

— Născociri de-ale dumitale, a zis printre dinți. Am zâmbit și am dat din cap. Păru să se relaxeze.

— Cum rămâne cu dublonul Brasher? Nu l-ai luat dumneata. Foarte bine. Dar cu divorțul cum stăm?

— Asta nu te privește pe dumneata.

— De acord. Ei, bine, mulțumiri pentru că ai stat de vorbă cu mine. Cunoști un individ pe nume Vannier?

— Da, și trăsăturile i-au încremenit. Nu prea bine. E un prieten de-al lui Lois.

— Un foarte bun prieten.

— Într-una din zilele astea i s-ar putea face o înmormântare modestă și liniștită.

— Au și fost făcute aluzii în acest sens, am zis, în legătură cu tipul. E ceva cu tipul ăsta. De fiecare dată când i se pomeneste numele, oamenii înțepenesc.

S-a uitat la mine fără să scoată o vorbă. Aveam impresia că-i umblă prin cap o idee pe care, chiar dacă era așa, și-a păstrat-o pentru sine. A zis domol:

— Fără doar și poate, Morny o să-l omoare, dacă n-o lasă în pace pe Lois.

— Nu mai spune. Lois pică foarte ușor — oricine își poate da seama.

— Alex probabil că e singurul care nu-și dă seama.

— Vannier n-are nimic de-a face cu cazul meu, în orice caz. Și n-are nici o legătură cu familia Murdock.

Un colț al buzei i s-a ridicat și a zis:

— Nu? Să-ți spun ceva. Și nu prea vād de ce o fac. Sunt doar un copil grozav cu suflet mare. Vannier o cunoaște pe Elizabeth Bright Murdock, și încă bine. N-a venit în casă decât o singură dată cât am fost eu acolo, dar a telefonat de nenumărate ori. Am prins și eu câteva telefoane. Totdeauna o cerea pe Merle.

— Ei, asta-i ciudat. Pe Merle, zici?

S-a aplecat să strivească țigara și din nou a fărâmat chiștocul și l-a aruncat în coșul de hârtii.

— Sunt foarte obosită, a zis deodată. Te rog, lasă-mă. Am rămas o clipă uitându-mă la ea și mirându-mă. Apoi am zis:

— Noapte bună și mulțumesc. Noroc.

Am ieșit lăsând-o acolo cu mâinile în buzunarele pardesiului alb, cu capul aplecat și cu ochii privind la dușumea.

Era ora două când am ajuns la Hollywood. Am băgat mașina în garaj și am urcat în apartamentul meu. Vântul se domolise complet, dar aerul mai era încă uscat și rarefiat ca în deșert. În apartament aerul era închis, iar trabucul lui Breeze îl viciase și mai mult. Am deschis ferestrele și-am aerisit camera în timp ce mă dezbrăcam și-mi goleam buzunarele costumului.

Printre alte lucruri, a apărut și nota de plată de la societatea furnizoare de materiale dentare. Era nota adresată lui H.R. Teager, pentru treizeci de livre de christobolit și douăzeci și cinci de livre de albaston.

Am tras cartea de telefon pe biroul din camera de zi și l-am căutat pe Teager. Apoi, în haosul din memorie, s-a făcut lumină.

Adresa lui era 422 West Ninth Street. Adresa de la Belfont Building era 422 West Ninth Street.

Numele H.R. Teager îl văzusem pe o ușă de la etajul șase în Belfont Building, când mă furișam pe scările din dos din biroul lui Elisha Morningstar.

Dar chiar și detectivii trebuie să doarmă, iar Marlowe avea nevoie de mult mai mult somn decât toți detectivii din lume. M-am culcat.

Capitolul douăzeci

În Pasadena era tot atât de cald ca și cu o zi în urmă. Trainica și masiva casă de cărămidă roșie de pe Dresden Avenue părea la fel de plăcută, iar micul negru pictat, care aștepta pe postamentul de beton, părea la fel de trist. Același fluture aterizase pe aceeași tufă de hortensia — sau semăna cu el — aceeași mireasmă apăsătoare de vară domina dimineața, și aceeași mutră acră între două vârste, cu voce aspră, a deschis când am sunat.

M-a condus pe aceleași coridoare spre aceeași cameră neluminată de soare. Doamna Elizabeth Bright Murdock ședea pe același șezlong de trestie. Când am intrat în cameră, își turna o băutură dintr-o sticlă de Porto asemănătoare cu cea de data trecută, dar probabil că era strănepoata aceleia.

Servitoarea a închis ușa, eu m-am așezat jos și mi-am pus pălăria pe dușumea, întocmai ca data trecută. Doamna Murdock s-a uitat la mine cu aceeași privire aspră și calmă și a zis:

— Cum e?

— Lucrurile merg prost. Polițiștii sunt pe urmele mele.

A părut la fel de tulburată ca spinarea nemișcată a unei bovine.

— Te credeam mai competent.

N-am luat-o în seamă.

— Când am plecat de-aici ieri dimineață, m-a urmărit un bărbat într-o limuzină. Nu știu ce făcea aici sau cum a ajuns aici. Bănuiesc că m-a urmărit până aici, deși mă cam îndoiesc. Am scăpat de el, dar a apărut din nou în holul din fața biroului meu. M-a urmărit iarăși, așa că l-am somat să-mi explice de ce. Mi-a spus că știe cine sunt și că are nevoie de ajutor. M-a invitat să merg în apartamentul lui de pe Bunker Hill și să stau de vorbă cu el. M-am dus, după ce-l văzusem pe domnul Morningstar, și l-am găsit mort, împușcat, zăcând pe dușumeaua băii.

Doamna Murdock a sorbit puțin din vin. Probabil că i-a tremurat puțin mâna, dar lumina din cameră era prea slabă ca să fiu sigur. Și-a dres glasul:

— Zi-i înainte.

— Se numește George Anson Phillips. Un băiat înalt, blond, cam prostuț. Pretindea că e detectiv particular.

— N-am auzit de el, a zis doamna Murdock cu voce glacială. După câte știu, nu l-am văzut niciodată și nici nu știu nimic despre el. Ți-ai închipuit că l-am angajat ca să te urmărească?

— Nu știam ce să cred. Mi-a propus să colaborăm și mi-a lăsat impresia că lucra pentru un membru al familiei dumneavoastră. N-a apucat să spună prea multe.

— Nu. Poți fi foarte sigur de asta.

Vocea de bariton era dură ca o stâncă.

— Bănuiesc că nu știți despre familia dumneavoastră atât de multe lucruri cât credeți, doamnă Murdock.

— Știu că l-ai interogat pe fiul meu — contrar ordinelor mele, a zis ea cu răceală.

— Nu l-am interogat eu. El m-a interogat pe mine. Sau a încercat.

O să vorbim despre asta mai târziu, a replicat ea cu asprime. Ce-i cu bărbatul ăsta pe care l-ai găsit împușcat? Ai necazuri cu poliția din cauza lui?

— Firește. Vor să afle de ce m-a urmărit, în ce problemă lucram, de ce a stat de vorbă cu mine, de ce m-a invitat în apartamentul lui și de ce m-am dus. Dar asta nu-i decât jumătate din poveste.

Și-a terminat vinul și și-a mai turnat un pahar.

— Cum stați cu astmul?

— Rău. Continuă-ți povestea.

— L-am văzut pe Morningstar. De fapt, v-am și spus la telefon. Pretindea că nu are dublonul Brasher, dar a recunoscut că îi fusese oferit și zicea că poate face rost de el, așa cum v-am spus. Apoi mi-ați spus că v-a fost restituit. Cam asta e tot.

Am așteptat, crezând că o să-mi spună vreo poveste despre cum îi fusese restituită moneda, dar pur și simplu m-a privit posomorâtă peste paharul de vin.

— Așa că, întrucât am făcut un fel de aranjament cu domnul Morningstar să-i plătesc o mie de dolari pentru monedă...

— N-aveai nici un drept să-l faci, a zbierat ea.

Am înclinat din cap în semn că eram de acord cu ea.

— Poate încercam să-l păcălesc. Și știu că mă păcăleam și pe mine însumi. Oricum, după cele ce mi-ați spus la telefon, am încercat să iau legătura cu el și să-i spun că înțelegerea nu mai era valabilă. Dar nu figurează în cartea de telefon decât la birou, așa că m-am dus acolo. Era foarte târziu. Omul de la lift zicea că este încă sus. L-am găsit mort, zăcând cu fața în sus pe dușumea. Mort dintr-o lovitură dată în cap și, după câte s-ăr părea, din cauza șocului provocat. Bătrânii mor ușor. S-ar putea ca lovitura să

nu fi fost dată cu intenția de a-l omori. Am telefonat la spitalul de urgență, dar nu mi-am dat numele.

— A fost deștept din partea dumitale.

— Zău? A fost delicat din partea mea, dar nu cred că deștept. Doamnă Murdock, eu vreau să fiu amabil. Sper că mă înțelegeți. Dar s-au întâmplat două crime în câteva ore și ambele cadavre au fost găsite de mine. Și ambele victime sunt legate — într-un fel — de dublonul Brasher.

— Nu înțeleg. Și ăstălalt, mai tânăr?

— Da. Nu v-am spus la telefon? Credeam că v-am spus.

Mi-am încruntat sprâncenele, încercând să-mi amintesc. Știam că-i spusese.

— E posibil, a zis, calm. Nu eram foarte atentă la ce-mi spuneai. Înțelegi, dublonul fusese restituit. Și păreai cam beat.

— Nu eram beat. Oi fi fost puțin tulburat, dar nicidecum beat. Priviți toate astea cu mult calm.

— Ce-ai vrea să fac?

Am respirat adânc.

— Sunt amestecat într-un fel în afacerea cu prima crimă, deoarece am găsit cadavrul și am anunțat poliția. Curând s-ar putea să fiu amestecat și în cealaltă, deoarece și de data asta am găsit cadavrul dar n-am anunțat. Ceea ce e mult mai grav pentru mine. Asta fiind situația, trebuie să dezvălui numele clientului meu până astăzi la amiază.

— Sunt sigură că n-o să faci așa ceva. Ar fi abuz de încredere, a zis ea, mult prea calm pentru gustul meu.

— Lăsați naibii vinul ăla în pace și faceți un efort să-nțelegeți situația, m-am răstit la ea.

A părut vag surprinsă și și-a împins paharul la o parte — cam vreo zece centimetri.

— Băiatul ăsta, Phillips, avea brevet de detectiv particular. Cum s-a întâmplat de l-am găsit mort?

Pentru că m-a urmărit, am stat cu el de vorbă și m-a invitat să merg cu el în apartament. Când am ajuns acolo, era mort. Poliția știe toate astea. S-ar putea chiar să le creadă. Dar nu crede că legătura dintre Phillips și mine este absolut o coincidență. Crede că există o legătură mai adâncă între Phillips și mine și vrea neapărat să știe ce fac, pentru cine lucrez. E clar?

— O să găsești dumneata o soluție. Mă aștept ca asta să mă coste niște bani în plus, firește.

Am avut impresia că mă strânge cineva de nas. Mi-am simțit gura uscată. Simțeam nevoia de aer. Am respirat adânc încă o dată și am plonjat din nou în mormanul de osânză de pe șezlongul de trestie din fața mea, ce părea la fel de impasibil ca președintele unei bănci când refuză un împrumut.

— Eu lucrez pentru dumneavoastră, acum, săptămâna asta, astăzi. Săptămâna viitoare voi lucra pentru altcineva — sper. Și săptămâna cealaltă iarăși pentru altcineva. Ca să fac asta, trebuie să fiu în relații destul de bune cu poliția. Nu e nevoie ca cei de la poliție să mă iubească, dar trebuie să fie destul de siguri că nu-i trag pe sfoară. Să presupunem că Phillips nu știa nimic despre dublonul Brasher. Să presupunem chiar că știa despre el, dar că moartea lui n-are nimic de-a face cu asta. Eu trebuie să le spun totuși ce știu despre Phillips, iar ei trebuie să interogheze pe toți cei de care au nevoie. Puteți să înțelegeți asta?

— Legea nu-ți dă dreptul să protejezi un client? s-a răstit ea. Dacă nu-ți dă acest drept, la ce bun să angajezi un detectiv?

M-am ridicat, am dat un ocol scaunului și m-am așezat din nou. M-am aplecat în față, mi-am apucat genunchii și i-am strâns până mi s-au albit încheieturile degetelor.

— Legea, oricare ar fi ea, nu stă în picioare decât printr-o înțelegere, doamnă Murdock. Ca multe alte lucruri. Chiar dacă aş avea dreptul legal să tac — să refuz să vorbesc — şi aş ieşi basma curată, o dată, asta ar însemna sfârşitul carierei mele. Mi-aş lega o tinichea de coadă. Iar ei, într-un fel sau altul, mi-ar plăti-o. Eu privesc cu seriozitate cazul dumneavoastră, doamnă Murdock, dar nu într-atât încât să-mi pun singur gâtul pe tăietor şi apoi să sângerez în poala dumneavoastră.

S-a întins după pahar şi l-a golit.

— Se pare că ai făcut o treabă grozavă. N-ai găsit-o nici pe noră-mea, nici dublonul Brasher. În schimb ai găsit doi inşi morţi, cu care n-am nici în clin, nici în mănecă, şi ai aranjat lucrurile aşa de frumos, că trebuie să povestesc poliţiei toate afacerile mele particulare şi confidenţiale, ca să te protejez pe dumneata de propria-ţi incompetenţă. Asta-i ceea ce-nţeleg. Dacă greşesc, te rog corectează-mă.

Şi-a mai turnat vin şi l-a dat pe gât atât de repede, c-a apucat-o un acces de tuse. Cu mâna tremurândă a pus paharul înapoi pe masă, vărsând vinul. S-a zbatut în scaun, cu faţa congestionată.

Am sărit în picioare, m-am apropiat de ea şi i-am dat în spate o lovitură care ar fi zguduit şi primăria oraşului.

A scos un geamăt lung, înăbuşit, a inspirat chinuită şi a încetat să mai tuşească. Am apăsat pe o clapă a dictafonului şi, când cineva a răspuns tare şi metalic prin discul de metal, am zis:

— Aduceţi doamnei Murdock un pahar cu apă, repede.

Apoi am dat drumul la clapă.

M-am aşezat din nou jos şi am urmărit-o cum îşi revine. Când respiraţia i-a devenit normală, am zis:

— Nu sunteţi tare. Credeţi doar că sunteţi. Aţi trăit prea mult cu oameni care se tem de

dumneavoastră. O să vedeți cum o să fie când o să-ntâlniți oamenii legii. Sunt profesioniști. Dumneavoastră nu sunteți decât o amatoare răsfățată.

S-a deschis ușa și a intrat servitoarea cu o cană cu apă de la gheață și un pahar. Le-a pus pe masă și a ieșit. I-am turnat doamnei Murdock un pahar cu apă și i l-am pus în mână.

— Trebuie sorbită, nu băută. N-o să vă placă gustul apei, dar n-o să vă facă rău.

A sorbit, apoi a băut jumătate din pahar. A pus paharul jos și și-a șters buzele.

— Când te gândești, a zis ea iritată, că dintre atâția detectivi pe care i-aș fi putut folosi, a trebuit să nimeresc unul care mă terorizează în propria mea casă.

— Nici asta nu rezolvă nimic. Nu dispunem de prea mult timp. Care va fi varianta noastră pentru poliție?

— Pentru mine poliția nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Și dacă o să le divulgî numele meu, o să consider asta drept un abuz de încredere absolut dezgustător.

Ajunsesem iar de unde pornisem.

— Crima schimbă totul, doamnă Murdock. Nu puteți tăcea când e vorba de crimă. Va trebui să spunem poliției pentru ce m-ați angajat. N-or să publice în ziar, știți doar. Asta, firește, dacă or să ne creadă. În mod sigur n-or să creadă că m-ați angajat să fac cercetări referitoare la Elisha Morningstar, doar pentru c-a telefonat și a vrut să cumpere dublonul. E posibil să nu afle că n-ați fi putut vinde moneda chiar dacă ați fi vrut, pentru că s-ar putea să nu le treacă așa ceva prin cap. Dar n-or să creadă c-ați angajat un detectiv particular doar ca să facă cercetări în legătură cu un eventual cumpărător. De ce-ați fi făcut-o?

— Asta mă privește pe mine, nu?

— Nu. Nu puteți să-i înșelați pe polițiști în felul acesta. Trebuie să-i convingeți că spuneți adevărul și că n-aveți nimic de ascuns. Atâta timp cât or să creadă că ascundeți ceva, n-or să se potolească. Oferiți-le o explicație rezonabilă și plauzibilă, și-or să vă lase-n pace bucuroși. Iar cea mai rezonabilă și mai plauzibilă explicație e totdeauna adevărul. Aveți vreun motiv să nu-l spuneți?

— Toate motivele. Dar se pare că n-are nici o importanță. Trebuie oare să le spui că o bănuiam pe noră-mea c-ar fi furat moneda și că n-am avut dreptate?

— Ar fi mai bine.

— Și că moneda mi-a fost restituită și în ce fel?

— Ar fi mai bine.

— Asta m-ar umili enorm.

Am ridicat din umeri.

— Ești o brută lipsită de inimă. Ești o reptilă cu sânge rece. Îmi displaci. Regret profund că te-am cunoscut.

— Reciproc.

A întins un deget gros spre o clapă și a urlat în dictafon.

— Merle, roagă-l pe fiul meu să vină imediat aici și cred că poți veni și tu cu el.

A dat drumul la clapă, și-a strâns degetele late laolaltă și și-a lăsat mâinile să cadă greoi în poală. Ochii posomorâți i s-au ridicat în tavan. Vocea îi era liniștită și tristă când a zis:

— Fiul meu a luat moneda, domnule Marlowe. Fiul meu. Propriul meu fiu.

N-am zis nimic. Ne uitam fix unul la celălalt. Peste câteva minute au intrat cei doi. Cu o voce răstită le-a spus să ia loc.

Capitolul douăzeci și unu

Leslie Murdock purta un costum verzuî. Părul părea umed, de parcă tocmai atunci făcuse un duș. Ședea adus de spate și privea la pantofii din piele de căprioară din picioare, învârtindu-și un inel pe deget. Nu mai avea țigaretul lung și negru, și fără el părea oarecum stingher. Chiar și mustața părea puțin mai pleoștită decât atunci când fusese în biroul meu.

Merle Davis arăta la fel ca în ziua de dinainte — probabil arăta totdeauna așa. Părul blond arămiu era la fel de bine întins, ochelarii cu ramă de sidef păreau la fel de mari și de goi, ochii din spatele lor la fel de inexpressivi. Purta chiar aceeași rochie de in cu mâneci scurte. Nici o podoabă, nici măcar cercei.

Încercam sentimentul ciudat de a retrăi ceva ce se mai petrecuse.

Doamna Murdock a sorbit din vin și a zis încet:

— Și-acum, fiule, povestește-i domnului Marlowe despre dublon. Cred că e necesar.

Murdock m-a privit calm, apoi și-a lăsat iar ochii în jos. Gura i s-a strâmbat. Când a vorbit, vocea îi era voalată, monotonă și obosită, ca a unuia care mărturisește după o epuizantă luptă de conștiință.

— După cum ți-am spus și ieri în biroul dumitale, îi datorez lui Morny mulți bani. Douăsprezece mii de dolari. Deși ulterior am negat, e adevărat. Da, îi datorez. Nu voiam ca mama să știe. El mă presa destul de serios să-i plătesc. Oarecum, îmi dădeam seama că va trebui să-i spun mamei, în cele din urmă, dar amânam mereu. Eu am luat dublonul, șterpelindu-i cheile într-o după-amiază când dormea, iar Merle era plecată. L-am dat lui Morny, și el a fost de acord să-l păstreze ca gaj, deoarece i-am explicat că n-ar putea obține douăsprezece mii de dolari pentru el dacă nu-i poate prezenta istoricul și nu poate dovedi că îl posedă în mod legal.

A tăcut și m-a privit să vadă cum reacționez. Doamna Murdock mă fixa cu insistență. Tânăra îl privea pe Murdock cu buzele întredeschise și cu o expresie de suferință pe față.

Murdock a continuat:

— Morny mi-a dat o chitanță, cum că era de acord să păstreze moneda drept garanție și să n-o preschimbe fără o notificare. Cam așa ceva. Nu pretind că știu cât de legal era. Când omul acela, Morningstar, a telefonat și a întrebat de monedă, am bănuț imediat că Morny încerca să o vândă, sau cel puțin se gândea să o vândă și voia să-i fie evaluată de un specialist. Am fost tare speriat.

S-a uitat la mine cu o privire ca atunci când ești tare speriat. După aceea și-a scos balista și și-a șters fruntea. A rămas cu balista în mână.

— Când Merle mi-a spus că mama a angajat un detectiv... Merle n-ar fi trebuit să-mi spună, dar mama a promis că n-o va certa pentru asta.

Am privit-o pe maică-sa. Neînduplecata veterană și-a încheștat fălcile, furioasă. Tânăra îl fixa încă și nu părea foarte îngrijorată la gândul că va fi muștrată. El a continuat:

— Atunci am fost sigur că mama a observat lipsa dublonului și te-a angajat pentru asta. Nu credeam

cu adevărat că te-a angajat să o găsești pe Linda. Știam tot timpul unde e Linda. Am venit la biroul dumitale să văd ce pot afla. N-am aflat foarte multe. Ieri după-amiază m-am dus să-l văd pe Morny și când i-am spus că nici măcar mama nu poate vinde moneda, fără a viola prevederile testamentului lui Jasper Murdock, și că în mod sigur ea va pune poliția pe urmele lui după ce îi voi spune unde e moneda, a lasat-o mai moale. S-a ridicat și s-a dus la seif, de unde a scos moneda și mi-a dat-o fără o vorbă. I-am restituit chitanța, pe care a rupt-o. Am adus moneda acasă și i-am povestit mamei totul.

S-a oprit și și-a șters din nou fața. În liniștea care a urmat, l-am întrebat:

— Morny te-a amenințat?

A clătinat din cap.

— A zis că vrea banii, că are nevoie și m-a sfătuit să fac rost de ei. Dar nu m-a amenințat. S-a purtat civilizat.

— Unde s-a întâmplat asta?

— La clubul Idle Valley, în biroul lui particular.

— Eddie Prue era acolo?

Tânăra și-a dezlipit ochii de pe fața lui și s-a uitat la mine. Doamna Murdock a întrebat cu o voce groasă:

— Cine e Eddie Prue?

— Garda personală a lui Morny, am răspuns. Nu mi-am irosit ieri chiar tot timpul, doamnă Murdock. I-am privit fiul, așteptând.

— Nu, nu l-am văzut, a zis. Bineînțeles, îl știu din vedere. E de ajuns să-l vezi o dată și nu-l mai uiți. Dar nu era acolo.

— Asta-i tot? am întrebat.

A privit-o pe maică-sa.

— Nu-i de ajuns? a întrebat ea, cu asprime.

— Poate. Unde e moneda acum?

— Unde vrei să fie? s-a răstit ea.

Era cât pe aci să-i spun, ca s-o văd cum reacționează. Am reușit însă să mă stăpânesc.

— Cu asta, se pare că s-a terminat, am zis eu.

Doamna Murdock a rostit, abătută:

— Sărută-ți mama, fiule, și șterge-o.

S-a ridicat supus, s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe frunte. Ea l-a bătut ușor pe mână, iar el a ieșit din cameră cu capul plecat și a închis ușa încet.

I-am zis lui Merle:

— Cred că ar fi bine să-l pui să-ți dicteze tot ce-a spus aici și apoi să semneze.

Merle a tresărit. Bătrâna a mârâit:

— Bineînțeles că n-o să facă așa ceva. Întoarce-te la treaba ta, Merle. Am vrut să auzi asta. Dar dacă vreodată te mai prind abuzând de încrederea mea, știi ce ți se întâmplă.

Tânăra s-a ridicat și a zâmbit cu ochi strălucitori.

— Oh, da, doamnă Murdock, n-o să se mai întâmple niciodată. Puteți avea încredere în mine.

— Sper, a bombănit bătrâna zmeoaică. Ieși.

Merle a ieșit ușor.

Două lacrimi mari s-au adunat în ochii doamnei Murdock și, încet, și-au făcut drum în jos pe pielea de elefant a obrazilor. După ce au ajuns la colțurile nasului cărnos, i s-au prelins pe buze. Și-a luat în grabă batista, le-a șters, iar apoi și-a șters ochii. A pus batista la o parte, s-a întins după vin și-a zis calmă:

— Țin foarte mult la fiul meu, domnule Marlowe. Foarte mult. Toate astea mă măhnesc profund. Crezi că va trebui să spună poliției toată istoria?

— Sper că nu. O să-i vină foarte greu să-i facă s-o creadă.

A deschis gura. Dinții au sclipit în lumina slabă. Și-a închis buzele și le-a strâns tare, privindu-mă amenințător, cu capul plecat.

— Ce vrei să spui cu asta? s-a răstit ea.

— Exact ceea ce am spus. Povestea nu pare adevărată. Pare prea simplă, sună fals. A inventat-o singur, ori ai gândit-o dumneavoastră și apoi l-ai pus s-o învețe pe dinafară?

— Domnule Marlowe, a zis ea cu o voce necruțătoare, te joci cu focul.

Am dat din mână.

— N-o facem cu toții? Foarte bine, să presupunem că-i adevărat. Morny însă o să nege și o să ne trezim de unde am pornit. Morny va trebui să nege, pentru că altfel o să fie implicat în două crime.

— Ce este atât de greu de crezut în povestea asta, ca să nu fie adevărat? a urlat ea.

— Ce sens ar avea ca Morny, un om cu relații, protecție și oarecare influență, să se implice în două crime mărunte, ca să evite implicarea în ceva cu totul neînsemnat, cum ar fi de pildă vânzarea unui gaj! După mine n-ar avea nici un sens.

A privit fix, fără să scoată o vorbă. l-am zâmbit, deoarece era prima oară când avea să-i placă ceva spus de mine.

— V-am găsit nora, doamnă Marlowe. E oarecum ciudat că fiul dumneavoastră, pe care se pare că-l țineți complet sub autoritatea dumneavoastră, nu v-a spus unde e.

— Nu l-am întrebat, a răspuns, cu o voce neobișnuit de liniștită pentru ea.

— S-a reîntors de unde a pornit. Cântă cu orchestra de la clubul Idle Valley. Am stat cu ea de vorbă. Într-un fel, e o fată destul de dârză. Nu vă are prea mult la inimă. Nu mi se pare imposibil ca ea să fi luat moneda, oarecum din răutate. Și nu mi se pare imposibil ca Leslie să știe sau să fi aflat, și că a născocit basmul ca s-o apere pe ea. Ei zice c-o iubește foarte mult.

A zâmbit. Nu era un zâmbet frumos. Nu i se potrivea câtuși de puțin. Dar era un zâmbet.

— Da, a zis ea blând. Da, bietul Leslie. Ar face-o. Și în acest caz — s-a oprit și zâmbetul i-a devenit aproape încântător — în acest caz, scumpa mea noră poate fi implicată în crimă.

Am urmărit-o cam un sfert de minut cum savura ideea.

— Dumneavoastră ați fi încântată.

A dat din cap, zâmbind încă, prinzând ideea care-i plăcea, înainte de a sesiza duritatea vocii mele. Apoi fața i s-a înăsprit și buzele i s-au contractat. A zis printre dinți:

— Nu-mi place tonul dumitale. Nu-mi place deloc.

— Nu vă învinovățesc. Nici mie nu-mi place. Nu-mi place nimic. Nu-mi place casa asta, nici dumneavoastră, nici aerul apăsător din casa asta. Nici fața goală de orice expresie a tinerei, nici tâmpitul de fiu pe care-l aveți. Nici acest caz, nici adevărul care nu mi-e spus, nici minciunile care mi se-ndrugă despre el și...

Atunci a început să urle. Urlete cumplite, față urâtă și furioasă. Ochi care se mișcau furioși și plini de ură.

— Ieși afară! Ieși imediat din casa asta! Să nu mai rămâi o clipă! Afară!

M-am ridicat, mi-am luat pălăria de pe dușumea și am zis:

— Plec bucuros.

Am privit-o chiorăș, m-am îndreptat spre ușă, am deschis-o și am ieșit. Am închis-o încet, ținând clanta cu o mână țeapănă, și lăsând-o la loc ușor. Nici eu nu știam de ce.

Capitolul douăzeci și doi

Am auzit pași grăbiți în urma mea și pe cineva strigându-mi numele, dar mi-am continuat drumul până în mijlocul camerei de zi, unde m-am oprit și m-am întors. Am lăsat-o să mă ajungă din urmă, gâfâind, cu ochii gata-gata să-i sară din cap. Părul lucitor, blond-arămiu, strălucea ciudat în lumina ce intra prin ferestrele înalte.

— Domnule Marlowe! Vă rog! Vă rog nu plecați. Are nevoie de dumneavoastră. Cu adevărat.

— Al naibii să fiu. Ți-ai pus ruj pe buze în dimineața asta. Arăți grozav.

M-a apucat de mânecă.

— Vă rog!

— S-o ia naiba, am zis. Spune-i să se arunce-n lac. Și lui Marlowe poate să-i sară muștarul. Spune-i să se-arunce în două lacuri, dacă unul nu-i ajunge. Nu-i o soluție prea inteligentă, dar rezolvă repede.

Am privit la mână de pe mâneca mea și-am mângâiat-o. Și-a tras-o cu repeziciune, iar ochii îi păreau speriați.

— Vă rog, domnule Marlowe. Are necazuri. Are nevoie de dumneavoastră.

— Și eu am necazuri, am bombănit. Curg bețelele în urma mea. De ce plângi?

— Oh, eu țin la ea cu-adevărat. Știu că e aspră și violentă, dar are o inimă de aur.

— Ducă-se dracului cu inimă cu tot. Nu cred să ajung în relații atât de intime cu ea, încât asta să aibă vreo importanță. E o mincinoasă bătrână cu fața buhăită. M-am săturat de ea. Cred c-a intrat serios în bucluc, dar eu nu dezgrop morții. Lucrurile trebuie să-mi fie spuse.

— Oh, sunt sigură că dacă ați avea răbdare...

Mi-am pus brațul pe după umerii ei, fără să-mi dau seama. A sărit cam la un metru de mine, iar ochii îi trădau panica. Ne-am privit unul pe celălalt. Ni se auzea doar respirația. Eu cu gura întredeschisă, așa cum o țin în mod obișnuit, ea cu buzele strânse și cu nările mici și palide tremurând. Sub fardul pus cu stângăcie, i se vedea paloarea feței.

— Ascultă, am zis eu încet, ți s-a întâmplat ceva când erai mică?

A dat din cap foarte repede.

— Te-a speriat vreun bărbat sau s-a întâmplat ceva asemănător?

A dat iarăși din cap. Și-a apucat buza de jos între dințișorii albi.

— De-atunci ești așa?

Era albă la față.

— Ascultă, n-o să-ți fac nimic care să te sperie. Niciodată.

Ochii i s-au înecat în lacrimi.

— Dacă te-am atins, a fost ca și cum aș atinge un scaun ori o ușă. A fost fără nici o intenție. Ai înțeles?

— Da.

În cele din urmă scosese un cuvânt. Panica mai stăruia încă în adâncul ochilor ei, în spatele lacrimilor.

— Acum m-am liniștit, am zis. Sunt cu inima împăcată. Nu ai de ce să-ți faci griji în ce mă privește.

Cât despre Leslie, știi că el are alte gânduri. Și nici pentru el nu trebuie să-ți faci griji. Așa-i?

— Oh, da. Da, într-adevăr.

Leslie era extraordinar. Pentru ea. Pentru mine nu însemna nimic.

— Și acum, bătrâna asta care duhnește a butoi. E aspră și dură. Cred că poate mânca ziduri și scuipa cărămizi. Zbiară la dumneata, dar în esență se poartă frumos, așa-i?

— Da, așa e, domnule Marlowe. Tocmai încercam să vă spun.

— Desigur. De ce nu încerci să uiți? El mai e pe-aici? Cel care te-a supărat?

Și-a dus mâna la gură și a început să-și roadă degetul mare, privindu-mă pe deasupra lui de parcă s-ar fi uitat de pe un balcon.

— E mort. A-căzut de la o... fereastră.

Am oprit-o cu mâna dreaptă.

— Oh, tipul acela. Am auzit de el. Nu te mai gândi la asta. Ori nu poți?

— Nu, a zis ea clătinând din cap, dincolo de mână. Nu pot. Se pare că nu pot uita deloc. Doamna Murdock mereu îmi spune să uit. Ea discută cu mine, de cele mai multe ori făcându-mă să uit. Dar pur și simplu nu pot.

— Ar fi mult mai bine, am mârâit eu, dacă și-ar ține gura aia mare. Ea nu te lasă să uiți.

Păru surprinsă și oarecum jignită din cauza asta.

— Oh, dar asta nu-i tot. Eu eram secretara lui. Ea era soția lui. El a fost primul ei soț. Firește, nici ea nu uită. Cum ar putea să uite?

Mi-am scărpinat urechea. Era un fel de a mă eschiva. De pe fața ei lipsită de orice expresie nu puteam înțelege dacă își dădea seama cu adevărat de prezența mea. Eram o voce care venea de undeva, dar oarecum impersonală. Ca o voce ce venea din propria ei ființă.

Atunci am avut una din acele presimțiri ciudate, pe care cel mai adesea nu te poți bizui.

— Ascultă, există vreo persoană cunoscută care produce asupra dumitale un asemenea efect? Cineva anume?

S-a uitat peste tot în cameră. M-am uitat și eu cu ea. Nu era nimeni sub vreun scaun sau de după vreo ușă sau fereastră care să ne spioneze.

— De ce trebuie să vă spun? a șoptit ea.

— Nu trebuie. Faci cum crezi.

— Îmi promiteți că n-o să spuneți nimănui... nimănui din întreaga lume, nici măcar doamnei Murdock?

— Ea ar fi ultima. Promit.

Și-a deschis gura și a zâmbit cu încredere, apoi brusc s-a schimbat. Vocea i-a amuțit. A scos un fel de orăcăit. Dinții îi clănțăneau.

Am vrut s-o strâng cu putere, dar m-am temut s-o ating. Stăteam amândoi în picioare. Nu se petrecea nimic. Stăteam. Eram neputincios și inutil.

Atunci s-a răsucit în loc și a fugit. I-am auzit pașii în hol. Am auzit o ușă închizându-se.

Am urmat-o în hol și-am ajuns la ușă. Suspina în spatele ușii. M-am oprit și i-am ascultat suspinele. Nu puteam face nimic. Mă întrebam dacă cineva ar fi putut face ceva. M-am reîntors la veranda închisă cu geam, am bătut la ușă, am deschis-o și mi-am vârat capul înăuntru. Doamna Murdock ședea așa cum o lăsasem. Nu părea să se fi mișcat câtuși de puțin.

— Cine o sperie într-un asemenea hal pe fata asta? am întrebat-o.

— Ieși afară din casa mea, a zis ea printre buzele groase.

Nu m-am mișcat. Atunci a râs de mine cu o voce răgușită.

— Te crezi un bărbat deștept, domnule Marlowe?

— N-aș putea spune că fac un asemenea păcat.

— Să presupunem că ai încerca să descoperi singur.

— Pe cheltuiala dumneavoastră?

A dat din umerii masivi.

— Posibil. Depinde. Cine știe?

— N-ați cumpărat nimic, am zis eu. Va trebui totuși să stai de vorbă cu cei de la poliție.

— N-am cumpărat nimic și nici n-am plătit pentru nimic. Decât pentru restituirea monezii. Mă mulțumesc cu asta pentru banii pe care ți i-am dat. Acum pleacă. Mă plictisești. Îngrozitor.

Am închis ușa și m-am întors înapoi. După ușă nici un suspin. Liniște deplină. Mi-am continuat drumul.

Am ieșit din casă. M-am oprit și-am urmărit cum soarele pârjolea iarba. Undeva, în spate, s-a auzit o mașină pornind și o Mercury gri a apărut pe drumul de acces de lângă casă. O conducea domnul Leslie Murdock. Când m-a văzut, a oprit.

S-a dat jos din mașină și a venit repede spre mine. Era îmbrăcat frumos: gabardină crem, haine noi, pantaloni de sport, pantofi negru cu alb, cu vârfurile negre, cămașă crem, fără cravată. Pe nas avea ochelari verzi de soare.

S-a oprit aproape de mine și cu o voce joasă și timidă a zis:

— Am impresia că mă crezi un mare ticălos.

— Din cauza poveștii pe care mi-ai spus-o despre dublon?

— Da.

— Asta n-a afectat câtuși de puțin felul meu de a gândi despre dumneata.

— Atunci...

— De fapt, ce vrei de la mine?

A dat din umerii rotunjiți, într-un gest dezaprobat. Mustăcioara șaten-roșcată, caraghioasă, a strălucit în soare.

— Cred că-mi place să fiu simpatizat, a zis el.

— Scuză-mă, domnule Murdock. Îmi place că-i ești devotat soției dumitale. Dacă despre asta este vorba.

— Oh! Ai crezut că nu spun adevărul? Adică, ai crezut că spunem toate astea doar ca s-o apăr pe ea?

— Posibil.

— Înțeleg.

Și-a vărât o țigară în țigaretul lung și negru, pe care și l-a scos din spatele batistei de la piept.

— Păi, aș putea crede că nu mă simpatizezi.

În dosul lentilelor verzi, i se vedeau ochii mișcându-i-se ca doi pești într-un bazin adânc.

— E un subiect stupid, am zis. Și fără importanță. Pentru amândoi.

A aprins țigara și a tras în piept fumul.

— Înțeleg, a zis. Scuză-mă că am fost destul de nepriceput ca să-l aduc în discuție.

S-a răsucit pe călcâie, s-a întors la mașină și s-a urcat în ea. M-am uitat după el până s-a îndepărtat și de-abia atunci m-am urnit din loc. M-am dus la micul negru pictat și, înainte de a pleca, l-am mângâiat pe cap de câteva ori, zicându-i: „Fiule, numai tu nu ești trăsniț în casa asta”.

Capitolul douăzeci și trei

Difuzorul de perete de la poliție a mormăit și o voce a zis: „1,2,3,4. Probă de microfon”. Un tăcănit, și s-a oprit.

Detectivul-locotenent Jesse Breeze și-a întins brațele în sus, a căscat și a zis:

— Ai întârziat câteva ore, nu-i așa?

— Da, am răspuns eu. Dar ți-am lăsat un mesaj că o să întârzi. A trebuit să merg la dentist.

— la loc.

Într-un colț al camerei se afla o masă de lucru pe care domnea dezordinea. Breeze ședea în spatele ei. În stânga lui se găsea o fereastră înaltă, fără perdele, iar pe perete, în dreapta, cam la înălțimea ochilor, un calendar mare. Fiecare zi trecută era însemnată cu grijă, printr-o cruce făcută cu creionul negru, moale, așa că Breeze știa totdeauna exact ce zi este, doar aruncând o privire la calendar.

Spangler ședea într-o parte, la o masă de lucru mult mai îngrijită, pe care se găsea o sugativă verde, un set de tocuri din onix, un mic calendar de alamă și o cochilie de melc marin, plină de cenușă, chibrituri și chistoace, de țigări.

Spangler arunca tocuri de scris într-o pernă de catifea, rezemată de perete, ca un mexican aruncător de cuțite la țintă. Nu reușea. Tocurile refuzau să se înfigă. Camera avea mirosul acela specific, pătrunzător, străin ființelor omenești, despre care nu poți spune că e urât, dar nici plăcut, și pe care îl au totdeauna asemenea camere. Dați unei secții de poliție o clădire nou-nouță, și în trei luni toate încăperile or să miroasă așa. Probabil e ceva simbolic în acest miros.

Un reporter criminalist din New York scria cândva că, atunci când pășești pragul poliției, intri într-o lume aflată dincolo de lege.

M-am așezat jos. Breeze a scos din buzunar o havană învelită în celofan și ritualul a început. I-am urmărit fiecare mișcare. Totul se repeta cu exactitate. A tras fumul în piept, a stins chibritul, scuturându-l, l-a pus ușurel în scrumiera de sticlă neagră și a zis:

— Hei, Spangler.

Spangler și-a întors capul. Breeze și-a întors capul. Și-au zâmbit. Breeze a arătat cu țigara spre mine.

— Uită-te la el cum transpiră.

Spangler a trebuit să-și miște picioarele pentru a se întoarce destul de bine, ca să mă vadă cum transpir. Nu știam dacă transpir.

— Sunteți deștepți nevoie mare, am zis. Cum naiba reușiți?

— Lasă glumele, a zis Breeze. Ai avut o dimineată încărcată?

— Așa și-așa.

Zâmbea încă. Și Spangler zâmbea. Lui Breeze nu-i plăcea să înghită orice. În cele din urmă și-a dres glasul. Fața lui mare și pistruiată a devenit gravă. Și-a întors capul, așa încât să mă poată vedea fără să se uite la mine. Și, cu o voce vagă și goală, a zis:

— Hench a mărturisit.

Spangler s-a întors ca să mă privească. S-a aplecat înainte pe marginea scaunului și buzele i s-au întredeschis într-un zâmbet extatic, aproape indecent.

— Cu ce l-ai convins — cu un târnăcop?

— Nu.

Tăceau amândoi și mă priveau fix.

— Cu un macaronar, a zis Breeze.

— Un ce?

— Te bucuri?

— Îmi spui, sau ai de gând să stai acolo, mulțumit și înfumurat, privindu-mă cât sunt de bucuros?

— Nouă ne place să privim un om fericit. Nu prea avem ocazia.

Mi-am pus o țigară în gură și am mișcat-o în sus și în jos.

— Am folosit un macaronar împotriva lui. Un macaronar pe nume Palermo.

— Oh!... Știți ceva?

— Ce? a întrebat Breeze.

— Tocmai mă gândeam cum sună o conversație cu niște polițiști.

— Ce?

— Ei cred că fiecare vorbă este o poantă.

— Și orice arestare o arestare justificată, continuă Breeze, calm. Ascultă, vrei într-adevăr să afli, sau te ții de glume?

— Vreau să aflu.

— Iată cum a fost. Hench era beat. Beat turtă, nu glumă. Așa o ținea de câteva săptămâni. Fără mâncare și fără somn. Doar băutură. Ajunsese la stadiul în care alcoolul nu te mai îmbată, te ține treaz. Era ultima lui legătură cu lumea reală. Când un ins ajunge în halul ăsta și-l privezi de băutură, fără să-i dai în schimb nimic care să-l potolească, e un om pierdut.

N-am zis nimic. Spangler mai avea încă aceeași privire răutăcioasă. Breeze și-a lovit ușor trabucul cu

mâna, dar n-a căzut scum, apoi l-a pus în gură și a continuat:

— E un psihopat, dar noi n-avem nevoie de așa ceva în povestea asta. Să fie limpede. Avem nevoie de un ins fără fișă medicală la psihiatrie.

— Credeam că sunteți siguri că Hench e nevinovat.

Breeze a dat din cap nehotărât.

— Asta a fost noaptea trecută. Său poate glumeam. Oricum, în timpul nopții, hodoronc-tronc, Hench o ia razna. L-au dus la infirmeria închisorii și l-au îndopat cu narcotice. Doctorul închisorii. Asta rămâne între noi. Nici un narcotic pe fișă. Pricepi?

— Mult prea limpede, am răspuns eu.

— Da.

Observația mea i-a trezit o ușoară suspiciune, dar era prea prins de expunerea lui, ca să-i acorde vreo atenție.

— În dimineața asta se simte bine. Drogul acționează încă, insul e palid, dar liniștit. Am fost să-l vedem. „Cum te simți, băiețăș? Ai nevoie de ceva? Chiar nimic? Te-ajutăm cu plăcere. Ești tratat bine?” Știi, Marlowe, cum merg lucrurile.

— Știu cum merg lucrurile.

Spangler și-a lins buzele într-un mod dezgustător.

— Așa că, după o vreme, își deschide pliscul suficient ca să zică: „Palermo”. Palermo e numele macaronarului de vizavi, proprietarul serviciului de pompe funebre și al blocului cu apartamente de închiriat. Ți amintești de el? Sigur că ți amintești. El e acela care a pomenit de o blondă înaltă. Fleacuri. Macaronarii ăștia n-au decât blonde în cap. În serii de câte douăsprezece. Dar Palermo ăsta e un tip important. Ne-am interesat în cartier. Taie și spânzură. Un tip de care nu te poți lega. Și nici n-am de gând să mă leg de el. Îi zic lui Hench: „Vrei să

spui că Palermo ți-e prieten?" El zice: „Aduceți-l pe Palermo". Așa că ne întoarcem și-i telefonăm lui Palermo, care zice că vine imediat. Perfect. Vine foarte curând. Îi zicem cam așa: „Hench vrea să vă vadă, domnule Palermo. Nu știu de ce". „E un băiat necăjit, zice Palermo. Un băiat simpatic. Presupun că e bine. Vrea să mă vadă. Perfect. O să-l văd. O să-l văd însă singur. Fără vreun polițist". Eu zic: „Foarte bine, domnule Palermo", și ne ducem la infirmeria închisorii, unde Palermo stă de vorbă cu Hench, fără să-i asculte cineva. După un timp Palermo iese și zice: „E-n regulă, șefule. Va mărturisi. Poate voi plăti un avocat. Mi-e simpatic bietul băiat". Cam așa s-au petrecut lucrurile. Și a plecat.

N-am zis nimic. S-a făcut o pauză. Difuzorul de pe perete a anunțat un buletin. Breeze și-a ridicat capul, a ascultat cam zece, dousprezece cuvinte și apoi nu l-a mai luat în seamă.

— Așadar, ne ducem la Hench cu o stenografă și omul vorbește. Phillips s-a dat la drăguța lui Hench. Asta s-a petrecut alaltăieri, în hol. Hench l-a văzut din cameră, însă înainte de a putea ieși în hol, Phillips intrase în apartamentul lui. Hench s-a infuriat și a lovit-o pe fată peste ochi. Dar nu s-a mulțumit cu atât. A început să clocească ceva în mintea lui, așa cum fac bețivii. Ce-și zice el: „Tipul ăla nu trebuie să se dea la iubita mea. O să-l fac să nu mă uite câte zile o avea". Așa că nu-l scapă din ochi pe Phillips. Ieri după-amiază îl vede când intră în apartament. Îi spune fetei să meargă la plimbare, ea nu vrea, iar el o lovește peste celălalt ochi. Fata pleacă la plimbare. Hench ciocănește la ușa lui Phillips. Phillips îi deschide, și Hench e puțin surprins că i-a deschis. Eu i-am spus lui Hench că Phillips te aștepta pe dumneata. În orice caz, ușa se deschide, Hench intră și-i spune lui Phillips ce simte și ce are de gând să facă. Phillips se sperie și scoate un pistol. Hench îl

lovește cu toată puterea. Phillips se prăbușește, dar Hench nu se mulțumește numai cu atât. Lovește un ins cu toată puterea și el cade. Și cu ce te-ai ales? N-ai nici o satisfacție, nu te-ai răzbunat. Hench ridică pistolul de pe podea. E beat turtă și nemulțumit. Phillips îl apucă de gleznă. Hench nu-și dă seama de ce a făcut tot ce a urmat. Totu-i confuz în mintea lui. Îl târăște pe Phillips în baie și-i face de petrecanie cu propria-i armă. Ce zici? Ți place figura?

— Grozav, am zis. Și ce-a realizat cu asta?

— Păi, știi cum sunt bețivii. Oricum, îi face de petrecanie. Cu pistolul lui Phillips, înțelegi. Dar nu poate aranja o sinucidere. Nu-i oferă nici o satisfacție. Așa că ia pistolul lui Phillips și și-l pune sub pernă, iar de-al lui se descotorosește. Nu vrea să spună cum. Probabil l-a pasat unui tip dat dracului din cartier. După asta, găsește fata și mănâncă împreună.

— Grozavă idee, am zis, să pună pistolul sub pernă. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva.

Breeze s-a lăsat pe spate în scaun și privește în tavan. Spangler, personaj de bază în această comedie, s-a răsucit pe scaun, a luat câteva tocuri și a aruncat unul în pernă.

— Și-acum, să judecăm lucrurile, a zis Breeze. La ce a dus această ispravă? Iată cum a procedat. Deși beat, a fost isteț. Găsește pistolul și-l arată înainte ca Phillips să fi fost găsit mort. Așa că, mai întâi ni se servește ideea că sub perna lui Hench se găsește pistolul cu care a fost ucis un om — în orice caz se trăseșe cu el — iar abia după aia găsim cadavrul. Am crezut cele spuse de Hench. Păreau logice, dar cum să crezi că ar exista un om atât de naiv încât să facă ce a făcut Hench? N-ar avea nici un sens. Și-așa am ajuns să credem că altcineva a pus pistolul sub perna lui Hench, iar de-al lui Hench s-a descotorosit. Și dacă presupunem că Hench s-a descotorosit de arma

crimei și nu de a lui, ar fi avut mai multe șanse să iasă basma curată. Așa stând lucrurile, am fost îndreptățiți să-l suspectăm. Dar nu în mod deosebit. Felul în care a aranjat lucrurile ne-a făcut să credem că e un bețiv inofensiv, care a ieșit, a lăsat ușa deschisă și cineva i-a pus un pistol sub pernă.

Aștepta, cu gura întredeschisă. Mâna puternică și pistriuată ținea trabucul ridicat în dreptul gurii, iar în ochii albaștri, spălăciți, i se citea o mulțumire tainică.

— Păi, am zis eu, dacă oricum are de gând să mărturisească, toate astea nu prezintă nici o importanță. Își va recunoaște vina?

— Desigur. Așa cred. Presupun că Palermo l-ar putea scăpa cu o acuzație de crimă fără premeditare, însă nu sunt sigur, firește.

— De ce l-ar scăpa Palermo?

— Pentru că-l simpatizează. Și Palermo e un tip de care nu ne putem lega.

— Înțeleg.

M-am ridicat. Spangler m-a privit pieziș, cu ochi strălucitori.

— Cu fata cum rămâne? am întrebat.

— Nu vrea să scoată o vorbă. E șireată. Nu-i putem face nimic. Totul a fost bine lucrat. Nu te poți plânger, nu? Ți place, nu-ți place, asta-i treaba. Ce zici?

— Fata e o blondă înaltă, am zis. Nu chiar o prospătură, dar oricum o blondă înaltă. E drept că-i numai una. Dar poate că Palermo se mulțumește și cu atât.

— Fir-ar să fie, la asta nu m-am gândit, a zis Breeze.

De fapt se gândise, dar renunțase la idee.

— Nu prezintă interes, Marlowe. N-are clasă.

— Când e dichisită și trează, nu știi niciodată ce poate ieși din ea. Clasa se dezvoltă repede în alcool! Mai vrei ceva de la mine?

— Cred că nu.

Și-a îndreptat trabucul spre ochiul meu.

— Nu că n-aș vrea să-ți cunosc versiunea, dar cred că așa cum stau lucrurile, n-am dreptul să insist.

— Frumos din partea dumitale, Breeze. Și dintr-a dumitale, Spangler. Vă doresc numai bine în viață.

M-au urmărit amândoi cu gurile ușor căscate, până am ieșit. Am coborât până în holul mare de marmură, apoi m-am dus să-mi iau mașina de la parcare.

Capitolul douăzeci și patru

Domnul Pietro Palermo ședea într-o cameră care, cu excepția unei mese de scris cu capac-rulou de mahon, a unui triptic sacru cu marginile aurite și a unui crucifix mare de abanos și fildeș, arăta exact ca un salon victorian. O sofa în formă de potcoavă și scaune de mahon sculptat, protejate cu șervețele de dantelă. Pe căminul de marmură gri-verde, un ceas de bronz aurit. În colț, o pendulă mare ticăia leneș. Pe o masă ovală cu tăblia de marmură și picioare curbate, elegante, sub o cupolă de sticlă, se găseau câteva flori de ceară. Covorul era gros și plin de flori grațioase. Se mai găsea un scrin plin de mărunțișuri: ceșcuțe de porțelan fin, figurine de cristal și porțelan; fleacuri de fildeș și lemn de trandafir negru, farfurioare pictate, un set american de solnițe vechi în formă de lebede și alte lucruri asemănătoare.

La ferestre atârnavă perdele lungi de dantelă, dar cum camera dădea spre miazăzi, era plină de lumină. Vizavi se vedeau ferestrele apartamentului în care fusese ucis George Anson Phillips. Strada era înșorită și liniștită.

Italianul, înalt, cu pielea smeadă, cu cap frumos și păr cărunt, a citit cartea mea de vizită și a zis:

— Peste douăsprezece minute am treabă. Ce doriți, domnule Marlowe?

— Eu sunt persoana care a găsit ieri cadavrul de vizavi. Era un prieten de-al meu.

Ochii negri și reci m-au examinat calmi.

— Lui Luke nu i-ați spus asta.

— Luke?

— E administratorul imobilului.

— Nu vorbesc prea multe cu oameni necunoscuți, domnule Palermo.

— Asta-i bine. Cu mine vorbiți, hm?

— Dumneavoastră sunteți un om de vază, un om important. Cu dumneavoastră pot vorbi. M-ați văzut ieri. M-ați descris poliției foarte precis; așa mi-au spus.

— Da. Eu văd multe, a zis fără emoție.

— Ieri ați văzut o femeie înaltă și blondă ieșind de-acolo.

M-a studiat.

— Nu ieri. Asta a fost acum două-trei zile. Polițiștilor le-am spus că ieri.

Și-a pocnit degetele lungi și negricioase.

— Curcanii, ptiu!

— Ați văzut ieri vreun străin pe aici, domnule Palermo?

— Există o intrare în spate. Mai e o scară la etajul al doilea, a spus el și și-a privit ceasul de la mână.

— Deci nimic, am zis. Azi-dimineață l-ați văzut pe Hench.

Și-a ridicat ochii și i-a plimbat alene peste fața mea.

— Curcanii v-au spus, hm?

— Mi-au spus că l-ați convins pe Hench să mărturisească. Ziceau că e prietenul dumneavoastră. Bineînțeles, nu știau cât de bun prieten.

— A mărturisit Hench, zici?

A zâmbit, un zâmbet neașteptat, admirabil.

— Dar nu Hench a comis crima, am zis eu.

— Nu?

— Nu.

— Asta-i foarte interesant. Continuați, domnule Marlowe.

— Mărturisirea e o aiureală. L-ați convins s-o facă din anumite motive.

S-a ridicat în picioare, s-a dus la ușă și a strigat:

— Tony!

S-a așezat din nou. Un macaronar scund, cu chipul dur, a intrat în cameră. S-a uitat la mine și s-a așezat lângă perete, pe un scaun cu spătarul drept.

— Tony, omul ăsta este domnul Marlowe. Ia-i cartea de vizită.

Tony a venit s-o ia și s-a așezat jos, cu ea în mână.

— Uită-te foarte bine la omul ăsta, Tony. O să-l ții minte, hm?

Tony a zis:

— Lăsați pe mine, domnule Palermo.

— V-a fost prieten, hm? Prieten bun, hm? a întrebat Palermo.

— Da.

— Asta-i rău. Asta-i rău. O să vă spun ceva. Prietenul e prieten. V-o spun eu. Dar să nu suflați o vorbă nimănui. Nici măcar vreunui curcan afurisit?

— Nu.

— Asta-i o promisiune, domnule Marlowe. Nu trebuie s-o uitați. N-o să uitați?

— N-o să uit.

— Tony n-o să vă uite. Pricepeți?

— V-am dat cuvântul meu. Ceea ce-mi spuneți rămâne între noi.

— Foarte bine. Perfect. Eu mă trag dintr-o familie numeroasă. Multe surori și mulți frați. Un frate rău. La fel de rău ca Tony.

Tony a zâmbit.

— Perfect, fratele ăsta trăiește foarte liniștit. Peste drum. O să trebuiască să se mute. Misună curcanii pe-aici. Pun prea multe întrebări. Asta nu-i bine. Nu-i bine nici pentru afaceri, nici pentru fratele ăsta rău. Pricepeți?

— Da, am zis. Pricep.

— Perfect. Hench ăsta nu-i un om bun, dar e sârman, bețiv și n-are nici o slujbă. Nu plătește chirie, dar eu câștig o groază de bani. Așa că eu zic: „Ascultă, Hench, mărturisește. Ești un om bolnav. Ești bolnav de vreo două-trei săptămâni. Mergi la tribunal. Am eu avocat pentru tine. Dai dracului declarația. Zici c-ai fost beat. Afurisiții de curcani nu știu ce să facă. Judecătorul îți dă drumul. Vii la mine și eu îți port de grijă. De acord”. Așa că Hench a fost de acord și mărturisește. Asta-i tot.

Eu am zis:

— Și după două sau trei săptămâni fratele cel rău e departe de-aici, i s-a pierdut urma, iar curcanii or să claseze probabil cazul Phillips ca nerezolvat. Așa e?

— Da.

A zâmbit din nou. Un zâmbet splendid, cald, ca sărutul morții.

— Asta rezolvă problema lui Hench, domnule Palermo. Dar nu mă ajută în legătură cu prietenul meu.

A clătinat din cap și s-a uitat din nou la ceas. M-am ridicat. S-a ridicat și Tony. N-avea de gând să facă nimic, dar e mai bine să fii în picioare. Te miști mai repede.

— Necazul, am zis eu, e că voi, ăștia, faceți mister din nimica toată. Nu puteți face un pas fără parolă. Dacă m-aș duce la sediul poliției și le-aș spune băieților ce mi-ați povestit, mi-ar râde în față. Aș râde și eu cu ei.

— Tony nu prea râde, a zis Palermo.

— Lumea-i plină de oameni care nu râd, domnule Palermo. Ar trebui să știți. Pe mulți i-ați aranjat.

— Asta-i treaba mea, a zis el, dând din umeri furios.

— O să-mi țin promisiunea, am zis. Dar dacă aveți cumva îndoieli, nu încercați să vă jucați cu mine. În cartierul meu sunt un om destul de apreciat și, dacă joaca s-ar termina prost pentru Tony, cheltuielile de înmormântare ar fi suportate de firma dumneavoastră. Și n-ați câștiga nimic.

Palermo a râs.

— Asta-i bună, a zis el. Tony, o înmormântare suportată de firmă. În regulă.

S-a ridicat și mi-a întins mâna, o mână frumoasă, puternică și caldă.

Capitolul douăzeci și cinci

În holul lui Belfont Building, în singurul lift luminat, pe bucata de pânză de sac împăturită, se afla nemișcată aceeași relicvă cu ochi apoși, somând. Am intrat în lift și am zis: „Șase”.

Liftul a început să urce clătinându-se și bălăbănindu-se. S-a oprit la șase și am ieșit. Bătrânul s-a aplecat în afară ca să scuipe și a zis încet:

— Ce se pune la cale?

M-am întors dintr-o dată, ca un manechin pe un podium rotativ. L-am privit fix.

— Astăzi aveți costum gri, a zis el.

— Da, așa e. Am.

— E frumos. Îmi place și cel albastru pe care-l purtați ieri.

— Continuă. Spune tot.

— Ați urcat la opt. De două ori. A doua oară era târziu. V-ați întors la șase. Nu peste mult timp au dat buzna băieții în albastru.

— Mai e vreunul sus acum?

A clătinat din cap. Fața-i era lipsită de orice expresie.

— Nu le-am spus nimic. Acum e prea târziu să mai pomenesc ceva. M-ar mânca de viu.

— De ce?

— De ce nu le-am spus? Ducă-se naibii. Ați vorbit cu mine civilizat. Ai naibil de puțini oameni vorbesc așa. Fir-ar să fie, știu că n-aveți nici un amestec în crima aceea.

— N-am fost corect cu dumneata. Deloc.

Am scos o carte de vizită și i-am dat-o. El a luat din buzunar niște ochelari cu ramă de metal, i-a agățat pe nas și a ținut cartea de vizită cam la vreo treizeci de centimetri distanță de ei. A citit-o încet, mișcându-și buzele, apoi m-a privit pe deasupra ochelarilor și mi-a întins-o înapoi.

— Mai bine păstrați-o dumneavoastră. S-ar putea s-o pierd din neatenție. Cred că duceți o viață foarte interesantă.

— Da și nu. Cum te cheamă?

— Grandy. Ziceți-mi doar „Bunicule”. Cine l-a omorât?

— Nu știu. N-ai observat pe nimeni urcând acolo sau coborând... cineva care nu locuiește în clădire sau care să ți se pară necunoscut?

— Nu prea sunt atent. Pe dumneavoastră v-am remarcat întâmplător.

— O blondă înaltă, de pildă, ori un bărbat înalt și subțirel, cu perciuni, cam de vreo treizeci și cinci de ani?

— Nu..

— Toți oamenii coboară sau urcă cu liftul duminică?

A dat din cap.

— Doar dacă nu folosesc scările de incendiu, les pe coridor prin ușa cu zăvor. Ar trebui să intre pe-aici, dar sunt scări în spatele liftului, până la etajul doi. De acolo pot ajunge la scările de incendiu. Nimic mai ușor.

Am dat din cap.

— Domnule Grandy, ți-ar fi de folos o bancnotă de cinci dolari... nu ca mită, ci în semn de stimă de la un prieten sincer?

— Mi-ar fi, fiule, și încă cum. Aș avea atâtea de făcut cu ea, că perciunii lui Abraham Lincoln s-ar umezi.

I-am dat una. M-am uitat la ea înainte să i-o întind. Într-adevăr, îl avea pe Lincoln pe ea.

A împăturit-o și și-a vârât-o adânc în buzunar.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, a zis. Sper că nu credeți c-am urmărit așa ceva.

Am clătinat din cap și am pornit pe coridor, citind din nou diferitele nume. Dr. E.J. Blaskowitz, Medic chiropractician Dalton și Rees, Birou de copiat acte. L. Pridview, Expert contabil. Patru uși fără nume. Societatea Mailing Moss. Încă două uși fără nume. H.R. Teager, Laboratoare dentare. Cam în aceeași poziție cu biroul lui Morningstar, două etaje mai sus, dar camerele erau dispuse diferit. Teager avea doar o ușă, iar între ea și ușa vecină peretele era mai lat.

Clanța nu s-a răsucit. Am ciocănit. Nici un răspuns. Am bătut mai tare. Același rezultat. M-am întors la lift. Mai era încă la etajul șase. „Bunicul” Grandy mă privea venind, de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

— Știți ceva despre H.R. Teager? I-am întrebat. S-a gândit.

— Voinic, destul de bătrân, haine neîngrijite, unghii murdare ca ale mele. Dacă stau să mă gândesc, nu l-am văzut astăzi.

— Crezi că administratorul mi-ar da voie să intru în biroul lui și să mă ult?

— Administratorul e un om sucit. Nu v-aș sfătui s-o faceți.

Și-a întors capul foarte încet și a privit în sus. Deasupra capului atârna o cheie, pe o verigă mare de metal. Un șperaclu. Grandy și-a lăsat capul în jos, s-a ridicat de pe taburet și a zis:

— Trebuie să merg la closet chiar acum.

A plecat. După ce ușa s-a închis în urma lui, am luat cheia și m-am întors la biroul lui H.R. Teager. L-am descuiat și am intrat.

Un antreu fără ferestre, mobilat cu economie. Două scaune, lampadar dintr-un demisol al vreunui magazin de borax, o masă de lemn vopsită, cu câteva reviste cu poze pe ea. Ușa s-a închis în urma mea și s-a făcut întuneric. Prin geamul de sticlă zgrunțuroasă venea doar puțină lumină. Am aprins lampa și m-am apropiat de ușa pe care scria: H.R. Teager — Privat. Nu era încuiată.

Biroul era pătrat, cu două ferestre orientate spre răsărit, fără perdele și cu pervazurile pline de praf. Un scaun turnant și două scaune cu spătar drepte, amândouă de lemn grosolan, vopsit, fără ornamente. Mai era și o masă de lucru aproape pătrată. Pe ea nu se găsea decât o sugativă veche, un set ieftin de tocuri și o scrumieră de sticlă, rotundă, cu scrum de trabuc în ea. Sertarele mesei de lucru continuau câteva hârtii prăfuite, clame, elastice, creioane uzate, tocuri, penițe ruginite, sugative folosite, patru timbre a doi cenți, neanulate, câteva scrisori cu antet tipărit, plicuri și câteva imprimări de bonuri.

Coșul de hârtii din sârmă era plin. Am pierdut aproape zece minute ca să mă uit destul de atent prin el. Când am terminat, știam ceva de care eram deja aproape sigur: că H.R. Teager conducea o mică afacere de tehnician dentar, făcând muncă de laborator pentru un număr de dentiști din cartierele neprospere ale orasului — tipul de dentiști cu

cabinete mizere la etajul întâi deasupra unor magazine fără lift; dentiști lipsiți atât de pricepere, cât și de aparatură necesară pentru a face singuri munca de laborator, oameni care preferă să apeleze la alții ca și ei, decât la laboratoarele mari, competente și cu experiență, dar care nu le-ar acorda nici un credit.

Am găsit totuși ceva. Adresa de acasă a lui Teager, pe o notă de plată a gazelor. Locuia pe strada Toberman, la numărul 1354 B.

Mi-am îndreptat spatele, am pus la loc tot ce era în coș și m-am dus la ușa de lemn pe care scria „Laborator”. Avea încuietoare Yale și șperaclu nu se potrivea. Asta era tot. Am stins lumina și am plecat.

Liftul era din nou la parter. Am sunat după el. Când a ajuns sus, m-am fofilat pe după „Bunicul” Grandy, ca să agăț cheia deasupra capului său. Veriga a zăngănit când s-a lovit de lift. Bătrânul a zâmbit.

— S-a dus, am zis eu. Cred c-a plecat aseară și a luat cu el o groază de lucruri. Nu mai e nimic pe masa de lucru.

„Bunicul” Grandy a dat din cap.

— A cărat două valize. Oricum, nu l-am băgat în seamă. Cei mai mulți cară câte o valiză. Mi-am închipuit că-și predă lucrările.

— Ce lucrări? am întrebat, în timp ce liftul huruia — doar ca să zic ceva.

— Dinți care nu se potrivesc. Pentru nenorociți ca mine.

— Nu prea bagi lumea în seamă, am zis, în timp ce ușile se deschideau în hol. Nu remarci culoarea ochilor unuia la douăzeci de pași. Nu observi prea multe.

A zâmbit.

— Ce-a făcut?

— Mă duc la el acasă, ca să aflu. Cred că și-a luat
tălpășița.

— Aș vrea să fiu în locul lui, a zis „Bunicul”
Grandy. Chiar dacă a ajuns numai până la San
Francisco, și acolo l-au arestat, tot aș vrea să fiu în
locul lui.

Capitolul douăzeci și șase

Strada Tomerman. O stradă largă, plină de praf, la intersecția cu Pico. Numărul 1354 B era un apartament la etaj, spre sud, într-o clădire vopsită în galben cu alb. Intrarea era pe verandă, lângă o alta cu numărul 1352 B. Intrările la apartamentele de la parter erau în colțuri, una în fața celeilalte. Am sunat mult, chiar și după ce m-am convins că n-o să-mi răspundă nimeni. Într-un asemenea cartier există totdeauna câte cineva care te iscodește prin geam. Bineînțeles, ușa de la 1354 A s-a deschis. O femeie mărunțică și cu ochii negri s-a uitat la mine. Părul negru, spălat și ondulat, era un morman încâlcit de ace de păr.

— O căutați pe doamna Teager? m-a întrebat cu voce stridentă.

— Pe domnul sau pe doamna.

— Au plecat aseară în concediu. Au încărcat bagajele și au plecat târziu. M-au rugat pe mine să aranjez cu lăptarul și vânzătorul de ziare, să le întrerupă abonamentul. N-au prea avut timp. Totul a fost pe neașteptate.

— Mulțumesc. Ce fel de mașină au?

În camera din spatele femeii, un dialog care-ți sfâșia inima, dintr-un serial de dragoste, m-a izbit în față, aidoma unui prosop de bucătărie ud. Femeia cu ochii așeri a zis:

— Sunteți un prieten de-al familiei?

Vocea-i trăda o suspiciune egală cu cabotinismul din glasul interpreților de la radio.

— N-are importanță, am zis cu o voce aspră. Tot ce vreau sunt banii noștri. Există multe căi de-a afla ce mașină au.

Femeia și-a ridicat capul, ascultând.

— Asta-i Beula May, mi-a zis, cea cu un zâmbet trist. Nu vrea să meargă la dans cu doctorul Myers. Mă temeam eu c-așa o să fie.

— Ducă-se naibii, am zis și m-am întors la mașină, și am plecat, acasă, la Hollywood.

Biroul era gol. Am descuiat cealaltă cameră, am deschis ferestrele și m-am așezat.

O altă zi se apropia de sfârșit. Aerul era îmbăcsit și apăsător. Pe bulevard se auzea uruitul năucitor al circulației. Și Marlowe, în birou, sortează corespondența zilei sorbind dintr-o băutură. Patru avize; două note de plată; o vedere frumos colorată de la un hotel din Santa Rosa, unde stătusem patru zile anul trecut, pe când lucram la un caz; o scrisoare lungă, bătută prost la mașină, de la un bărbat pe nume Peabody, din Sausalito, care încerca într-un mod vag și puțin confuz să mă convingă că scrisul de mână al unei persoane suspectate, dacă ar fi supus unei examinări sistem Peabody, ar dezvălui, folosind clasificarea lui Freud și Jung, trăsăturile afective ale individului.

Înăuntru se găsea un plic timbrat, cu adresă. După ce l-am deschis și am aruncat scrisoarea și plicul, mi-a venit în minte imaginea unui bătrân patetic, cu păr lung, pălărie neagră de fetru și papion negru, legănându-se într-un balansoar, pe o verandă șubredă, în fața unei ferestre cu litere gravate pe ea

și cu miros de ciolan pe varză strecurându-se printr-o ușă alăturată.

Am oftat, am luat plicul din coșul de gunoi, am scris numele și adresa pe unul nou, am împăturit o bancnotă de un dolar într-o coală de hârtie și am scris pe ea: „Aceasta este categoric ultima contribuție”. Am semnat, am lipit plicul, am pus un timbru pe el și mi-am mai turnat un pahar de băutură.

Mi-am umplut pipa, am aprins-o și am început să fumez. N-a venit nimeni, n-a telefonat nimeni, nu s-a întâmplat nimic. Nimănui nu-i păsa dacă am murit sau am plecat la El Paso.

Treptat, uruitul circulației s-a potolit. Cerul și-a pierdut strălucirea. Departe, spre apus, era roșu. Peste acoperișuri, la un bloc vecin, se vedea arzând o lampă de neon. Ventilatorul din magazinul de cafea se învârtea monoton. Un camion încărcat a dat înapoi și s-a înscris în circulație, uruind.

În cele din urmă a sunat telefonul. Am răspuns.

— Domnul Marlowe? a întrebat vocea. Domnul Shaw la telefon. De la blocul Bristol.

— Da, domnule Shaw. Ce mai faceți?

— Foarte bine, mulțumesc, domnule Marlowe. Sper că și dumneavoastră sunteți bine. E aici o tânără care vrea să fie lăsată să intre în apartamentul dumneavoastră. Nu știu de ce.

— Nici eu, domnule Shaw. N-am comandat așa ceva. V-a spus cum o cheamă?

— Oh, da. Desigur. O cheamă Davis. Domnișoara Merle Davis. Este... cum să zic?... în pragul isteriei.

— Lăsați-o să intre, am zis eu repede. În zece minute sunt acolo. E secretara unui client. E o chestiune de afaceri serioasă.

— Întocmai. Oh, da. Să... ăă... rămân cu ea?

— Cum credeți, am zis și am închis.

Trecând pe lângă ușa deschisă a băii, am văzut în oglindă o față foarte agitată.

Capitolul douăzeci și șapte

După ce-am răsucit cheia în ușă și-am deschis-o, l-am văzut pe Shaw ridicându-se de pe canapea. Era un bărbat înalt, cu ochelari. Avea capul chel și țuguiat, cu urechile pleoștite. Pe față i se întipărise un zâmbet amabil de idioțenie politicoasă.

Fata ședea în fotoliul meu de la masa de șah. Nu făcea nimic, ședea pur și simplu.

— Ah, iată-vă, domnule Marlowe, a ciripit Shaw. Da. Întocmai. Domnișoara Davis și cu mine am avut o conversație foarte interesantă. Îi spuneam că, la origine, eu sunt din Anglia. Dânsa nu mi-a spus de unde este.

Zicând acestea, s-a apropiat de ușă.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Shaw, am zis.

— Cu plăcere, a ciripit. Cu plăcere. Acum plec. Cina mea poate...

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Apreciez gestul.

A dat din cap și a plecat.

Strălucirea nefirească a zâmbetului părea să zăbovească în aer și după ce ușa s-a închis, ca zâmbetul pisicii din Cheshire.

— Hello, am zis.

— Hello, a răspuns ea.

Vocea îi era foarte calmă și foarte serioasă. Purta un taior maro de in. Pe cap avea o pălărie de pai cu borurile largi și calota joasă, cu panglică de catifea maro, asortată cu culoarea pantofilor și cu garnitura de piele a poșetei de pânză. Pălăria era așezată cu destulă îndrăzneală, pentru ea. Ochelarii îi lipseau.

În afară de față, arăta foarte bine. În primul rând ochii îi erau de-a dreptul anormali. Albi în jurul irisului, cu privirea oarecum fixă. Când i se mișcau ochii, auzeai parcă ceva scârțâind. Gura era strânsă la colțuri. Partea de mijloc a buzei superioare se ridica mereu de pe dinți în sus, de parcă era trasă cu ață. Se ridica nefiresc de mult. Partea inferioară a feței se contracta într-un spasm, după care gura se închidea strâns. Apoi totul se repeta. Avea ceva și la gât. Capul se lăsa încet spre stânga, cam vreo patruzeci și cinci de grade, apoi se oprea. Gâtul i se contracta și capul îi aluneca pe spate.

Aceste două mișcări, împreună cu imobilitatea trupului, cu mâinile încleștate în poală și cu privirea fixă erau de ajuns ca să îți dea de gândit.

Între masa de lucru pe care se găsea o cutie de tutun și scaunul ei, era masa de șah, împreună cu cutia pentru piese. Mi-am scos pipa din buzunar și m-am dus s-o umplu din cutia de tutun. În felul acesta am ajuns în fața ei, la masa de șah. Poșeta era pe marginea mesei, în fața ei, într-o parte. Când m-am apropiat, a tresărit puțin, dar după aceea s-a liniștit. A încercat chiar să zâmbească.

Am umplut pipa și-am aprins-o cu un chibrit. După ce l-am stins, l-am mai ținut în mână.

— Nu porți ochelari, am zis.

A început să vorbească. Vocea-i era liniștită, reținută.

— Oh, îi port doar prin casă și când citesc. Sunt în poșetă.

— Acum ești în casă. Ar trebui să-i porți.

Am întins mâna întâmplător după poșetă. Nu s-a clintit. Nu mi-a urmărit mâinile. Ochii-i erau pe fața mea. M-am întors puțin într-o parte când am deschis poșeta. Am scos tocul ochelarilor și l-am pus pe masă.

— Pune-i.

— Oh, da, o să-i pun. Dar cred că va trebui să-mi scot pălăria.

— Da, scoate-o!

Și-a scos pălăria și a pus-o pe genunchi.

Apoi și-a amintit de ochelari, dar a uitat de pălărie. În timp ce s-a întins după ochelari, pălăria a căzut pe dușumea. Și-a pus ochelarii. Asta a înfrumusețat-o, sau cel puțin așa mi s-a părut. În timpul acesta i-am scos pistolul din poșetă și l-am strecurat în buzunarul meu de la șold. Nu cred că a observat. Era la fel cu Coltul automat 25, cu mânerul din lemn de nuc, pe care-l văzusem în sertarul din dreapta de sus al biroului ei, cu o zi înainte. M-am apropiat de canapea și m-am așezat.

— Ei, și-acum ce facem? Ți-e foame?

— Am fost acasă la domnul Vannier, a zis ea.

— Da?

— Locuiește în Sherman Oaks. La capătul lui Escamillo Drive. Chiar la capăt.

— Probabil că da, am zis la-ntâmplare și-am încercat să fac un rotocol de fum, dar n-am reușit. Un nerv mi se zbătea-n obraz și asta nu-mi plăcea.

— Da, a urmat ea, cu vocea reținută, cu buza superioară mișcându-i-se în sus și-n jos, și clătinându-și întruna bărbia. E multă liniște acolo. Domnul Vannier stă acolo de trei ani. Înainte a stat pe colinele Hollywood-ului, pe strada Diamond.

Stătea acolo cu un alt bărbat, zicea domnul Vannier, dar nu s-au înțeles prea bine.

— Am impresia c-aș putea-o înțelege și pe asta, am zis. De cât timp îl cunoști pe domnul Vannier?

— De opt ani. Nu-l cunosc foarte bine. Trebuia să-i duc din când în când... un colet. Ținea să i-l duc personal.

Am mai încercat să fac un rotocol de fum. Zadarnic.

— Bineînțeles, nu mi-a plăcut prea mult niciodată. Îmi era teamă că va... îi era teamă că...

— Dar n-a încercat.

Pentru prima dată, fața ei a căpătat o expresie umană, naturală, de surpriză.

— Nu. N-a încercat. Adică n-a încercat cu-adevărat. Dar avea pijama pe el.

Se relaxa omul, am zis eu. Stătea toată după-amiaza în pijama. Ce să-i faci, unii sunt plini de noroc, nu-i așa?

— Cred că știa ceva, a zis ea cu seriozitate în glas. Ceva care-i face pe oameni să-i plătească bani. Cu mine doamna Murdock a fost extraordinar de bună, nu-i așa?

— Desigur. Astăzi cât îi duceai lui Vannier?

— Doar cinci sute de dolari. Doamna Murdock zicea că atâta-i tot ce poate pune la o parte, și într-adevăr nu poate mai mult. Zicea că trebuie să se termine odată, că nu se mai poate așa. Domnul Vannier promitea mereu c-o să se termine, dar erau numai vorbe.

— Așa procedează ei.

— Nu mai era decât un lucru de făcut. Știu asta de ani de zile. Vina a fost toată a mea și doamna Murdock a fost foarte bună cu mine. Altceva mai rău nu mi se mai putea întâmpla. Nu-i așa?

Mi-am ridicat mâna și mi-am frecat tare obrazul, ca să-mi liniștesc nervul ce-mi zvâcnea. A uitat că nu-i răspusesem și a continuat:

— Așa c-am făcut-o. Stătea acolo în pijama, cu un pahar lângă el. Rânjea la mine. Nici măcar nu s-a ridicat ca să-mi dea drumul înăuntru. Dar era o cheie în ușa din față. O lăsase cineva acolo. Era... era... și vocea i s-a oprit în gât.

— Era o cheie în ușa din față, am zis. Așa c-ai reușit să intri.

— Da.

A dat din cap, cât pe ce să zâmbească din nou.

— Și restul n-a fost mare lucru. Nici măcar nu-mi amintesc să fi auzit bubuitura. Dar cred că s-a auzit, și încă tare.

— Așa cred și eu, am zis.

— M-am apropiat de el, ca să nu dau greș.

— Și domnul Vannier ce-a făcut?

— N-a făcut absolut nimic. Doar rânjea la mine. Atâta tot. N-am vrut să mă întorc la doamna Murdock și să-i mai fac necazuri. Nici lui Leslie.

Când a pronunțat numele lui Leslie, glasul i-a scăzut și un ușor fior i-a străbătut trupul.

— Așa c-am venit aici. Pentru că n-ai răspuns la sonerie, l-am căutat pe administrator și l-am rugat să mă lase înăuntru ca să te aștept. Eram sigură că vei ști ce trebuie făcut.

— Pe ce obiecte din casă ai pus mâna când ai fost acolo? Ți amintești cumva? Vreau să spun, în afară de ușa de la intrare. Ai intrat și-ai ieșit din casă, fără să atingi vreun obiect?

A început să se gândească și fața i s-a liniștit.

— Oh. Îmi amintesc un lucru. Am stins lumina. Înainte de a pleca. Era o lampă. Una din lămpile acelea care luminează în sus, cu becuri mari. Pe aceea am stins-o.

Am dat din cap și i-am zâmbit. Marlowe, un zâmbet, optimist.

— La ce oră s-a întâmplat... cam de cât timp?

— Oh, chiar înainte de-a veni aici. Am venit cu mașina. Am luat mașina doamnei Murdock. Aceea despre care-ai întrebat ieri. Am uitat să-ți spun că nu și-a luat-o când a plecat. Sau ți-am spus? Da, îmi amintesc acum că ți-am spus.

— Ia să vedem. O jumătate de oră ca s-ajungi până aici. Aici ești de aproape o oră. Asta ar însemna c-ai plecat de la Vannier cam pe la cinci și jumătate. Și-ai stins lumina.

— Exact!

A dat iarăși din cap, de-a dreptul încântată. Încântată că și-a amintit.

— Am stins lumina.

— Vrei să bei ceva?

— Oh, nu.

A scuturat din cap cu multă hotărâre.

— Nu beau nimic.

— Te-ar deranja dacă eu aș bea?

— Bineînțeles că nu. De ce m-ar deranja?

M-am ridicat și-am studiat-o din priviri. Buza i se ridica încă și capul i se mai roteea, dar nu prea mult. Parcă se conducea după un ritm care scădea treptat.

Nu știam cât de departe să împing lucrurile. Era posibil să se simtă cu atât mai bine cu cât vorbea mai mult. Nimeni nu știe prea bine cât durează efectele unui șoc.

— De unde ești?

— Păi... stau la doamna Murdock, în Pasadena.

— Vreau să zic, casa părintească. Unde-ți sunt părinții.

— Părinții mei locuiesc în Wichita. Dar nu merg acolo niciodată. Le scriu uneori, dar nu i-am văzut de ani de zile.

— Cu ce se ocupă tata?

— Are o clinică pentru câini și pisici. E medic veterinar. Sper ca ei să nu afle. N-au aflat nici data trecută. Doamna Murdock n-a spus nimănui.

— S-ar putea să nu afle. Mă duc să-mi aduc băutura.

Am ieșit din cameră prin spatele scaunului ei și m-am dus la bucătărie. Mi-am pregătit o băutură tare și-am dat-o pe gât dintr-o înghițitură. Am scos pistolușul de la șold și-am văzut că siguranța era pusă. Am mirosit țeava și am tras afară magazia. Un cartuș se găsea pe țeavă. Era un tip de pistol care nu se descarcă atunci când magazia este scoasă. L-am ținut în așa fel încât să mă pot uita în obturator. Cartușul era de alt calibru și stătea strâmb. Parcă era calibru 32. Cartușele din magazie erau bune, calibru 25. Am pus totul la loc și m-am reîntors în camera de zi.

N-auzisem nici un zgomot. Alunecăse, probabil, în fața scaunului peste frumoasa ei pălărie. Era rece ca gheața.

Am întins-o, i-am scos ochelarii și m-am uitat să văd dacă nu-și înghițise limba. I-am vârât batista mea împăturită în colțul gurii, ca să nu-și muște limba când o să-și revină. M-am dus la telefon și l-am sunat pe Carl Moss.

— Philip Marlowe, doctore. Mai ai pacienți, sau ai terminat?

— Nu mai am. Plec acum. Ai vreun necaz?

— Sunt acasă, am răspuns. În blocul Bristol, apartamentul 408, dacă nu mai ții minte. Am o fată aici care a leșinat. Nu mi-e teamă de leșin, mi-e teamă să n-o ia razna când își revine.

— Nu-i da nici o băutură. Pornesc chiar acum spre dumneata.

Am închis telefonul și am îngenunchiat lângă ea. Am început să-i frecționez tâmpilele. Și-a deschis

ochii. Buzele au început să i se ridice. I-am tras batista din gură. Și-a ridicat ochii spre mine și a zis:

— Am fost la domnul Vannier acasă. Locuiește în Sherman Oaks. Eu...

— Vrei să te ridici și să te așezi pe canapea? Mă cunoști... Marlowe, marele netot care pune întrebări anapoda.

— Hello, a zis.

Am ridicat-o. S-a lăsat peste mine țeapănă, dar n-a scos o vorbă. Am întins-o pe canapea, i-am tras fusta peste picioare, i-am pus o pernă sub cap și i-am ridicat pălăria de pe podea. Era ca o plătică. M-am străduit s-o îndrept, apoi am pus-o pe masa de lucru. În timpul acesta mă urmărea din ochi.

— Ai chemat poliția? a întrebat domol.

— Nu încă. Am fost prea ocupat.

Părea surprinsă. Nu eram sigur, dar probabil se și lovise.

Am deschis poșeta și m-am întors cu spatele spre ea, ca să strecur pistolul înăuntru. M-am uitat să văd ce mai avea în ea. Tot soiul de fleacuri: două batiste, un ruj, o pudrieră de argint și email roșu, pachetele de tifon, un portmoneu cu mărunțiș și câțiva dolari în bancnote. Nici o țigară, nici un chibrit, nici un bilet de teatru.

Am deschis fermoarul buzunarului. Acolo-și ținea permisul de conducere și un pachet de bancnote, zece de câte cincizeci. Le-am frunzărit. Nici una nu era nouă. În elasticul cu care erau legate, era vârâtă o hârtie împăturită. Am scos-o, am desfăcut-o și am citit-o. Era dactilografiată cu grijă și datată azi. Era o chitanță obișnuită, prin care, dacă ar fi fost semnată, se recunoștea primirea a cinci sute de dolari. „Plată în cont”.

Probabil că nu va fi niciodată semnată. Am strecurat banii și chitanța în buzunarul meu. Am

Închis poșeta și m-am uitat spre canapea. Fata privea în tavan; trăsăturile îi tresăreau din nou, ca mai înainte. M-am dus în dormitor și am luat o pătură, ca s-o învelesc. După asta am intrat în bucătărie să mai beau ceva.

Capitolul douăzeci și opt

Doctorul Carl Moss era un evreu mătăhălos cu mustață à la Hitler, ochi bulbucăți și calmi ca o mare liniștită. Și-a pus pălăria și servieta pe un scaun și s-a apropiat de fata de pe canapea. A privit-o enigmatic.

— Sunt doctorul Moss. Cum te simți?

— Nu sunteți de la poliție?

S-a aplecat spre ea și i-a luat pulsul, urmărindu-i respirația.

— Unde te doare, domnișoară...

— Davis, am zis eu. Domnișoara Merle Davis.

— Domnișoară Davis.

— Nu mă doare nimic, a răspuns ea cu ochii ațintiți asupra mea. Nici... măcar nu știu de ce stau întinsă aici. Credeam că sunteți de la poliție. Știți, am omorât un om.

— Ei, asta-i un impuls omenesc normal. Eu am omorât cu zecile, a zis doctorul fără să zâmbească.

Ea și-a ridicat buza și a-ntors capul după el.

— Să știi că nu trebuie să faci asta, a zis el cu blândețe. Simți lici și colo un spasm al nervilor și, în loc să-l neglijezi, îl bagi în seamă, făcând din asta o dramă. Ai putea să-l stăpânești dacă ai vrea.

— Aș putea? a șoptit ea.

— Dacă vrei. Nu e necesar. Mie mi-e indiferent. Nu te doare nimic, zici?

— Nu, și a clătinat din cap.

Doctorul a bătut-o ușor pe umăr și s-a dus la bucătărie. M-am dus după el. S-a rezemat de chiuvetă și m-a fixat cu răceală.

— Care- povestea?

— E secretara unei cliente. O doamnă Murdock din Pasadena. Clienta e oarecum o bestie. Acum vreo opt ani, un bărbat i-a făcut curte lui Merle. Nu știu cât de insistent. Apoi... nu cred că imediat... dar cam în perioada aceea omul a căzut pe fereastră, sau a sărit. De-atunci ea nu suportă să fie atinsă de nici un bărbat... nici măcar întâmplător.

— Aha!

Ochii bulbucați ai doctorului continuau să mă fixeze.

— Crede că el a sărit pe fereastră din cauza ei?

— Nu știu. Doamna Murdock este văduva bărbatului. S-a recăsătorit, iar cel de-al doilea soț a murit și el. Merle stă la ea. Bătrâna o tratează așa cum își tratează un părinte aspru copilul neascultător.

— Înțeleg. Complex regresiv.

— Asta ce mai e?

— Șoc emoțional și încercarea subconștientului de a se refugia în copilărie. Dacă doamna Murdock o ceartă mult, dar nu prea mult, tendința se accentuează. Are loc un proces specific copilăriei, de identificare a sentimentului de subordonare cu nevoia de ocrotire.

— E nevoie să intrăm în toate amănuntele astea? am mârâit eu.

Mi-a zâmbit calm.

— Ascultă, amice. Fata e în mod evident nevrotică. Starea asta e parțial provocată, parțial deliberată. Vreau să spun că, în realitate, se

complace în această situație. Oricum, nu ăsta e lucrul cel mai important acum. Zicea c-a omorât un om?

— Un bărbat pe nume Vannier, care locuiește în Sherman Oaks. Se pare că e vorba de-un șantaj. Merle trebuia să-i ducă banii din când în când. Se temea de el. L-am văzut și eu. Un tip nesuferit. S-a dus la el azi după-amiază și zice că l-a împușcat.

— De ce?

— Zice că nu i-a plăcut cum se uita la ea.

— Cu ce l-a împușcat?

— Are un pistol în poșetă. Nu mă întreba de ce. Nu știu. Dar dacă l-a împușcat ea, n-a făcut-o cu pistolul ăsta. Pistolul are pe țevă un cartuș de alt calibru, blocat acolo, care n-are cum lua foc. De fapt, nici nu s-a tras cu pistolul ăsta.

— Prea complicat pentru mine. Sunt doar doctor. Ce vrei să fac cu ea?

— Mai zicea, am urmat eu ignorând întrebarea lui, că lampa era aprinsă, deși era cam ora cinci și jumătate și o după-amiază de vară frumoasă. Tipul era în pijama. În broasca ușii de la intrare se găsea o cheie. El nu s-a ridicat să-i dea drumul înăuntru. Stătea jos și rânjea la ea.

— Oh, a zis doctorul, clătinând din cap.

Și-a împins o țigară între buzele groase și a aprins-o.

— Dacă te-aștepți să-ți spun că ea doar își închipuie că l-a împușcat, n-aș putea s-o fac. Din descrierea dumitale, deduc că omul fusese împușcat. Așa-i?

— Frate dragă, n-am fost acolo. Dar în privința asta, cel puțin totul pare destul de limpede.

— Dacă ea crede că l-a împușcat și nu joacă teatru — și, Doamne, ce teatru joacă indivizii ăștia! — e un indiciu că ideea exista de mult în mintea ei. Zici că avea pistol. Deci ideea exista în mintea ei. Are probabil un complex de culpabilitate. Vrea să fie

pedepsită, ca să ispășească vreo crimă reală ori imaginară. Te mai întreb încă o dată, ce vrei să fac cu ea? Nu e bolnavă, nu e smintită.

— N-o să se mai întoarcă la Pasadena.

— Oh.

M-a privit curios.

— Are familie?

— În Wichita. Taică-său e medic veterinar. O să-i telefonez, dar ea trebuie să rămână aici peste noapte.

— Nu știu ce să zic. Are destulă încredere în dumneata ca să petreacă noaptea în apartamentul dumitale?

— A venit aici de bună voie, și nu într-o vizită. Cred că are încredere în mine.

A ridicat din umeri, trecându-și degetele prin firele aspre ale mustății negre.

— Păi, o să-i dau niște nembital și o culcăm. Iar dumneata te poți plimba prin casă, luptându-te cu conștiința.

— Eu o să plec. Mă duc acolo să văd ce s-a întâmplat. Și ea nu poate să rămână singură aici. Și nici un bărbat, fie el chiar doctor, n-o s-o bage în pat. Cheamă o infirmieră. Eu o să dorm în altă parte.

— Philip Marlowe, ești un gentleman demodat. Perfect. Voi rămâne aici până vine infirmiera.

S-a întors în camera de zi și a telefonat la oficiul de plasare a infirmierelor. După aceea a telefonat soției lui. În timp ce telefona, Merle s-a ridicat în capul oaselor pe canapea și și-a împreunat mâinile în poală, afectată.

— Nu-nțeleg de ce era lampa aprinsă, a zis deodată. Nu era deloc întuneric în casă.

— Care-i prenumele tău? am întrebat-o.

— Doctor Wilbur Davis. De ce?

— N-ai vrea ceva de mâncare?

Carl Moss mi-a zis de lângă telefon:

— Măine o să-i prindă bine. Dar acum s-ar putea să se repete criza.

A terminat convorbirea, a închis telefonul și s-a dus să-și ia servieta. S-a reîntors cu două capsule galbene în mână pe niște vată. A adus un pahar de apă, i-a întins capsulele și i-a zis:

— Înghite-le.

— Nu, sunt bolnavă, nu-i așa? a întrebat ea, uitându-se la doctor.

— Înghite-le, fetiço. Înghite-le.

Le-a luat și le-a băgat în gură, apoi a apucat paharul cu apă și a băut.

Eu mi-am pus pălăria și am plecat. Coborând cu liftul, mi-am amintit că nu văzusem cheile de la mașină în poșeta ei, așa că am coborât în hol și am ieșit în bulevardul Bristol. Nu mi-a fost greu să găsesc mașina. Era parcată strâmb, la vreo șaizeci de centimetri de bordură. Era o Mercury gri decapotabilă, cu numărul 2XIII. Mi-am amintit că era numărul mașinii Lindei Murdock.

Un port-chei de piele atârna în contact. Am intrat în mașină și am pornit motorul. Rezervorul de benzină era aproape plin. Am luat-o din loc. Era o mașinuță drăguță și nerăbdătoare. Prin Cahuenga Pass parcă zbura.

Capitolul douăzeci și nouă

Escamillo Drive urca și cobora de-a lungul a patru cvartale. Era o șosea foarte îngustă, cam cinci case la fiecare cvartal, și urca printr-un loc sălbatic, pe o colină cafenie pe care în acest anotimp nu creștea nimic altceva decât salvie și manzanita. La ultimul și cel de-al cincilea cvartal, Escamillo Drive făcea o curbă la stânga, ajungea până la poalele colinei și aici dispărea. În acest ultim cvartal se găseau trei case, două la colțuri și una în fundătură. Aceasta era a lui Vannier. La lumina farului se vedea cheia în ușa.

Era un bungalow de tip englezesc, cu acoperiș înalt, cu ferestrele de la fațadă cu grilaj, un garaj într-o parte și o rulotă parcată lângă garaj. Lumina lunii se așternea domol peste gazon. Un stejar uriaș acoperea veranda din față. În casă nu se vedea nici o lumină, cel puțin de la intrare.

Dată fiind poziția casei, o lumină în camera de zi în timpul zilei nu părea cu totul nefirească. Era o casă întunecoasă, cu excepția dimineții. Pentru un cuib de îndrăgostiți era ideală, ca reședință a unui șantajist nu mi se părea potrivită. Moartea

neasteptată te poate ajunge oriunde, dar Vannier îi crease condiții favorabile.

Am intrat pe drumul de acces, am mers cu spatele ca să ies din fundătură și apoi am luat-o spre colț, unde am parcat mașina. M-am întors pe jos, pe șosea, pentru că nu exista trotuar. Ușa din față era făcută din scânduri de stejar, tăiate oblic acolo unde se îmbinau, și prinse în fier. În loc de mâner rotund, era o clanță obișnuită. Cheia apartamentului se vedea în broască. Am sunat. S-a auzit sunetul îndepărtat al unui clopoțel răsunând noaptea într-o casă goală. Am ocolit stejarul și-am îndreptat lanterna aprinsă între canaturile ușii de la garaj. Mașina era acolo. Am ocolit casa. O curtică fără flori, împrejmuită cu un zid jos de piatră. Încă trei stejari, o masă și două scaune de metal sub unul din stejari. În spate, un crematoriu pentru gunoi. Am luminat în rulotă înainte de-a mă întoarce la intrare. Nu părea să fie ceva înăuntru. Ușa era încuiată.

Am descuiat ușa de la intrare, lăsând cheia în broască. Aici n-aveam de gând să fac o treabă de găgăuță. Orice-ar fi fost. Voiam să fiu sigur. Am pipăit cu mâna pe peretele de lângă ușă după întrerupător. Am găsit unul și l-am răsucit. De jur împrejurul camerei s-au aprins perechi-perechi de aplice, cu lumină slabă, pe suporturi încastate în perete, dezvăluind lampa cea mare de care-mi vorbise Merle, precum și alte lucruri. Am aprins lampa și am stins aplicele de pe pereți. Lampa avea un bec mare, răsturnat într-un vas de sticlă gingașă. Se puteau obține trei intensități de lumină. Am învârtit întrerupătorul până le-am avut pe toate.

Era o cameră mare, cu o ușă în fund. În față, în dreapta, se găsea o arcadă, și dincolo de ea o mică sufragerie. Draperiile de la arcadă erau pe jumătate trase, draperii grele de brocart verde-deschis, destul de uzate. Șemineul era la mijloc, pe peretele din

stânga. De o parte și de alta, cât și pe peretele din fața lui, se găseau rafturi cu cărți: două canapele în colțuri, un scaun maro, unul roz, unul maro și auriu cu țesătură jacquard și un scăunel pentru picioare.

De sub pantalonul de la pijamaua galbenă apăreau gleznele dezgolite și picioarele în papuci de marochin verde-închis, sprijinite pe scăunel. Încet, cu atenție, mi-am ridicat ochii de la picioare în sus. Un halat de mătase imprimată, verde-închis, legat cu un cordon cu ciucuri. Prin halatul deschis la piept se vedea o monogramă pe buzunarul pijamalei. În buzunar, o batistă albă. Gâtul era galben, fața întoarsă într-o parte, îndreptată spre oglinda de pe perete. M-am apropiat și am privit în oglindă. Într-adevăr părea să rânjească.

Mâna stângă zăcea între genunchi și marginea scaunului, dreapta-i atârna peste scaun. Vârfurile degetelor îi atingeau covorul și mânerul unui revolver cam de calibru 32, un pistol cu butoi, aproape fără țevă. Partea dreaptă a feței se rezema de spătarul scaunului. Umărul drept era maro-închis din cauza sângelui. Se mai vedea sânge și pe mânecă. Și pe scaun. Pe scaun era chiar foarte mult.

Capul, mă gândeam, nu-și putuse lua poziția aceea de la sine. Vreunui suflet sensibil nu-i plăcuse probabil partea dreaptă a capului.

Mi-am ridicat piciorul și am împins ușor scăunelul câțiva centimetri într-o parte. Tocurile papucilor s-au mișcat în silă pe suprafața de jacquard. Omul era țeapăn ca lemnul. M-am aplecat și i-am atins glezna. Mai rece ca gheața.

Pe o masă, lângă cotul drept, un pahar umplut pe jumătate cu băutură trezită, o scrumieră plină de chiștoace și scrum. Trei chiștoace aveau ruj de buze pe ele. Ruj roșu deschis, folosit de obicei de blonde.

Lângă un alt scaun mai era o scrumieră, în care se găseau chibrituri, foarte mult scrum, dar nici un chiștoc.

În aerul din cameră, un parfum destul de puternic se luptase cu mirosul morții și fusese învins. Deși înfrânt, persista încă.

Am început să umblu prin restul casei, aprinzând și stingând lumini. Două dormitoare, unul cu mobilă din lemn de pin, celălalt din lemn de arțar roșu. Cel mobilat cu lemn de pin părea să fie pentru oaspeți. O baie drăguță, pardosită cu plăci de ceramică de culoare cafenie și purpurie, cu un spațiu pentru duș și ușă de sticle. Bucătăria era mică. În chiuvetă se găseau multe sticle. O groază de sticle, de pahare și de urme de degete; o groază de dovezi. Sau poate că nu, după cum va arăta cazul.

M-am întors în camera de zi și m-am oprit în mijlocul ei. Am respirat profund, întrebându-mă la cât îmi va fi evaluată pielea când voi anunța și acest caz. Să anunț acest caz și să raportez că tot eu sunt tipul care l-a găsit pe Morningstar și a dat bir cu fugiții. Prețul va fi mic, foarte mic. Marlowe trei crime. Împotmolit în morți până la gât. Și absolut nimic rezonabil, logic, favorabil mie. Dar nu asta era lucrul cel mai rău. În clipa în care voi da totul în vileag, voi înceta să mai fiu un detectiv liber. Nu o să mai fac ceea ce fac și nu o să mai descopăr ceea ce descopăr.

Carl Moss ar putea fi dispus să o protejeze pe Merle cu mantia lui Esculap, până la un punct. Sau ar putea crede că cel mai mare bine pe care i l-ar putea face ar fi să-i scoată din cap ceea ce o chinuie.

M-am reîntors la scaunul cu țesătură jacquard, am strâns din dinți și am apucat capul lui Vannier de păr, ca să-l trag de pe spătarul scaunului. Cartușul intrase pe la tâmplă. Poziția putea sugera sinucidere. Dar oameni ca Louis Vannier nu se sinucid. Un șantajist, chiar unul speriat, are un sentiment al puterii la care ține.

Am lăsat capul să cadă unde voia și m-am aplecat ca să-mi șterg mâna pe covor. Când m-am aplecat, am văzut colțul unei rame de tablou sub raftul de jos al mesei, lângă cotul lui Vannier. M-am apropiat și m-am întins după el cu o batistă.

Sticla era crăpată de-a curmezișul. Căzuse de pe perete. Am văzut cuiul. Îmi puteam imagina cum se-ntâmplase. Cineva stătea în picioare în dreapta lui Vannier, aplecat chiar peste el, o persoană pe care o cunoștea și de care nu se temea, și pe neașteptate scosese pistolul și-l împușcase în tâmpla dreaptă. Și atunci, speriat de sânge sau de reculul împușcăturii, ucigașul sărise înapoi spre perete și doborâse tabloul. Tabloul căzuse pe un colț și sărise sub masă. Ucigașul fusese fie prea prevăzător ca să-l atingă, fie prea speriat.

M-am uitat la el. Era un tablou mic, deloc interesant. Un individ într-o jachetă strânsă pe corp, cu dantelă la mâneci, pantaloni strâmți și o pălărie de catifea, rotundă umflată, cu pană, aplecându-se mult în afara unei ferestre, se pare strigând pe cineva de la parter. Parterul nu se vedea în tablou. Era o reproducere în culori lipsită de valoare.

M-am uitat prin casă. Mai erau și alte tablouri. Câteva acuarele destul de drăguțe și câteva gravuri foarte demodate. Vreo șase în total. Probabil tipului îi plăcea pictura. Ei și? Un bărbat aplecându-se în afară la o fereastră de sus. Cu mult timp în urmă.

L-am privit pe Vannier. Nu-mi era de nici un folos. Un bărbat aplecându-se în afară la o fereastră de sus, cu mult timp în urmă.

Mi-a trecut prin cap o idee. La început atât de vagă, încât era să-mi scape. M-a atins ca un fulg. Ca mângâierile unui fulg de zăpadă. O fereastră de sus, un om aplecându-se în afară... cu mult timp în urmă.

Ideea a izbit în plin. Era așa de fierbinte încât sfârâia. Aplecându-se în afară, la o fereastră de sus,

cu mult timp în urmă, acum opt ani... un bărbat aplecându-se prea mult... un bărbat căzând... murind. Un bărbat care se numea Horace Bright.

— Domnule Vannier, am zis eu cu o ușoară admirație, ți-ai jucat bine rolul.

Am întors tabloul. Pe spate erau notate date și sume de bani. Date de mai bine de opt ani, sume în cea mai mare parte de cinci sute de dolari, câteva de șapte sute cincizeci de dolari, două de o mie. Suma totală în cifre era de unsprezece mii de dolari. Ultima sumă n-o primise. Era mort când i se adusese. Pentru opt ani, nu erau grozav de mulți bani. Clientul domnului Vannier se tocmise serios.

Cartonul din spatele tabloului era fixat în ramă cu ace de oțel pentru patefon. Două căzuseră. Am desfăcut cartonul și, fără să vreau, l-am rupt puțin. Între el și tablou se găsea un plic alb. Sigilat, nescris. L-am deschis. Conținea două fotografii pătrate și un negativ. Fotografiile erau identice. Arătau un bărbat aplecându-se mult în afara unei ferestre, cu mâinile sprijinindu-se pe marginea ferestrei cu gura deschisă, tipând. În spatele lui se vedea fața unei femei.

Era un bărbat subțirel, cu părul negru. Fața lui, ca și a femeii din spate, nu era prea clară. El se apleca în afara ferestrei și țipa sau striga.

Țineam fotografia în mână și mă uitam la ea. Părea să nu aibă nici o semnificație. Și totuși, trebuia să aibă. N-aș fi putut spune de ce. Mă uitam întruna la ea. Și imediat mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Un lucru foarte mic, dar vital. Poziția mâinilor pe colțul zidului, tăiat ca să se facă loc pervazului. Mâinile nu se țineau de nimic, nu atingeau nimic. Ceea ce se vedea pe muchia cărămizilor era doar fața interioară a încheieturilor mâinilor. Mâinile erau în aer.

Bărbatul nu se apleca. Nu. Cădea.

Le-am pus pe toate înapoi în plic, am împăturit cartonul și le-am băgat pe toate în buzunar. Am ascuns rama, sticla și tabloul în dulapul pentru rufe, sub un prosop.

Totul durase cam mult. O mașină s-a oprit în fața casei. Cineva venea pe alee.

M-am ascuns în spatele draperiilor de la arcadă.

Capitolul treizeci

Ușa de la intrare s-a deschis și apoi s-a închis încet.

Liniște. O liniște care plutea în aer, ca respirația unui om pe vreme geroasă, apoi un urlet profund, transformat într-un vaiet de disperare.

Apoi vocea severă și furioasă a unui bărbat zicând:

— Nici prea rău, nici prea bine. Mai încearcă. Vocea femeii a zis:

— Dumnezeuule, e Louis! E mort!

Vocea bărbatului a continuat:

— Poate n-am dreptate, dar eu cred totuși că treaba nu e curată.

— Dumnezeuule! E mort, Alex. Fă ceva... pentru numele lui Dumnezeu... te rog, fă ceva.

— Da, a răspuns vocea dură a lui Alex Morny. Ar trebui. Ar trebui să te aduc în aceeași situație. Cum e el plin de sânge. Să te omor și pe tine, să fii rece ca el. Ești și așa putredă. Suntem căsătoriți numai de opt luni, și mă înșeli cu o marfă ieftină ca asta. Dumnezeuule, Doamne! Cum de mi-a trecut prin minte să-mi leg viața de o stricăță ca tine?

Ultimele cuvinte aproape că le-a urlat.

Femeia a mai scos un vaiet.

— Termină cu scâncetele, a zis Morny cu asprime. Pentru ce crezi că te-am adus aici? Nu păcălești pe nimeni. Ești supravegheată de săptămâni de zile. Noaptea trecută ai fost aici. Eu am fost astăzi aici. Am văzut tot ce era de văzut. Rujul tău pe țigări, paharul din care ai băut. Mi te închipui șezând pe brațul scaunului său, mângâindu-i părul unsuros, apoi vârând în el un glonte pe când mai torcea ca un piscoi. De ce?

— Oh, Alex... scumpule... nu spune asemenea lucruri îngrozitoare.

— Ca într-o melodramă, a zis Morny. Exact ca la cinema. Treci peste partea asta cu suferința, iubito. Trebuie să știu cum să aranjez afacerea. De ce naiba crezi că sunt aici? Nu-mi mai pasă de tine. Nu, iubito, nu, îngerul meu blond și scump și criminal. Îmi pasă de mine, de suferința mea și de afacerile mele. De pildă, ai șters pistolul?

Tăcere. Apoi s-a auzit o palmă. Femeia a scos un urlet. Fusesse lovită. Lovită îngrozitor. Era rănită până la adâncul sufletului. Juca destul de bine.

— Ascultă, îngerășule, a mârâit Morny. Nu vinde castraveți la grădinar. Am jucat în filme și mă pricep la cabotini. Las-o baltă. O să-mi spui cum s-a întâmplat, chiar dac-o să fie nevoie să te târăsc prin cameră, trăgându-te de păr. Ei, ia spune... ai șters pistolul?

Ea a râs pe neașteptate. Un râs nefiresc, dar limpede, ca un clinchet de clopoțel. Apoi s-a oprit din râs tot atât de neașteptat.

— Da, a zis vocea ei.

— Și paharul pe care-l foloseai?

— Da.

Foarte liniștită, foarte calmă.

— Și ai pus amprente lui pe pistol?

— Da.

El a stat să chibzuiască în liniște.

— Probabil că n-o să-i păcălești, a zis. E aproape imposibil să pui în mod convingător amprentele unui mort pe pistol. Oricum, ce-ai mai șters?

— N... nimic. Oh, Alex. Te rog, nu fi atât de brutal.

— *Încetează! Încetează!* Arată-mi cum ai procedat, unde stăteai, cum ai ținut pistolul.

Ea nu se clintea din loc.

— Nu te gânde la amprente, a zis Morny. O să pun eu altele mai bune. Unele mult mai bune.

Femeia s-a mișcat încet prin fața draperiilor și am putut-o vedea. Purta pantaloni de gabardină verde-deschis, o jachetă cafenie cu broderie și un turban stacojiu, prins cu o agrafă de aur în formă de șarpe. Fața îi era mânjită de lacrimi.

— Ridică-l, a urlat Morny la ea. Arată-mi cum ai făcut!

Femeia s-a aplecat lângă scaun și s-a ridicat cu pistolul în mână. L-a îndreptat spre ușă.

Morny nu s-a mișcat, n-a scos o vorbă.

Mâna blondei a început să tremure, iar pistolul îi juca straniu în mână. Îi tremura și gura. Brațul i-a căzut în jos.

— N-o pot face, a zis ea în șoaptă. Ar trebui să te împușc, dar nu pot.

Și-a desfăcut mâna și pistolul a căzut pe dușumea. Morny a trecut repede prin fața draperiilor, a îmbrâncit-o într-o parte, iar cu piciorul a împins pistolul înapoi, aproximativ unde fusese.

— Nu puteai s-o faci, a zis el cu voce răgușită. Nu puteai s-o faci. Și acum, fii atentă.

A scos repede o batistă și s-a aplecat să ridice iarăși pistolul. Și-a băgat mâna dreaptă în buzunar și a scos un cartuș, învărtindu-l între degete. A făcut asta de patru ori. A vârât cartușul în butoi și apoi a

învârtit puțin butoiul, cât trebuia. S-a aplecat, a pus pistolul jos pe dușumea, și-a luat batista și s-a ridicat.

— Nu mă puteai împușca, a zis el batjocoritor, pentru că în pistol nu era decât un tub fără glonte. Acum e din nou încărcat. Cartușele sunt puse cum trebuie. S-a tras un singur foc. Și pe pistol sunt amprente tale.

Blonda era foarte liniștită, uitându-se la el cu ochii rătăciți.

— Am uitat să-ți spun, a zis el domol. Am șters celelalte amprente de pe pistol. Vreau să fiu sigur că sunt amprente tale pe el. Și până acum eram destul de sigur, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să fiu *absolut* sigur. Pricepi?

— Ai de gând să mă denunți? a zis femeia, liniștită.

El stătea cu spatele spre mine. Purta haine negre. Pălărie de fetru trasă pe ochi. Nu-i puteam vedea fața. Dar i-am văzut rânjetul când a zis:

— Da, îngerașule, am de gând să te denunț.

— Înțeleg, a zis ea și l-a privit cu ochii goi.

Pe neașteptate i-a apărut pe față o demnitate gravă.

— O să te denunț, îngerașule, a zis el încet, vorbind rar, de parcă i-ar fi făcut plăcere să spună fiecare cuvânt. Unii oameni or să mă compătimească, alții or să râdă de mine. Dar asta n-o să-mi afecteze cu nimic afacerile. Cătuși de puțin. Pentru afaceri că ale mele, o treabă ca asta e bună. Puțină publicitate n-o să-mi strice deloc.

— Va să zică, nu mai sunt pentru tine decât un mijloc de reclamă. Lăsând, desigur, la o parte pericolul că s-ar putea să fii tu însuși suspectat.

— Chiar așa. Întocmai.

— Și ce motiv aș fi avut, a întrebat ea cu sânge rece și cu un dispreț atât de profund, încât el nici măcar nu i-a sesizat intenția.

— Nu știu. Nu-mi pasă. Puneai cu el ceva la cale. Eddie te-a urmărit pe o stradă de pe Bunker Hill, unde te-ai întâlnit cu un individ blond în costum maro. I-ai dat ceva. Atunci Eddie s-a luat după individ și l-a urmărit până la un bloc, nu departe de acolo. A încercat să-l urmărească mai departe, dar a avut impresia că individul l-a dibuit, așa c-a trebuit să renunțe. Habar n-am ce-a fost. Știu un lucru, totuși. În casa aceea a fost împușcat ieri un tânăr pe nume Phillips. Știi ceva despre asta, scumpeteo?

— Nu știu nimic, a zis blonda. Nu cunosc pe nimeni cu numele Phillips și, oricât ți s-ar părea de ciudat, n-am împușcat pe nimeni ca să mă distrez.

— Dar l-ai împușcat pe Vannier, drăguțo, a zis Morny aproape blând.

— Oh, da, a rostit ea târăgănat. Firește. Adineauri ne întrebam ce motiv aș fi avut s-o fac. L-ai găsit?

— Aranjează asta cu codoșii, a răspuns el batjocoritor. Zi-i scandal între amorezi. Zi-i cum îți place.

— Probabil că atunci când era beat, arăta cam ca tine. Ar putea fi asta motivul.

— Ah, a zis el înghițind în sec.

— Mai chipeș. Mai tânăr și fără burtă. Dar cu același afurisit de surâs încrezut și mulțumit de sine.

— Ah, a zis Morny, și se vedea că suferă.

— Ar merge? a întrebat ea liniștită.

S-a apropiat de ea și i-a tras un pumn în față de s-a prăbușit pe dușumea. A rămas jos, cu un picior întins drept înaintea și cu o mână la falcă. Ochii, foarte albaștri, erau ridicați spre el.

— Poate că n-ar fi trebuit să procedezi așa. Acum s-ar putea să nu mai fiu de acord.

— Ba o să fiu. N-ai încotro. O să scapi destul de ușor. Christoase, știu asta. Datorită înfățișării tale. Dar o să fi de acord, îngerașule. Pe pistol sunt amprente tale.

Ea s-a ridicat încet în picioare, cu mâna încă la falcă. Apoi a zâmbit.

— Știam că e mort. Cheia din ușă e a mea. Sunt gata să merg în oraș și să spun că eu l-am împușcat. Dar să nu mai pui laba asta moale și albă pe mine... dacă ții la varianta mea. Da. Sunt dispusă să merg la poliție. O să mă simt mult mai în siguranță acolo decât lângă tine.

Morny s-a întors. l-am văzut expresia răutăcioasă și dură pe fața palidă. Cicatricea de pe obraz i se contracta. A trecut pe lângă draperii. Ușa de la intrare s-a deschis din nou. Blonda a rămas nemișcată o clipă, s-a uitat peste umăr la cadavru, s-a cutremurat ușor și a ieșit din câmpul meu vizual.

Ușa s-a închis. S-au auzit pași pe alee. Portierele mașinii s-au deschis și s-au închis. Motorul a pornit și mașina s-a îndepărtat.

Capitolul treizeci și unu

După multă vreme am ieșit din ascunzătoare și am revenit în camera de zi. Am ridicat pistolul și l-am șters cu grijă, apoi l-am pus jos. Din scrumiera de pe masă am cules cele trei chiștoace pătate de ruj și le-am dus în baie, unde le-am dat drumul în closet și am tras apa. După asta am căutat al doilea pahar, pe care trebuia să fie amprentele ei. Al doilea pahar nu exista. Cel care era pe jumătate plin cu băutură trezită l-am dus la bucătărie, l-am spălat și l-am șters cu un șervet.

A urmat apoi partea neplăcută. Am îngenuncheat pe covor lângă scaun, am ridicat pistolul și m-am întins după mâna țeapănă care atârna în jos. Ampretele nu aveau să fie prea bune, dar vor fi oricum amprente, și nu ale lui Louis Morny. Pistolul avea mâner de cauciuc în pătrățele, cu o bucățică sărită în partea stângă — n-a rămas nici o amprentă pe mâner. Una de arătător pe partea dreaptă a țevii, două degete pe garda trăgaciului, una a degetului mare pe partea stângă, în spatele magaziei. Destul de bune.

M-am uitat încă o dată prin camera de zi. Deși am micșorat-o, lumina cădea prea puternic pe fața

galbenă a mortului. Am deschis ușa de la intrare, am scos cheia, am șters-o și am vârat-o la loc în broască. Am închis ușa, am șters clanța și m-am dus la mașină.

M-am reîntors la Hollywood, am încuiat mașina și am pornit pe jos, pe lângă celelalte mașini parcate, spre Bristol.

Am auzit o șoaptă șuierată în întuneric, dintr-o mașină. Fața prelungă și lipsită de expresie a lui Eddie Prue se ițea undeva sus, lângă acoperișul unui mic Packard, în spatele volanului. Era singur. M-am aplecat spre ușă și l-am privit.

— Ce mai faci, detectivule?

Am aruncat un chibrit jos, i-am suflat fumul în față și am zis:

— Cine a scăpat nota aceea de plată de la Societatea furnizoare de materiale dentare, pe care mi-ai dat-o aseară? Vannier sau altcineva?

— Vannier.

— Ce trebuia să fac cu ea... să aflu povestea vieții unuia pe nume Teager?

— Nu stau de vorbă cu tâmpiți, a zis Eddie Prue.

— De ce-o fi scăpat-o din buzunar? Și dacă totuși a scăpat-o, de ce nu i-ai restituit-o? Cu alte cuvinte, având în vedere că sunt un tâmpit, explică-mi de ce o notă de plată pentru materiale dentare poate neliniști pe cineva într-atâta, încât să-l determine să angajeze detectivi particulari. Mai ales domni ca Alex Morny, cărora nu le plac detectivii particulari.

— Morny e un om inteligent, a zis Eddie Prue cu răceală.

— Pentru el s-a inventat expresia „ignorant ca un actor”.

— Las-o baltă. Nu știi pentru ce sunt folosite materialele alea dentare?

— Ba da. Am aflat. Albastonul se folosește la facerea mulajelor pentru dinți și cavități. E foarte tare,

are structură granuloasă foarte fină și reține orice detaliu, oricât de mic. Celălalt material, cristobolitul, e folosit la pregătirea tiparelor de ceară. E bun pentru că rezistă foarte mult la căldură, fără să se deformeze. Hai, spune-mi că habar n-ai despre ce vorbesc.

— Cred că știi cum se toarnă aurul în tipare, a zis Eddie Prue. Bănuiesc că știi, așa-i?

— Am petrecut azi două ore ca să învăț. Sunt expert. Și ce-i cu asta?

A tăcut câteva momente, apoi a zis:

— Citești vreodată ziarul?

— Când și când.

— Nu se putea să nu citești că un tip bătrân, pe nume Morningstar a fost omorât în Belfont Building de pe Ninth Street, două etaje mai sus de biroul acestui Teager. E puțin probabil să nu fi citit, nu-i așa?

Nu i-am răspuns. M-a privit câteva clipe, apoi a întins mâna spre tabloul de bord și a apăsă pe demaror. După ce motorul a pornit, a început să ambreieze încet.

— Nimeni n-ar putea face pe prostul mai bine ca tine, a zis domol. Nimeni. Noapte bună.

Mașina s-a îndepărtat de bordură și a luat-o în josul colinei, spre Franklin. Zâmbeam depărtării când a dispărut.

Am urcat în apartament, am descuiat ușa, am deschis-o câțiva centimetri și apoi am ciocănit ușor. În cameră era mișcare. O fată zdravănă, cu o bentiță neagră pe boneta uniformei albe de infirmieră, a deschis ușa.

— Sunt Marlowe. Locuiesc aici.

— Intrați, domnule Marlowe. Mi-a spus doctorul Moss.

Am închis ușa încet și amândoi am început să vorbim cu voce scăzută.

— Cum se simte?

— Doarme. Era somnoroasă și când am ajuns aici. Eu sunt domnișoara Lymington. Nu știu prea multe despre ea, doar că temperatura e normală, pulsul cam rapid încă, dar descrește. Cred că-i vorba de-o tulburare mintală.

— A găsit un om ucis. Asta a dat-o gata. Doarme destul de adânc ca să pot intra să-mi iau câteva lucruri? Mă duc la hotel.

— Oh, da. Dacă umblați încet. Probabil că n-o să se trezească. Dar dacă se trezește, nu-i nimic.

Am intrat și am pus câțiva bani pe masa de lucru.

— În casă am cafea, șuncă, ouă, pâine, suc de roșii, portocale, băutură. Dacă ai nevoie de ceva, telefonează.

— V-am cercetat proviziile, a zis ea zâmbind. Avem tot ce ne trebuie până mâine după micul dejun. O să rămână aici?

— Asta o hotărăște doctorul Moss. Cred că o să plece acasă de îndată ce va fi în stare. Locuiește foarte departe, în Wichita.

— Eu sunt doar infirmieră, dar cred că o noapte bună de somn o s-o restabilească.

— O noapte bună de somn și schimbarea mediului, am zis, dar pentru domnișoara Lymington spusele mele nu aveau nici o semnificație.

Am intrat în vestibul și am aruncat o privire discretă în dormitor. Îi pusese rășchiorul meu. Dormea aproape pe spate, cu un braț deasupra plapumei. Mâneca rășchiorului era răsfrântă în sus cam vreo cincisprezece centimetri. Își ținea mâna strânsă pumn. Fața era trasă, palidă și foarte liniștită. Am deschis debaraua și am scos o valiză, în care mi-am pus câteva lucruri. Când am dat să plec, m-am uitat din nou la ea. Avea ochii deschiși și privea țintă în tavan. Și-a mișcat apoi ochii exact atât cât să mă poată vedea și a schițat cu greu un zâmbet sfios.

— Bună.

Era o voce slabă, vlăguită, o voce care se știa a cuiva care stă în pat și dispune de o infirmieră și de tot ce-i trebuie.

— Bună.

M-am apropiat de ea și-am privit-o, cu zâmbetul meu desăvârșit pe figura mea senină.

— Mă simt bine, a șoptit ea. Chiar grozav. Așa-i?

— Desigur.

— Sunt în patul duminical?

— N-are nici o importanță. N-o să te muște.

— Nu mi-e teamă.

Și-a întins o mână spre mine, cu palma în sus, așteptând să i-o țin. I-am ținut-o.

— Nu mi-e teamă de dumneata. Nici o femeie nu s-ar teme de dumneata, nu-i așa?

— Venind de la dumneata, socotesc că-i un compliment.

Ochii i-au zămbit, apoi a devenit din nou gravă.

— Te-am mințit, a zis cu voce slabă. Eu... eu n-am împușcat pe nimeni.

— Știu. Am fost acolo. Uită totul. Nu te mai gândi la asta.

— Prea îți spun mereu oamenii să uiți lucrurile neplăcute. Mi se pare o prostie să ți se tot spună. Dar nu le poți uita.

— Foarte bine, am zis eu, prefăcându-mă jignit. Eu sunt prost. Ce-ar fi dacă ai mai dormi?

Și-a întors capul, până a ajuns să mă privească drept în ochi. Ședeam pe marginea patului, ținându-i mâna.

— O să vină poliția aici?

— Nu. Și încearcă să nu fii dezamăgită.

Și-a încruntat sprâncenele.

— Am impresia că mă crezi o imbecilă nemaipomenită.

— Păi... s-ar putea.

Două lacrimi s-au prelins pe la colțurile ochilor și s-au rostogolit ușor pe obraji.

— Doamna Murdock știe că sunt aici?

— Încă nu. O să merg acolo să-i spun.

— Va trebui să-i spui... totul?

— Da, de ce nu?

Și-a întors capul într-o parte.

— O să înțeleagă, a zis ea cu voce slabă. Știe ce lucru îngrozitor am făcut acum opt ani. Lucrul acela înspăimântător, teribil.

— Desigur. Pentru asta i-a plătit lui Vannier în tot acest răstimp.

— Oh, Doamne.

Și-a scos mâna de sub plapumă și și-a tras-o pe cealaltă din mâna mea, ca să și le poată împreuna.

— Îmi pare rău c-a trebuit să afli asta. Regret. Numai doamna Murdock știa. Nici părinții mei nu știau. Îmi pare rău.

Infirmiera a intrat și m-a privit sever.

— Nu cred c-ar trebui să vorbească atâta, domnule Marlowe. Cred că n-ar strica să plecați acum.

— Ascultă, domnișoară Lymington, eu o cunosc pe fetița asta de două zile. Dumneată o cunoști abia de două ore. Îi face foarte bine să vorbească.

— S-ar putea să-i provoace o altă... ăă... criză, a zis ea cu severitate, evitându-mi ochii.

— Păi, dacă e s-o facă, n-ar fi mai bine s-o facă acum, cât ești dumneata aici și să scape de ea? Du-te la bucătărie și pregătește-ți o băutură.

— Nu beau când sunt de serviciu, a răspuns ea fără amabilitate. În afară de asta, aș mirosi a băutură.

A rânjit la mine și a ieșit din cameră. Merle ascultase toate astea ca o întrerupere neînsemnată a unei piese foarte importante. Oarecum supărată.

— Vreau să-ți povestesc totul, a zis gâfâind. Eu...
M-am ridicat și mi-am pus laba peste mâinile ei încleștate.

— Lasă asta. Știu. Marlowe le știe pe toate... în afară de cum se trăiește bine. Nu o să-ți ajute la nimic. Acum o să te culci din nou, iar mâine dimineață te duc la Wichită... să-ți vizitezi părinții. Pe cheltuiala doamnei Murdock.

— Păi, e minunat din partea ei, a strigat ea, deschizându-și larg ochii strălucitori. Dar ea a fost totdeauna foarte bună cu mine.

M-am ridicat de pe pat.

— E o femeie extraordinară, am zis, zâmbindu-i. Uimitoare. Plec acum acolo și o să avem o conversație nemaipomenit de simpatică, la o ceașcă de ceai. Și dacă nu te culci chiar acum, n-o să te mai las să mărturisești nici o crimă.

— Ești îngrozitor. Și nu-mi placi.

Și-a întors capul într-o parte, și-a vârât brațele sub plapumă și a închis ochii.

M-am dus spre ușă. La ușă m-am întors și am privit repede îndărat. Avea un ochi deschis și mă urmărea. Am privit-o muștrător și l-a închis imediat.

M-am reîntors în camera de zi, am privit-o și pe domnișoara Lymington muștrător și am ieșit cu valiza.

Am mers cu mașina până pe bulevardul Santa Monica. La muntele de pietate mai era deschis. Bătrânul evreu cu scufia neagră păru surprins că puteam să-mi răscumpăr atât de curând obiectul amanetat.

I-am spus că așa se întâmplă în Hollywood.

A scos plicul din seif și l-a desfăcut. Mi-a luat banii și chitanța de amanetare, apoi și-a pus în palmă moneda strălucitoare.

— E atât de valoroasă că-mi vine greu să v-o
restitui. Lucrătura, înțelegeți, lucrătura e frumoasă.

— Iar aurul din ea cred că valorează douăzeci de
dolari, am zis eu.

A ridicat din umeri și a zâmbit. Am băgat moneda
în buzunar și i-am urat noapte bună.

Capitolul treizeci și doi

Lumina lunii se așternuse ca un voal alb peste pajiștea din față, și doar sub cedrul de Himalaia era stăpână catifeaua neagră a întinericului. La două ferestre de la parter și într-o cameră de la etaj se vedeau luminile aprinse. M-am apropiat de casă, pășind pe dalele de piatră fixate în gazon, și am sunat.

Nu m-am uitat la micuțul negru pictat de pe blocul de beton. Nu l-am mai bătut ușor cu mâna pe cap. Gluma părea că nu mai are haz.

O femeie cu fața roșie și părul alb, pe care n-o mai văzusem, a deschis ușa.

— Sunt Philip Marlowe. Aș verea s-o văd pe doamna Murdock. Doamna Elizabeth Murdock.

Părea nehotărâtă.

— Cred că s-a culcat. Nu cred că o puteți vedea.

— Este doar ora nouă.

— Doamna Murdock se culcă devreme.

A dat să-nchidă ușa. Era o bătrână simpatcă și-mi părea rău să împing ușa cu umărul. M-am rezemat doar de ea.

— E vorba de domnișoara Davis. E important. Ai putea să-i spui asta?

— O să văd.

M-am dat un pas înapoi și am lăsat-o să închidă ușa.

Un mierloi cânta într-un copac întunecat din apropiere. Pe stradă a trecut în goană o mașină și a derapat la primul colț. Frânturile unui răs subțire de fată s-au revărsat în întuneric, de parcă le-ar fi risipit mașina care trecuse.

După o vreme ușa s-a deschis și femeia a zis:

— Puteți intra.

Am urmat-o prin antreul mare și gol. Un singur bec anemic ardea la o lustră, abia luminând peretele opus. Încăperea era liniștită și aerul trebuia improspătat. Am mers până la capătul holului și de acolo am urcat pe o scară cu balustradă sculptată. Sus, un alt hol și o ușă deschisă.

Am fost poftit înăuntru pe ușa deschisă, care s-a închis în urma mea. Era un salon mare cu mult creton, un tapet albastru și argintiu, o canapea, un covor albastru și un glasvand deschis spre balcon. Deasupra balconului se vedea o tendă.

Doamna Murdock stătea pe un scaun capitonat, cu marginile spătarului alungite în față, având dinainte o măsuță de jucat cărți. Purta un halat matlasat și părul îi era cam zbârlit. Dădea pasențe. Avea pachetul în mâna stângă. A pus o carte jos și a mutat alta, înainte de a-și ridica privirea spre mine.

Apoi a zis:

— Ce s-a întâmplat?

M-am apropiat de masă să mă uit la pasență.

— Merle e în apartamentul meu, am zis. A făcut o priză.

Fără să mă privească, a întrebat:

— Ce fel de criză, domnule Marlowe?

A mutat o carte, apoi repede încă două.

— A leșinat. V-ați prins vreodată trișând la pasențe?

— Nu-i nici o plăcere dacă trișezi, a răspuns ea cu asprime. Și foarte puțină, dacă nu trișezi. Ce-i cu Merle? N-a lipsit niciodată de acasă atât de mult. Începusem să fiu îngrijorată.

Am tras un scaun și m-am așezat la masă în fața ei. M-am cufundat în el prea mult, așa că m-am ridicat și am luat unul mai bun, în care m-am așezat.

— N-aveți de ce să vă faceți griji din cauza ei. Am adus un doctor și o infirmieră. Doarme. Fusesse să-l vadă pe Vannier.

A pus jos pachetul de cărți, s-a prins de muchia mesei cu mâinile ei mari, îmbătrânite, și m-a privit flegmatic.

— Domnule Marlowe, dumneata și cu mine ar fi bine să avem o explicație. În primul rând, am greșit apelând la serviciile dumitale. Nu mi-a plăcut să fiu manevrată ca o fraieră, cum ai zice dumneata, de o mică bestie trecută prin ciur și prin dârmon ca Linda. Ar fi fost însă mult mai bine dacă n-aș fi stârnit povestea asta. Pierderea dublonului era mult mai ușor de suportat decât pe dumneata. Chiar dacă nu-l mai primeam niciodată înapoi.

— Dar l-ați primit.

A dat din cap. Ochii i-au zăbovit pe fața mea.

— Da, l-am primit. Ai auzit cum.

— Dar n-am crezut.

— Nici eu, a zis calmă. Nătărăul de fiu-meu și-a asumat pur și simplu vina Lindei. O atitudine pe care o găsesc copilărească.

— Dumneavoastră aveți talentul de a vă înconjura cu oameni care adoptă asemenea atitudini.

A ridicat din nou cărțile și s-a aplecat ca să pună un zece negru pe un valet roșu. După aceea s-a întins spre o măsuță pe care se găsea vinul. A băut, a pus paharul jos și m-a privit sever, rece.

— Am impresia că ai de gând să fii insolent, domnule Marlowe.

Am clătinat din cap.

— Nu insolent. Sincer doar. În ce vă privește, doamnă Murdock, nu m-am descurcat prea rău. Dublonul v-a fost restituit. Am ținut poliția departe de dumneavoastră... până acum. N-am făcut nimic în legătură cu divorțul, dar am găsit-o pe Linda — fiul dumneavoastră a știut tot timpul unde se găsea și cred că n-o să aveți nici un necaz cu ea. Își dă seama că a făcut o greșală măritându-se cu Leslie. Totuși, dacă credeți că nu merit banii...

A mârâit și a pus o altă carte — asul de caro în rândul întâi.

— Asul de treflă nu se arată, fir-ar al naibii. N-o sa-l scot la timp.

— O fi alunecat dintre cărți când nu erai atentă.

— N-ar fi mai bine, a zis ea foarte calmă, să-mi vorbești în continuare despre Merle? Și nu te bucura dacă ai aflat câteva din secretele familiei, domnule Marlowe.

— Eu nu mă bucur de nimic. Dumneavoastră ați trimis-o acasă la Vannier pe Merle, azi după-amiază, cu cinci sute de dolari.

— Și ce dacă am trimis-o?

Și-a mai turnat vin și a sorbit, privindu-mă insistent pe deasupra paharului.

— Când i-a cerut?

— Ieri. Nu i-am putut scoate din bancă până astăzi. Ce s-a întâmplat?

— Vannier vă șantajează cam de vreo opt ani, nu-i așa? Din cauza a ceva ce s-a întâmplat în ziua de 26 aprilie 1933?

Un fel de panică a licărit în adâncul ochilor ei, dar foarte departe, foarte slab, ceva care parcă exista acolo de multă vreme și acum mă privea pe furiș o clipă.

— Merle mi-a spus câteva lucruri. Fiul dumneavoastră mi-a povestit cum a murit tatăl său. Astăzi m-am uitat prin rapoarte și ziare. Moarte accidentală. Se întâmplase un accident pe stradă, chiar sub biroul lui, și foarte mulți oameni leșiseră la ferestre să se uite. El s-a aplecat prea mult în afară. S-a zis c-ar fi vorba de o sinucidere, pentru că era lefter și avea cincizeci de mii asigurare pe viață pentru familie. Dar procurorul a fost drăguț și a trecut peste asta.

— Și ce-i cu asta?

Era o voce rece, severă, nici croncănită, nici găfăită. O voce rece, severă, absolut stăpănită.

— Merle era secretara lui Horace Bright. O fetiță într-un fel stranie, foarte timidă, simplă, cu mentalitate de copil căreia-i place să-și dramatizeze viața și care are idei foarte demodate despre bărbați. Cred că Horace Bright s-a cherkhelit o dată și s-a dat la ea și a speriat-o.

— Ei și?

O altă întrebare rece și severă m-a împuns ca țeava unui pistol.

— Obsedată de întâmplare, i s-a înfiripat în minte ideea crimei. A găsit o ocazie și a trecut exact prin spatele lui. Când el stătea aplecat pe fereastră. Asta nu vă spune nimic?

— Vorbește limpede, domnule Marlowe. Suport adevărul.

— Dumnezeule, cât de limpede vreți? Și-a îmbrâncit patronul pe fereastră. În două cuvinte, l-a omorât. Și a scăpat nepedepsită. Cu ajutorul dumneavoastră.

A privit la mâna stângă, încleștată pe cărți. A dat din cap. Bărbia i s-a mișcat vreo doi centimetri în jos și-n sus.

— Vannier avea vreo probă? am întrebat. Ori a văzut întâmplător ce s-a petrecut și v-a tapat de bani,

Iar dumneavoastră i-ați plătit câte ceva, când și când, pentru a evita scandalul... și pentru că țineți cu adevărat la Merle?

Înainte de a-mi da răspunsul, a mai mutat o carte. Neclintită ca o stâncă.

— Vorbea despre o fotografie, a zis ea. Dar nu am crezut. Ar fi putut face una. Și dacă ar fi făcut-o, mai devreme ori mai târziu mi-ar fi arătat-o.

— Nu, nu cred. Ar fi fost o fotografie foarte nesigură, chiar dacă din întâmplare avea aparatul în mână, datorită celor ce se-ntâmplau jos în stradă. Dar, după câte văd, n-ar fi-ndrăznit s-o arate. Sunteți o femeie destul de dură, în anumite privințe. S-ar fi putut teme că veți pune pe cineva să-l lichideze. Vreau să spun că unui escroc i-ar fi putut trece prin cap așa ceva. Cât i-ați plătit?

— Asta nu te... a început ea să zică, dar s-a oprit și a ridicat din umerii voinici.

O femeie puternică, aspră, neînduplecată, capabilă să primească lucrurile așa cum sunt! S-a gândit puțin și apoi a zis:

— Unsprezece mii o sută de dolari, fără să pun la socoteală cele cinci sute pe care i le-am trimis, în după-amiaza asta.

— Ah. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Murdock. Ținând seama de toate cele.

Și-a mișcat ușor o mână și a ridicat iarăși din umeri.

— A fost vina soțului meu. Era beat și nezgustător. Nu cred să-i fi făcut cu-adevărat vreun rău, dar, cum zici și dumneata, a speriat-o. Eu... eu nu pot s-o învinuiesc prea mult. În toți acești ani, și-a proștat-o destul singură.

— Trebuia să-i ducă banii lui Vannier, personal?

— Așa socotea ea că trebuie să se pedepsească. pedeapsă stranie.

Am dat din cap.

— Cred că așa îi e firea. Mai târziu v-ați căsătorit cu Jasper Murdock și ați ținut-o pe Merle la dumneavoastră și ați avut grijă de ea. Mai știe cineva?

— Nimeni. Numai Vannier. În mod sigur n-ar spune nimănui.

— Nu. Nu prea-mi vine să cred. Ei bine, acum totul s-a terminat. Vannier e mort.

Și-a ridicat ochii încet și m-a privit lung și calm. Capul cărunt era ca o stâncă într-un vârf de munte. A pus în cele din urmă cărțile jos și s-a prins tare de muchia mesei cu mâinile. Încheieturile degetelor s-au albit.

— Merle a venit la mine acasă, în absența mea. L-a rugat pe administrator să o lase înăuntru. El mi-a telefonat și am fost de acord. M-am dus repede acolo. Mi-a spus că l-a împușcat pe Vannier.

În liniștea camerei, respirația ei era o șoaptă slabă, rapidă.

— Avea un pistol în poșetă. Dumnezeu știe de ce. Vreo idee de a ei de a se apăra de bărbați, bănuiesc. Dar cineva... Leslie, așa crede... îl aranjase ca să fie inofensiv, vărându-i în obturator un cartuș de alt calibru. Mi-a spus că l-a omorât pe Vannier și apoi a leșinat. Am adus un doctor, un prieten de-al meu, apoi am plecat la Vannier acasă. În ușă se găsea o cheie. El era mort, așezat în scaun, mort de mult timp, rece, țeapăn. E doar o închipuire de-a ei, nu l-a împușcat ea. Doctorul a explicat lucrurile într-un anumit fel, dar n-o să vă plictisesc cu asta. Cred că-nțelegeți foarte bine.

— Da. Cred că-nțeleg. Și-acum?

— Doarme în apartamentul meu. E o infirmieră acolo. I-am telefonat tatălui ei. Vrea ca ea să vină acasă. Aveți ceva împotrivă?

A rămas uitându-se la mine.

— El nu știe nimic, am adăugat repede. Nici despre Vannier, nici despre Bright. Sunt sigur de asta. Vrea ca ea să vină acasă. M-am gândit s-o duc eu. Se pare că acum îmi revine mie această responsabilitate. O să am nevoie de cele cinci sute de dolari pe care Vannier nu le-a mai primit... pentru cheltuieli.

— Și mai cât? a întrebat ea cu brutalitate.

— Nu vorbiți așa. Dumneavoastră știți mai bine.

— Cine l-a omorât pe Vannier?

— S-ar părea că s-a sinucis. Lângă mâna lui dreaptă se afla un pistol. Rană de contact la tâmplă. În timp ce eram acolo, au venit Morny și nevastă-sa. M-am ascuns. Morny încearcă să pună crima pe seama nevastă-sii, care filtra cu Vannier. Ea își închipuie că el a făcut-o, sau că a pus pe cineva s-o facă. Dar moartea lui pare sinucidere. Polițiștii sunt acum acolo. Nu știu ce vor scoate din ea. Noi trebuie doar să stăm deoparte și să așteptăm.

— Oameni ca Vannier, a zis ea furioasă, nu se sinucid.

— Ar fi ca și cum am zice că fete ca Merle nu îmbrăncesc oameni pe fereastră. Asta n-are nici o importanță.

Ne-am uitat fix unul la celălalt, cu ostilitatea ascunsă care exista între noi de la început. După o clipă mi-am împins scaunul înapoi și m-am apropiat de glasvand. L-am deschis și am ieșit pe verandă. Noaptea se așternuse pretutindeni, plăcută și liniștită. Lumina albă a lunii era rece și clară, ca și dreptatea la care visăm dar pe care n-o găsim.

Copacii de jos aruncau umbre groase sub lună. În mijlocul parcului era amenajată o grădină. Am zărit scânteierea unei piscine ornamentale. Lângă ea un balansoar. Cineva stătea întins în el. Când am privit jos, am văzut o țigară arzând.

Am intrat înapoi în cameră. Doamna Murdock dădea iarăși o pasență. M-am apropiat de masă și am privit.

— Ați scos asul de treflă, am spus.

— Am trișat, a zis fără să-și ridice privirea.

— Voiam să vă-ntreb un lucru. Afacerea asta cu dublonul este încă destul de confuză, din cauza unor crime care nu par să aibă vreun sens, acum când vi s-a restituit moneda. Mă întreb dacă dublonul Murdock-Brasher are vreun semn distinctiv pe care l-ar putea identifica un expert — unul ca bătrânul Morningstar.

A rămas nemișcată și gânditoare, fără să-și ridice privirea.

— Da, ar putea fi. Inițialele persoanei care a făcut moneda, E.B., sunt pe aripa dreaptă. Țsta e singurul lucru care-mi vine-n cap.

— Cred că-l de ajuns, am zis. Moneda v-a fost restituită cu adevărat, nu-i așa? Sau ați spus doar așa, ca să încetez cercetările?

S-a uitat repede în sus și în jos.

— În acest moment e la locul ei. Dacă-l găsești pe fiul meu, ți-o poate arăta.

— Și-acum o să vă urez noapte bună. Vă rog, dați dispoziție să se-mpacheteze hainele lui Merle și trimiteți-le dimineață acasă la mine.

Și-a ridicat din nou repede capul și m-a privit sever.

— Tinere, vād că ești cam prea sigur pe dumneata.

— Dați dispoziție să le-mpacheteze, am zis, și trimiteți-le. Nu mai aveți nevoie de Merle... acum când Vannier e mort.

Privirile ni s-au încrucișat și am rămas așa câțva timp. Un zâmbet bizar, nefiresc, i-a mișcat colțurile buzelor. Și-a lăsat apoi capul în jos și cu mâna dreaptă a luat cartea de sus din pachetul pe care îl

ținea în mână stângă. A întors-o, a privit-o și a pus-o pe grămada de cărți de jos, apoi a întors-o pe următoarea — liniștită, calmă, cu o mână fermă, ca un dig de piatră în bătaia unei brize ușoare.

Am traversat camera și am ieșit. Am închis ușa ușor, am trecut prin hol și am coborât scările. De-aici am trecut prin holul de jos, pe lângă birouașul lui Merle, și am intrat în camera de zi, sumbră și nelocuită, cu aer îmbăcsit, în care te simțeai ca un cadavru îmbălsămat.

Glasvandul din spate s-a deschis și înăuntru a intrat Leslie Murdock. S-a oprit și m-a privit fix.

Capitolul treizeci și trei

Costumul îi era șifonat, părul ciufulit. Mustăcioara roșcată era la fel de anostă ca și altădată. Cearcănele de sub ochi erau adevărate gropi.

Cu port-țigaretul lung și negru își lovea ușor dosul palmei stângi. Faptul că mă întâlnea îi displăcea; n-avea chef să stea de vorbă cu nimeni.

— Bună seara, a zis bătos. Pleci?

— Încă nu. Vreau să vorbesc cu dumneata.

— Nu cred că avem ce să vorbim. Și-apoi, m-am săturat de atâta vorbă.

— Oh, da, avem. Despre un bărbat pe nume Vannier.

— Vannier? Nu-l prea cunosc. L-am văzut pe-aici. Ceea ce știu nu-mi place.

— Știi mai multe decât spui.

A intrat în cameră și s-a așezat pe un scaun pentru care îi trebuia curaj ca să stai. După aceea s-a aplecat înainte, și-a pus bărbia în palma dreaptă și s-a uitat la dușumea.

— Foarte bine, a zis cu o voce plictisită. Dă-i drumul. Am impresia c-o să fii scânteietor. Un torent

neîndurător de logică și intuiție și alte de-alde-astea. Un detectiv ca la carte.

— Desigur. Iau dovezile una câte una, le pun laolaltă într-o schemă bine ticluită, strecur aici și colo fapte pe care le am la îndemână, cercetez mobilurile și persoanele implicate și fac ca toate să apară altfel decât oricine — sau eu însumi — le-am considerat până la un moment dat și, în cele din urmă, plictisit de toate, arunc vina asupra persoanei celei mai puțin suspecte.

Și-a ridicat ochii, gata-gata să zâmbească.

— După care persoana se face albă ca varul, îi apar spume la gură și scoate un pistol din urechea dreaptă.

M-am așezat jos lângă el și mi-am scos o țigară.

— Așa este. Ar trebui să interpretăm cândva împreună asta. Ai un pistol?

— La mine, nu. Am unul. Știi doar.

— L-ai avut la dumneata aseară când ai trecut pe la Vannier?

A ridicat din umeri și a rânjit.

— Oh!... Am trecut eu aseară pe la Vannier?

— Cred că da. Deducție. Fumezi țigări Virginia, marca Benson and Hedges. Ele lasă un scrum tare care-și păstrează forma. O scrumieră de la el de-acasă avea destule cocoloașe sure că să reprezinte cel puțin două țigări. Nu era nici un chiștoc în scrumieră. Pentru că dumneata fumezi cu port-țigaret și un chiștoc dintr-un port-țigaret arată diferit. Așa că ai îndepărtat chiștoacele. Îți place?

— Nu.

Vocea îi era calmă. S-a uitat din nou la dușumea.

— Acesta este doar un exemplu de deducție, am urmat eu. Unul nereușit. Căci s-ar fi putut să nu fi existat chiștoace, dar dacă ar fi existat și ar fi fost îndepărtate, asta s-ar fi putut întâmpla pentru că aveau pe ele ruj de buze. Într-o anumită măsură, e

ceva ce ar indica cel puțin felul de a fi al fumătorului. Soția dumitale, de pildă, are obiceiul ciudat de a-și arunca chiștoacele în coșul de hârtii.

— N-o amesteca pe Linda, a zis cu răceală.

— Mama dumitale crede și acum că Linda a luat dublonul și că povestea cu Morny a fost doar un pretext ca s-o aperi pe ea.

— Am zis să n-o amesteci pe Linda.

Acum se bătea cu port-țigaretul negru pe dinți, cu un sunet ascuțit, strident, ca de telegraf.

— Sunt dispus să n-o amestec. Dar n-am crezut povestea dumitale din alt motiv. Iată-l.

Am scos dublonul și l-am ținut în mână sub nasul lui. S-a holbat la el. Gura îi era strâns încleștată.

— Azi-dimineată, pe când îți spuneai povestea, asta era amanetat pe bulevardul Santa Monica, pentru ca să fie păstrat în siguranță. Mi-a fost trimis de un pretins detectiv, pe nume George Phillips. Un băiat simplu, care și-a permis să intre într-o situație grea, datorită lipsei de judecată și dorinței exagerate de a avea un caz. Un tip blond, îndesat, într-un costum maro, care purta ochelari fumurii și o pălărie cam țipătoare. Conducea un Pontillac de culoarea nisipului, aproape nou. L-ai văzut, cred, în holul din fața biroului meu, ieri dimineată. Mă urmărise prin oraș și probabil că înainte te urmărise pe dumneata.

A părut sincer surprins.

— De ce să mă urmărească?

Am aprins țigara, iar chibritului i-am dat drumul într-o scrumieră de jad, ce nu părea a fi folosită ca scrumieră.

— Am zis că probabil te-a urmărit. Nu sunt sigur. S-ar putea să fi supravegheat casa asta. M-a luat în primire aici și nu cred că mă urmărise înainte.

Mai aveam încă moneda în mână. M-am uitat la ea, am întors-o aruncând-o-n sus, m-am uitat la inițialele E.B., gravate pe aripa stângă, și am pus-o la loc.

— O fi supravegheat casa, deoarece fusese angajat să vândă o monedă rară unui negustor bătrân de monede, pe nume Morningstar. Bătrânul negustor a bănuît oarecum de unde era moneda și i-a spus lui Phillips, sau a lăsat să se înțeleagă că era furată. Întâmplător, n-avea dreptate. Dacă dublonul Brasher al vostru e într-adevăr sus la etaj în acest moment, înseamnă că moneda pe care Phillips fusese angajat s-o vândă nu era cea furată. Era o imitație.

S-a scuturat, de parcă i-ar fi fost frig. Altminteri nu s-a mișcat și nici nu și-a schimbat poziția.

— Mă tem că o să fie o poveste lungă până la urmă, am zis eu destul de încet. Îmi pare rău. Ar trebui s-o ticluiesc ceva mai bine. Nu-i o poveste plăcută, are doi morți, poate chiar trei. Unui bărbat pe nume Vannier și unuia Teager le-a venit o idee. Teager este tehnician dentar în Belfont Buildings, clădirea în care stă bătrânul Morningstar. Ideea a fost să falsifice o monedă de aur rară și valoroasă, nu prea rară pentru, a putea fi vândută, dar destul de rară ca să valoreze o groază de bani. Metoda la care s-au gândit e cam aceea pe care o folosește un tehnician dentar ca să facă o plombă de aur. Aveau nevoie de aceleași materiale, același aparat, aceeași îndemânare. Adică să reproducă exact un model de aur, făcând o matriță dintr-un ciment alb, fin, dur, numit albaston, apoi să facă o copie a modelului din matriță în ceară de mulaj. După aceea trebuiau să bage ceara într-un alt fel de ciment, numit cristobolit, care are proprietatea de a fi rezistent la căldură mare, fără să se deformeze. Se lasă o mică deschidere, pentru ca ceara să se scurgă afară, prin fixarea unui ac de oțel care este tras când cimentul se întărește. Atunci se ia matrița de cristobolit și se ține deasupra unei flăcări, până când ceara se topește și curge afară prin deschiderea aceea mică, lăsând tiparul modelului original gol. Acesta este fixat de un

creuzet pe o mașină centrifugă și, prin forța centrifugă, este aruncat înăuntru aur topit din creuzet. După asta, cristobolitul încă fierbinte este ținut sub apă rece și se descompune, rămânând doar miezul de aur cu un ac de aur atașat, care reprezintă mica deschidere. Piesa astfel obținută, curățată cu acid și șlefuită, e un dublon Brasher nou-nouț, făcut din aur masiv, exact ca originalul. Pricepi?

A dat din cap și, plictisit, și-a trecut mâna prin păr.

— Treaba asta cere îndemânarea unui tehnician dentar. Procedeu ar fi inutil pentru baterea monedei în mod obișnuit, dacă am avea un sistem monetar din aur, deoarece materialul și munca ar costa mai mult decât valoarea monedei. Dar pentru o monedă de aur care este valoroasă prin faptul că e rară, procedeu e foarte convenabil. Așa că asta au făcut. Dar aveau nevoie de un model. Aici ai intrat dumneata în joc. Ai luat dublonul, dar nu ca să-l dai lui Morny. L-ai luat ca să-l dai lui Vannier. Adevărat?

Și-a fixat privirea în pământ, fără să scoată o vorbă.

— Liniștește-te, am zis. Așa stând lucrurile, nu e grav. Presupun că-ți promisese bani, care-ți erau necesari ca să-ți plătești datoriile la jocurile de noroc, pentru că mama dumitale e zgârcită. El avea însă asupra dumitale un ascendent mult mai puternic.

Și-a ridicat repede privirea; fața îi era foarte palidă, iar în ochi i se citea groaza.

— De unde știi? m-a întrebat aproape în șoaptă.

— Am aflat. Unele lucruri mi-au fost spuse, pe unele le-am obținut prin cercetări, iar pe altele le-am bănuț. O să ajung la asta mai târziu. Așadar, Vannier și amicul lui au făcut un dublon și vor să-l supună unor probe. Vor să știe dacă marfa lor va rezista unei verificări făcute de un expert în materie de monede

rare. Așa i-a venit lui Vannier ideea să angajeze un fraier, care să-ncerce să vândă bătrânului Morningstar moneda falsă, destul de ieftin ca bătrânul să creadă că era furată. L-au ales pe George Phillips drept fraier, datorită unui anunț stupid pe care-l dăduse în ziar. Cred că la început omul de legătură al lui Vannier cu Phillips a fost Lois Morny. Nu cred că era în combinație. A fost văzută dându-i lui Phillips un pachetel. Probabil că pachetelul conținea dublonul pe care Phillips va încerca să-l vândă. Dar când i l-a arătat bătrânului Morningstar, lucrurile s-au împotmolit. Bătrânul cunoștea colecțiile de monede și monedele rare. S-a gândit probabil că moneda era destul de autentică... era nevoie de foarte multe probe ca să demonstreze că nu era... dar felul cum erau gravate inițialele celui care bătuse moneda era neobișnuit, și atunci a bănuir că moneda putea fi din colecția Murdock. A telefonat aici și a încercat să afle. Asta a trezit suspiciunea doamnei Murdock, care a aflat că moneda lipsea. Și cum n-o poate suferi pe Linda, a bănuir-o pe ea și m-a angajat pe mine s-o recuperez și s-o oblig pe Linda să divorțeze, fără pensie alimentară.

— Eu nu vreau să divorțez, a zis Murdock înflăcărat. Niciodată n-am avut o asemenea idee. Mama n-avea nici un drept...

S-a oprit, a făcut un gest de disperare și a scos un fel de suspin.

— Foarte bine, eu știu asta. Și acum mai departe. Bătrânul Morningstar l-a speriat pe Phillips, care era doar fleț, nu necinstit. A reușit să obțină numărul de telefon al lui Phillips, chiar de la el. L-am auzit chiar eu pe bătrân telefonând la numărul acela — am tras cu urechea din biroul lui, după ce a crezut că plecasem. Tocmai mă oferisem să răscumpăr dublonul pentru o mie de dolari și Morningstar acceptase oferta, crezând că va putea lua moneda de

la Phillips, că va câștiga niște bani și c-o să fie totul grozav. Între timp, Phillips vă supraveghea casa, ca să vadă probabil dacă intră sau iese vreun polițist. M-a văzut pe mine, mașina mea, mi-a aflat numele de pe lista locatarilor și, din întâmplare, știa cine sunt.

M-a urmărit încercând să se hotărăască să-mi ceară ajutorul, până ce l-am făcut să-mi vorbească într-un hotel din centru. Zicea că mă știe de la un caz din Ventura, când era ajutor de șerif acolo; pretindea că era într-o situație delicată și că îl urmărea un tip înalt cu o privire ciudată. Acesta era Eddie Prue, șarpele cu clopoței al lui Morny. Morny știa că nevastă-sa umbla cu Vannier și o pusese sub urmărire. Prue a văzut-o luând legătura cu Phillips, lângă locuința acestuia, pe Court Street în Bunker Hill, și l-a urmărit pe Phillips până când și-a dat seama că Phillips îl observase, ceea ce era adevărat. Prue, sau vreun altul care lucrează pentru Morny, m-a văzut probabil mergând acasă la Phillips pe Court Street. Spun asta pentru că a încercat să mă sperie prin telefon, iar mai târziu m-a invitat să mă întâlnesc cu Morny.

Am scăpat de chiștoc aruncându-l în scrumiera de jad, m-am uitat la fața palidă și nefericită a bărbatului care ședea în fața mea și am continuat să vorbesc. Îmi venea greu, iar sunetul propriei mele voci începea să mă dezguste.

— Și acum, să revenim la dumneata. Când Merle ți-a spus că doamna Murdock a angajat un detectiv, te-ai speriat. Ți-ai închipuit că descoperise lipsa dublonului și ai venit val-vârtej la mine la birou, încercând să afli ceva de la mine. Foarte senin, foarte sarcastic la început, extrem de preocupat de soția dumitale, dar foarte îngrijorat. Nu știu ce ți-ai închipuit c-ai aflat, dar ai luat legătura cu Vannier. Trebuia să restitui mamei moneda în grabă, inventând o poveste. Te-ai întâlnit undeva cu Vannier și ți-a dat un dublon — probabil tot o monedă falsă,

Iar pe cea autentică a păstrat-o. Vannier își vedea afacerea periclitată înainte de-a o pune pe picioare. Morningstar i-a telefonat mamei duminică și ea m-a angajat pe mine. Morningstar a dibuit ceva. Vannier se duce la Phillips acasă, intră pe furiș și discută cu Phillips, încercând să afle în ce ape se scaldă.

Phillips nu-i spune că mi-a și expediat dublonul fals, folosind pentru adresă litere de tipar, asemănătoare cu cele găsite ulterior într-un jurnal din biroul lui. Deduc aceasta din faptul că Vannier nu a încercat să-l recupereze de la mine. Bineînțeles, nu știu ce i-a spus Phillips lui Vannier, dar probabil i-a spus că afacerea era în pom, că știa de unde era moneda și că se va duce la poliție sau la doamna Murdock. Vannier a scos un pistol l-a lovit cu el în cap, și apoi l-a împușcat. L-a percheziționat și pe el și apartamentul, dar n-a găsit dublonul, așa că s-a dus la Morningstar. Nici Morningstar n-avea dublonul, dar probabil Vannier credea că-l are. L-a lovit pe bătrân în cap cu mânerul pistolului, a umblat în seif, poate a găsit ceva bani, poate n-a găsit nimic, în orice caz a lăsat în urma lui impresia unui jaf. Apoi domnul Vannier a șters-o, cam supărat totuși că nu găsisese dublonul, dar cu satisfacția de a fi făcut o treabă bună în după-amiaza aceea. Două crime bine făcute. Mai rămâneai dumneata.

Capitolul treizeci și patru

Murdock mi-a aruncat o privire încordată, apoi privirea l-a coborât spre port-țigaretul negru pe care îl ținea strâns în mână. L-a băgat în buzunarul cămășii și s-a ridicat brusc. Și-a frecat dosurile palmelor una de alta și s-a așezat din nou. A scos o batistă și și-a șters fața.

— De ce eu? a întrebat cu o voce groasă, nefirească.

— Știi prea multe. Poate știi despre Phillips, poate nu. Depinde cât de mult erai amestecat în treaba asta. Dar despre Morningstar știi. Planu! dăduse greș, iar Morningstar era mort. Vannier nu putea să stea nepăsător, sperând că dumneata n-o să afli. Trebuia să-ți închidă gura bine, bine de tot. Dar ca s-o facă, nu era nevoie să te omoare. De fapt uciderea dumitale ar fi fost o mișcare greșită. Asta ar fi pus capăt influenței pe care o exercita asupra mamei dumitale. Ea e o femeie rece, necruțătoare, avară, dar dacă ți s-ar fi întâmplat ceva rău, ar fi devenit o fiară. Nu i-ar mai fi păsat de nimic și de nimeni.

Murdock și-a ridicat ochii. A încercat să pară uimit, dar n-a reușit decât să pară zăpăcit și șocat.

— Mama... ce?

— Încetează cu scornelile. Sunt sătul până peste cap de minciunile familiei Murdock. Merle a venit în seara asta la mine. E acolo acum. Fusesse la Vannier să-i ducă niște bani. Bani storși prin șantaj. Bani care i s-au dat timp de opt ani. Știu pentru ce.

Nu s-a clintit. Măinile îi stăteau țepene pe genunchi, din cauza tensiunii. Ochii aproape îi dispăruseră în fundul capului. Păreau ochi osândiți.

— Merle l-a găsit pe Vannier mort. A venit la mine și mi-a spus că ea l-a omorât. Să nu discutăm de ce crede că trebuie să ia asupra ei crimele altora. M-am dus acolo să-l văd. Murise cu o seară înainte. Era țepăn ca un manechin de ceară. Pe podea, lângă mâna lui dreaptă, se găsea un pistol. Era un pistol pe care-l știam din descrieri, un pistol care aparținea unui bărbat pe nume Hench, dintr-un apartament aflat vizavi de al lui Phillips. Cineva a ascuns pistolul cu care fusese omorât Phillips și a luat pistolul lui Hench. Hench și prietena lui se îmbătaseră și își lăsaseră apartamentul deschis. Nu s-a dovedit că era pistolul lui Hench, dar se va dovedi. Dacă pistolul era al lui Hench și Vannier s-a sinucis, Vannier nu e străin de moartea lui Phillips. Și Lois Morny îl implică în moartea lui Phillips, dar într-alt fel. Dacă Vannier nu s-a sinucis — și eu nu cred că s-a sinucis — s-ar putea totuși să nu fie străin de cazul Phillips. Sau s-ar putea să fie altcineva implicat, cineva care l-a omorât și pe Vannier. Există motive pentru care nu-mi place această idee.

Murdock și-a ridicat capul.

— Nu? a zis el cu o voce neașteptat de limpede.

Pe față avea o expresie nouă, ceva luminos și în același timp oarecum nătâng. Era expresia omului slab când e mândru.

— Eu cred că dumneata l-ai ucis pe Vannier.

N-a făcut nici un gest, iar pe față i-a rămas aceeași expresie luminoasă.

— Te-ai dus acolo aseară. El trimisese după dumneata. Ți-a spus că a dat de bucluc și că, dacă va fi descoperit de autorități, o să te tragă și pe dumneata după el. N-a zis cam așa ceva?

— Ba da, a răspuns Murdock calm. Era beat, cu nasul pe sus și părea foarte sigur de el. Aproape că nu mai putea de bucurie. Zicea că, dacă ajunge în camera de gazare, eu o să mă aflu alături de el. A mai zis și altele.

— Nu, nu voia să ajungă în camera de gazare; și, în momentul acela, nu vedea nici un motiv pentru asta dacă dumneata îți țineai gura. Așa că a jucat tare. Principalul motiv care te-a determinat să iei dublonul și să i-l dai lui, în afară de faptul că-ți promisese și bani, era ceva în legătură cu Merle și tatăl dumitale. Asta o știu. Mama dumitale mi-a spus puținul pe care încă nu-l aflasem. Acesta era motivul principal, și era destul de puternic. Asta îți îngăduia să te justifici față de dumneata. Noaptea trecută însă Vannier avea nevoie de un ascendent și mai puternic asupra dumitale. Așa că ți-a spus adevărul, pretinzând că are și dovezi.

S-a cutremurat, dar a reușit să-și păstreze pe față privirea mândră și luminoasă.

— Am scos pistolul, a zis cu o voce aproape fericită. La urma urmei, ea este mama mea.

— Nimeni nu-ți poate lua acest drept.

Murdock s-a ridicat în picioare, foarte drept, foarte înalt.

M-am apropiat de scaunul în care ședea, m-am aplecat și i-am pus pistolul în față. Avea și el un pistol în buzunarul halatului. A încercat să-l scoată, dar n-a avut timp. I l-am luat și mi-am băgat pistolul meu în buzunar. I-am pus țeava celui alt pistol în tâmplă și i-am spus c-o să-l omor dacă nu-mi dă dovezile. A început să transpire și să se bâlbâie că-mi

spusese doar minciuni. Am tras cocoșul pistolului, vrând să-l sperii mai mult.

S-a oprit și a întins o mână înainte. Îi tremura, dar când s-a uitat la ea, s-a oprit din tremurat. A lăsat-o să cadă în jos pe lângă corp și m-a privit în ochi.

— Probabil fusese trasă piedica sau funcționa foarte ușor, pentru că s-a descărcat. Am sărit înapoi spre perete și am doborât un tablou. Sărisem din cauza emoției când se descărcase pistolul, dar nu-mi pierdusem cumpătul. Am șters pistolul și am pus degetul lui Vannier pe el, apoi l-am așezat jos, lângă mâna lui. Murise imediat. N-a prea curs sânge. A fost un accident.

— De ce să stricăm totul? am zis eu cam în zeflema. De ce să nu facem din ea o crimă autentică?

— Așa s-a întâmplat. Desigur, nu pot dovedi. Dar cred că l-aș fi omorât în orice caz. Poliția ce știe?

M-am ridicat în picioare și am dat din umeri. Mă simțeam obosit, epuizat. Mă durea gâtul de-atâta flecăreală și capul de-atâta efort, ca să-mi țin gândurile-n ordine.

— Habar n-am de poliție, am spus. Nu sântem chiar prieteni, fiindcă ei cred că le ascund adevărul. Și au dreptate. S-ar putea să ajungă până la dumneata, dar dacă n-ai fost văzut, dacă n-ai lăsat nici o amprentă — și chiar dacă ai lăsat, dar n-au nici un alt motiv să te suspecteze și să-ți ia ampretele — s-ar putea să nu se gândească niciodată la dumneată. Dacă află însă despre dublon și că era un Brasher din colecția Murdock, nu te vād bine. Totul depinde de felul în care îi înfrunți.

— În afară de mama, nu-mi pasă ce-o să se întâmple. Totdeauna am fost un om de nimic.

— Pe de altă parte, am urmat ignorându-i vorbele goale, dacă pistolul se descarcă într-adevăr ușor și

faci rost de un avocat bun și spui cinstit cum s-a întâmplat, nici un juriu n-o să te condamne. Juriilor nu le plac șantajistii.

— Păcat, a zis el. Pentru că nu sunt în situația să mă apăr în felul ăsta. Eu nu știu nimic despre șantaj. Vannier mi-a arătat de unde pot face rost de bani, și eu aveam mare nevoie de ei.

— Aha. Dacă vei fi pus în situația de a te apăra, o să te folosești de șantajul lui Vannier. O să te convingă bătrâna doamnă. Dacă o să fie în joc gâtul ei sau al dumatăle, o să vorbească.

— E oribil. E oribil să spui asta.

— În ceea ce privește pistolul, ai fost norocos. Toți oamenii pe care-i cunoaștem s-au jucat cu el, ștergând și lăsând amprente. Chiar și eu am lăsat, doar așa ca să mă aflu în treabă. E complicat când mâna e țepănă. Dar n-am avut încotro. Morny a fost acolo și a forțat-o pe nevastă-sa să-și lase amprente pe pistol. El crede că ea l-a omorât pe Vannier, iar ea, probabil, crede că el.

M-a privit fix. Mi-am supt buza. Era rigidă ca o bucată de sticlă.

— Și acum cred că o s-o iau din loc, am zis.

— Vrei să spui că o să scap nepedepsit?

Vocea îi devenea iarăși ușor arogantă.

— N-am de gând să te denunț, dacă la asta te referi. Altceva nu pot garanta. Dacă voi fi implicat, va trebui să fac față situației. Nu e vorba de implicații morale. Eu nu sunt polițist, nici informator de rând și nici om al legii. Zici c-a fost un accident. Foarte bine, a fost un accident. N-am fost martor și nici n-am vreo dovadă. Eu lucrez pentru mama dumatăle și voi tăcea atâta timp cât mi-o va cere. Nu-mi place doamna Murdock, nu-mi placi nici dumneata în mod deosebit. Dar îmi place Merle. E cam prostuță și morbidă, dar simpatcă. Și știu cum a fost tratată în această

afurisită familie în ultimii opt ani. Și mai știu că n-a împins pe nimeni pe fereastră. E clar?

A bolborosit ceva incoerent.

— O duc pe Merle acasă, am continuat eu. Am rugat-o pe mama dumitale să-i trimită hainele la locuința mea mâine dimineată. În caz că ar uita fiind prea ocupată cu pasențele, te rog ai grijă dumneata să fie trimise.

A dat din cap în tăcere, apoi cu o voce stranie, abia auzită, a zis:

— Ai de gând să pleci... chiar așa, de parcă nu s-a întâmplat nimic? Eu nu am... eu nici măcar nu ți-am mulțumit. Un om pe care de abia îl cunosc, care riscă pentru mine... nu știu ce să zic.

— Plec așa cum plec eu întotdeauna. Cu un zâmbet degajat și cu o fluturare a mâinii. Și cu o speranță sinceră că n-o să te mai văd în viața mea. Noapte bună.

I-am întors spatele și am plecat. Am închis ușa încet și hotărât. Am ieșit politicoș și liniștit în ciuda tuturor ticăloșiilor. M-am dus pentru ultima oară și l-am bătut ușor pe cap pe micul negru pictat, apoi am traversat pajiștea pe lângă cedrul de Himalaia și boschetele scăldate în lumina lunii. Am ieșit în stradă, unde-mi lăsasem mașina.

M-am întors la Hollywood, am cumpărat o stică de-o juma' de whisky bun și am luat o cameră la hotelul Plaza. M-am așezat pe marginea patului, privindu-mi fix picioarele și bând direct din sticlă.

Ca orice om care se îmbată în dormitor. După ce am băut de ajuns ca să mă ameteșc și să nu mai gândesc, m-am dezbrăcat și m-am vârat în pat, iar după o vreme, dar nu prea curând, am adormit.

Capitolul treizeci și cinci

Era ora trei după-amiază. Lângă ușă, pe covor, se găseau cinci valize una lângă alta. Una era valiza mea galbenă, zgâriată pe ambele părți de atâta trambalare prin port-bagajele mașinilor; erau apoi alte două valize pentru avion, drăguțe, ambele având pe ele literele. L. M.; mai exista încă o valiză veche, neagră, din imitație de morsă, cu inițialele M. D.; și mai era și o valijoară pentru noapte, din imitație de piele, cum se poate cumpăra de la orice magazin cu un dolar și patruzeci și nouă de cenți.

Doctorul Carl Moss tocmai ieșise pe ușă, blestemându-mă pentru că din cauza mea îl tot așteptaseră în după-amiaza aceea ipohondrii lui. Mirosul dulceag al parfumului pe care-l lăsase îmi otrăvise aerul. Mă gândeam, atât cât mai eram în stare să gândesc, la ce-mi răspunsese când l-am întrebat cât timp îi va trebui lui Merle să se facă bine.

— Depinde ce-nțelegi prin bine. Întotdeauna nervii or să-i zbârâie, însă emoțiile ei firești vor fi minime. Va respira mereu aer rarefiat și va mirosi zăpadă. Ar fi fost o călugăriță desăvârșită. Visul religios, cu mărginirea lui, cu emoțiile stilizate și

puritatea necruțătoare, ar fi fost o perfectă eliberare pentru ea. Așa stând lucrurile, va ajunge probabil una din fecioarele acelea acre care stau în spatele birourilor din bibliotecile publice și ștampilează datele pe fisele de împrumut.

— Nu e chiar atât de rău, i-am zis, dar el a zâmbit doar, cu expresia lui circumspectă de evreu, și a ieșit pe ușă.

Și, în afară de asta, de unde știi că sunt fecioare?" m-am adresat ușii închise, fără a primi vreun răspuns.

Am aprins o țigară și m-am dus la fereastră. După câțva timp a apărut ea din dormitor. S-a oprit și m-a privit cu ochii încercănați. Fața îi era liniștită și palidă; nu se fardase, avea doar ruj pe buze.

Fardează-te puțin, i-am spus. Parcă ai fi Albă ca Zăpada după o noapte petrecută cu marinarii dintr-o flotă de pescuit.

S-a dus și s-a fardat pe obraji. Când a revenit, s-a uitat la bagaj și a zis cu voce slabă:

— Leslie mi-a împrumutat două din valizele lui.

— Da, am adevărit eu, examinând-o cu privirea.

Era foarte drăguță. Purta pantaloni marinărești ruginii cu talia înaltă, pantofi Bata, o bluză cu imprimeuri maro cu alb, și un fular portocaliu. Ochelarii nu-i avea. Ochii ei mari, albaștri și limpezi, aveau o expresie ușor drogată, dar nu mai mult decât te așteptai. Părul îi era lins, dar în legătură cu asta nu puteam face nimic.

— Am fost o mare pacoste, a zis ea. Îmi pare nespus de rău.

— Fleacuri. Am vorbit cu tatăl tău și cu mama ta. Sunt bucuroși din cale-afară. Nu te-au văzut decât de două ori în mai bine de opt ani și credeau că te-au pierdut.

— Sunt fericită că-i pot vedea pentru câțva timp, a zis privind jos la covor. Foarte drăguț din partea doamnei Murdock că mă lasă să plec. N-a fost

niciodată în stare să-mi lase prea mult timp liber.

Își mișca picioarele de parcă se întreba ce să facă cu ele în pantaloni, deși erau pantalonii ei și ar fi trebuit să-și pună întrebarea asta mai de mult. În cele din urmă și-a alăturat genunchii și și-a încleștat mâinile pe ei.

— Dacă avem ceva de discutat sau dacă vrei să-mi spui ceva, hai s-o facem acum. Pentru că n-o să merg cu mașina prin jumătate din Statele Unite, având lângă mine o persoană bolnavă de nervi.

Și-a mușcat încheieturile degetelor, privindu-mă furios.

— Aseară... a zis ea și s-a oprit, înroșindu-se.

— Hai s-o luăm de la început, am zis. Aseară mi-ai spus că l-ai omorât pe Vannier, iar apoi că nu. Știu că nu l-ai omorât. Asta-i o problemă rezolvată.

A renunțat să-și mai muște încheieturile degetelor. M-a privit calmă, liniștită, gravă. Mâinile nu-i mai erau încordate pe genunchi.

— Vannier era mort cu mult timp înainte de-a ajunge tu acolo. Te-ai dus acolo ca să-i duci niște bani din partea doamnei Murdock.

— Nu... din partea mea. Deși, bineînțeles, erau banii doamnei Murdock; îi datorez mai mult decât voi fi vreodată în stare să-i plătesc. Bineînțeles, nu-mi dă un salariu mare, dar acesta de-abia ar...

I-am vorbit cu asprime:

— Că-ți dă salariu mic, este în firea ei, iar ideea că nu vei putea niciodată să-i dai atât cât i s-ar cuveni cuprinde mai mult adevăr decât poezie. E nevoie de cineva mult mai zdravăn ca să-i dea ceea ce merită. Oricum, asta n-are nici o importanță acum. Vannier s-a sinucis, pentru că fusese prins cu o afacere necinstită. Asta-i sigur și definitiv. Felul în care te-ai comportat aduce mai mult sau mai puțin a teatru. Ai avut un șoc nervos puternic, văzându-l cum rânjește în oglindă. Șocul acesta s-a asociat cu altul,

mult mai vechi, și-ai dramatizat totul în felul tău ușor absurd.

M-a privit cu timiditate, dând din capul ei blond ca arama, încuviințând parcă ceea ce-i spusese.

— Și nu tu l-ai împins pe fereastră pe Horace Bright.

Fața a început din nou să-i tresară, devenind uimitor de palidă.

— Eu... eu...

Și-a dus mâna la gură și a rămas așa. Ochii șocați mă priveau.

— Nu ți-aș fi vorbit despre asta, am zis, dacă doctorul Moss n-ar fi zis că se poate și c-am putea să-ți spunem. După părerea mea, îți închipui probabil că l-ai omorât pe Horace Bright. Ai avut și motiv, și ocazie, și cred chiar că o clipă ți-a trecut prin minte să profiți de ocazie. Numai că tu nu poți face așa ceva. Ai renunțat în ultima clipă. Dar chiar în acel ultim minut s-a întâmplat ceva și ai leșinat. El a căzut într-adevăr pe fereastră, dar nu împins de tine.

M-am oprit un moment și-am urmărit mâna care i-a căzut din nou în jos lângă cealaltă; după aceea și-a încheștat mâinile.

— Te-a făcut să crezi că tu l-ai îmbrâncit. Totul a fost făcut cu grijă, cu prudență și cu un fel de cruzime imperturbabilă, caracteristică unui anumit gen de femeie în relațiile ei cu alta. Nu te-ai putea gândi la gelozie privind-o acum pe doamna Murdock... dar dacă gelozia putea fi un motiv, ea l-a avut. A avut unul chiar mai bun — cincizeci de mii de dolari asigurarea pe viață — tot ce mai rămăsese dintr-o avere ruinată, la care se adăuga dragostea aceea ciudată, nestăpânită și posesivă, față de fiul ei pe care o au asemenea femeii. E rece, aspră, lipsită de scrupule, iar pe tine te-a folosit, fără îndurare sau milă, drept paravan, în cazul în care lui Vannier i-ar fi sărit țandăra. Ai fost pentru ea doar un țap ispășitor.

Dacă vrei să scapi de viața asta insipidă, de dependența emoțională în care trăiești, trebuie să înțelegi și să crezi ceea ce-ți spun. Știu că nu e ușor.

— Este absolut imposibil, a zis ea liniștită, privindu-mi rădăcina nasului. Doamna Murdock a fost întotdeauna foarte bună cu mine. E adevărat că nu-mi aminteam niciodată prea bine... dar nu se cuvine să spui asemenea lucruri îngrozitoare despre oameni.

Am scos plicul alb care fusese în spatele tabloului lui Vannier. În el erau două fotografii și un negativ. L-am pus o fotografie în poală.

— Poftim, uită-te la ea. A făcut-o Vannier din stradă.

S-a uitat la fotografie.

— Păi, acela e domnul Bright. Nu-i o poză prea reușită, nu-i așa? Și aceea e doamna Murdock — pe atunci era doamna Bright — exact în spatele lui. Domnul Bright pare furios.

M-a privit cu un fel de blândă curiozitate.

— Dacă pare furios acolo, ar fi trebuit să-l fi văzut câteva secunde mai târziu când a ajuns jos.

— Când... ce?

— Ascultă, am zis eu cu un fel de disperare, acesta e un instantaneu care a surprins-o pe doamna Elizabeth Bright. Murdock făcându-i vânt pe fereastră primului ei soț. El cade. Uită-te la poziția mâinilor lui. Țipă de groază. Ea este în spatele lui, iar chipul îi este plin de furie. Nu pricepi chiar deloc? Asta-i dovada de care Vannier s-a folosit în toți acești ani. Familia Murdock n-a văzut-o niciodată și nici n-a crezut că există cu adevărat. Dar ea exista. Am găsit-o aseară, printr-un noroc asemănător cu cel căruia îi datorăm fotografia. Ceea ce e un fel de dreptate. Începi să înțelegi?

S-a uitat din nou la fotografie, apoi a pus-o la o parte.

— Doamna Murdock a fost totdeauna drăguță cu mine.

— Te-a făcut ȋap ispășitor, am zis eu cu o voce ușor ȋncordată, de regizor la o repetiție nereușită. E o femeie șireată, dură și perseverentă. Ți cunoaște complexe. E ȋn stare să cheltuiască un dolar ca să păstreze unul, ceea ce puțini oameni de felul ei ar face. Am să i-o arăt. Aș vrea să i-o transmit ȋmpreună cu o armă pentru ȋmpușcat elefanți, dar nu mă lasă buna mea creștere.

— De, a zis ea, asta e.

Mi-am dat seama că auzise doar un cuvânt din trei și că nu credea ce-i spusese.

— Să nu-i arătați asta niciodată doamnei Murdock. Ar supăra-o ȋngrozitor, a adăugat.

M-am ridicat, i-am luat fotografia, am rupt-o bucățele și le-am aruncat ȋn coșul de hârtii.

— S-ar putea să-ți pară rău pentru ceea ce am făcut, am zis, fără să-i spun că mai aveam una, și un negativ. Poate că ȋntr-o noapte, peste trei luni sau trei ani, o să te trezești și-o să-ți dai seama că Ți-am spus adevărul, și poate atunci o să regreti că nu mai poți privi această fotografie. Și poate că greșesc și eu ȋn această privință. S-ar putea să fii foarte dezamăgită aflând că n-ai omorât ȋntr-adevăr pe nimeni. E minunat. Oricum e minunat. Acum o să coborâm, o să ne urcăm ȋn mașina mea și-o să mergem la Wichita să-ți vizităm părinții. Și nu cred c-o să te mai ȋntorci la doamna Murdock, dar s-ar putea foarte bine să mă-nșel și ȋn privința asta. Să nu mai discutăm despre asta. Niciodată.

— N-am nici un ban, a zis ea.

— Ai cinci sute de dolari pe care Ți i-a trimis doamna Murdock. Ți am ȋn buzunar.

— E' grozav de drăguț din partea ei.

— Ducă-se pe pustii, am zis, și am intrat în bucătărie să bea ceva înainte de plecare.

Nu mi-a priit deloc. Îmi venea să mă cațăr pe pereți și să umblu pe tavan.

Capitolul treizeci și șase

Am lipsit zece zile. Părinții lui Merle erau oameni șterși, amabili, răbdători. Trăiau într-o casă veche, pe o stradă liniștită și umbroasă. Când le-am povestit ce-am crezut de cuviință că ar trebui să știe, au început să plângă. Ziceau că-s bucuroși s-o aibă pe Merle din nou cu ei și că vor avea mare grijă de ea, și își făceau multe reproșuri. I-am lăsat să-și facă.

Când am plecat, Merle purta șorț, iar în mână avea un făcăleț. A venit la ușă ștergându-și mâinile de șorț. M-a sărutat pe gură, apoi a început să plângă și a fugit înapoi în casă. În pragul ușii a apărut maică-sa, cu un zâmbet larg, simplu, să mă petreacă.

Când am văzut casa rămânând în urmă, am avut un sentiment ciudat, ca și cum aș fi scris o poezie foarte bună, dar am pierdut-o și nu mi-o voi mai aminti niciodată.

Când m-am întors, i-am telefonat locotenentului Breeze și m-am dus să-l întreb cum mai stăteau lucrurile cu cazul Phillips. Îl rezolvaseră foarte bine, printr-un amestec corect de inteligență și noroc, necesar totdeauna. Până la urmă soții Morny nu s-au dus la poliție, dar cineva a telefonat spunând că se auzise o împușcătură din casa lui Vannier, după care

a închis imediat telefonul. Specialistul care a studiat amprente digitale de pe pistol nu s-a declarat prea mulțumit, așa că au supus mâna lui Vannier testului cu pulbere de nitrat. Au ajuns la concluzia că e vorba de o sinucidere. După aceea, un detectiv pe nume Lackey, care lucra la Secția Criminalistică, s-a gândit să studieze puțin pistolul și a descoperit că o descriere a acestuia fusese difuzată poliției și că un asemenea pistol se căuta în legătură cu uciderea lui Phillips. Hench l-a identificat și, mai mult decât atât, s-a găsit o jumătate de amprentă a degetului său mare pe marginea piedicii, de pe care, netrăgându-se obișnuit înapoi, amprenta nu se ștersese complet.

Cu toate astea la mână, plus o serie de amprente de-ale lui Vannier, mult mai bune decât le puteam eu face, s-au dus din nou în locuința lui Phillips și a lui Hench. Au găsit urme ale mâinii lui Vannier pe patul lui Hench, și urmele unuia dintre degete pe partea de jos a mânerului de la toaleta din apartamentul lui Phillips. După aceea au întreprins cercetări în cartier și, cu ajutorul fotografiilor lui Vannier, au dovedit că acesta fusese pe strada aceea de două ori și de cel puțin trei ori pe o stradă alăturată. Curios, nimeni din clădirea în care locuia Phillips nu l-a văzut pe Vannier, sau nimeni nu voia să recunoască că l-a văzut.

Nu le mai lipsea decât mobilul. Le-a fost furnizat cu amabilitate de Teager, arestat în Salt Lake City pe când încerca să vândă un dublon Brasher unui negustor de monede care-l credea veritabil, dar furat. Avea o duzină la hotel și unul s-a dovedit a fi veritabil. Teager le-a mărturisit întreaga poveste și le-a arătat un semn foarte mic, de care se folosea pentru identificarea monedei veritabile. Nu știa de unde și-o procurase Vannier, și nici poliția n-a aflat, deși în ziare au apărut mereu anunțuri prin care era

căutat proprietarul monedei furate. Nu s-a prezentat nimeni. Poliției nu i-a mai păsat de Vannier, convinsă fiind că-i vinovat de crimă. Au socotit moartea lui Vannier o sinucidere, deși aveau îndoieli.

După o vreme lui Teager i-au dat drumul, pentru că nu-l credeau implicat în crimă. Nu-l puteau acuza decât de tentativă de escrocherie. El cumpăraseră aurul în mod legal iar falsificarea unei monede ieșite din uz nu intra sub jurisdicția legilor federale, privitoare la falsificarea banilor. Statul Utah a refuzat să ia în considerare cazul.

Nu s-a dat crezare niciodată mărturisirii lui Hench. Breeze zicea că a folosit-o ca un mijloc, ca să mă constrângă să le dau informații. Știa că n-o să tac dacă aveam dovezi că Hench era nevinovat. Nici acestuia nu i-a mers prea bine. În urma unei confruntări i-au pus în spinare, lui și unui macaronar numit Gaetano Prisco, jefuirea a cinci magazine, într-unul din acestea fiind și un om împușcat. N-am aflat niciodată dacă Prisco era rudă cu Palermo, dar oricum n-a fost prins niciodată.

— Îți place? m-a întrebat Breeze după ce mi-a spus toate astea, sau toate câte se întâmplaseră până atunci.

— Două chestiuni nu sunt clare, am răspuns eu. De ce a fugit Teager, și de ce a stat Phillips pe Court Street sub un nume fals?

— Teager a fugit deoarece omul de la lift i-a spus că bătrânul Morningstar a fost ucis, și atunci a mirosit o capcană. Phillips a folosit numele de Anson deoarece serviciul financiar al companiei îl urmărea pentru mașină, iar el era lefter și absolut disperat. Asta explică de ce un nătărău tânăr și cinstit ca el a putut fi antrenat într-o afacere care, probabil încă de la început, părea dubioasă.

Am dat din cap, în semn că sunt de acord cu el.

Breeze a venit cu mine până la ușă. A pus o mână puternică pe umărul meu și a strâns.

— Îți amintești de cazul Cassidy, de care urlai la Spangler și la mine în noaptea aceea în apartamentul tău?

— Da.

— I-ai spus lui Spangler că n-a existat nici un caz Cassidy. A existat — dar sub alt nume. Eu am lucrat la el.

Și-a luat mâna de pe umărul meu, mi-a deschis ușa și mi-a zâmbit.

— Din cauza cazului Cassidy și a lucrurilor pe care le-am simțit atunci, dau uneori individului o șansă pe care poate nici n-o merită cu adevărat. Asta, ca o mică compensație din milioanele murdare, dată unor inși care trudesesc — ca mine, sau ca dumneata. Să fim buni.

Era noapte. M-am dus acasă, mi-am pus o haină veche de casă și am așezat piesele de șah. Am făcut cincizeci și nouă de mutări. Un joc de șah frumos, imparțial, neîndurător, aproape înfiorător prin implacabilitatea-i tăcută.

Când am terminat, am stat la fereastra deschisă și am ascultat câțva timp zgomotul nopții și i-am inhalat miresmele. Am dus apoi paharul în bucătărie și l-am spălat. L-am umplut după aceea cu apă de la gheață. Am rămas lângă chiuvetă sorbind din pahar și privindu-mi fața în oglindă.

— Tu și Capablanca, am zis.